MIRCEA DANELIUC

PUNCT RO PROZĂ

Ca un grătar de mici
*
Un picior de plai, cu șpițul

ADENIUM

Mircea Daneliuc

Ca un grătar de mici
Un picior de plai, cu șpițul

ADENIUM
2013

PUNCT RO
PROZĂ

© 2013 by Editura ADENIUM

Redactor: Gabriel Cheşcu
Corector: Vasilica Turculeţ
Copertă: George Cotoban
Tehnoredactor: Cornelia Păduraru

ISBN ePUB: 978-973-8097-33-9
ISBN PDF: 978-973-8097-34-6
ISBN Print: 978-973-8097-30-8

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Mircea Daneliuc (n. 1943) este un celebru regizor, scenarist, actor şi prozator român. Volume publicate: *Pisica ruptă* (roman, ediția I, 1997), *Marilene* (roman, 1999), *Șchiopul binemirositor* (teatru, 1999), *Doi pinguri* (teatru, 2000), *Apa din cizme* (roman, 2000), *Strigoi fără țară* (roman, 2001), *Carlo Carlini, iluzionism* (teatru, 2003), *Petru şi Pavel* (roman, 2003), *Femei în ghips* (teatru, 2005), *Ora lanti* (roman, 2007), *Cele ce plutesc* (roman, 2009), *Două spălări pe cap* (proză scurtă, 2010), *Băiatul fără sprâncene* (nuvele, 2012). De acelaşi autor, la Editura Adenium a apărut romanul *Pisica ruptă*, ediția a II-a, revăzută şi întregită.

Avertisment

Băi, fii atent! Melcușorule… Să-mi laşi cartea-n pace. Cu tine vorbesc, tu, cel cu nume de urbe port-dunăreană. (Nu e Calafat. Dar e-n zonă… Ştie el ce vorbesc.) Mi-ai luat *Senatorul* şi l-ai maimuţărit. De ce n-ai talent? Mi-ai umblat şi în proze. E frumos să pui mâna? Nu te baza că nu există critici de film, adică cineva care să observe şi să-ţi bată obrazul. Ţi-l bat eu, şi dacă te mai prind cu raptul prin ograda ce-mi aparţine, am să te iau de ceafa-ţi şi-am să te dau cu boticul în murdărie ca pe un mâţ.

Autorul

Ca un grătar de mici

21 decembrie

M-au pus să conduc ședința de Guvern. Legea Salarizării, presiuni de la FMI, regim de urgență. Fără neprevăzute, bătut în cuie, pe fugă, să nu-i apuce noaptea pe drum. Mă așteptam să mă atace Paco, cretinul de la Transporturi, dar s-a abținut. Era și ăsta grăbit s-ajungă undeva pe lângă Craiova. Alcoolic, se face mangă de cum simte că se împuținează lumina. Accidentul cu fata de dimineață m-a impresionat neplăcut, te simți nespălat, afectat. Piața – plină de manifestanți contra legii în dezbatere, nici un deranj, zbierau ceva despre revoluția veche și praznicul din 22. Câți ani s-au făcut? Sunt, ca popa, vreo douăzeci și ceva. Totu-i să le-o dai pe la bot înainte de sărbători: Crăciun, Anul Nou, Paște, lucruri din astea, când omu-i pe băută și fleici. După aia, când își dă seama că și-a prins mâna, e deja prea târziu, înghite cu noduri și metabolismul rezolvă ce-a mai rămas. Așa s-au implementat și alea cu pensionarii, de minerit nu mai spun. Nu s-a legat nimic nici acum, speram într-o hărățeală măcar cu jandarmii. Degerau împreună și abia așteptau să se vadă acasă, la televizor. Ăia care au ieșit în ’89 sunt deja prea bătrâni, iar ăstora tineri li se bârlăre. E și Crăciun… Ne uitam de la fereastră cum dârdâiau în fața palatului și strigau „Demisia!”. Un grup juca *Pinguinul*; dans stupid, dar protestatar, trebuie să te încălzești cu ceva… Răcneau și țopăiau *Pinguinul*. Puțin mai târziu, l-au încolțit pe Stoican de la Deputați. Te bagi ca prostul, măcar nu te mira. Așa, s-ar mai dezmorți ei, dac-ar fi să sfâșie un fraier din Parlament, dar nu de asta s-a roit Premierul și-am rămas la conducere. Decizie SPP, protecție de

demnitar, bucuros să se care. Are părinții-n Bihor și porcul așteaptă să intre-n cârnați. Mai bine cu elicopterul, mașina alunecă.

Biletul de adio din 21 l-am scris pe telefon și mi l-am dat sms, ca artista aia, săraca, Dumnezeu s-o ierte. Chiar eram hotărât. I-am promis Valerichii. Dar când am văzut-o că înghite pastile, m-a lăsat tot curajul, n-am mai putut. Mobilizare la Pază; au dus-o ei la Urgență. Toată Menajeria cu fundul în sus, poți să-ți închipui. Să nu se creadă c-am renunțat. Nu de Lucica, dar n-am renunțat. Nici n-am știut că tocmai ea era pe traseu, abia seara am aflat de la Știri. Sunt hotărât, vrea să ne suprimăm – am s-o fac, dar s-o văd ieșită mai întâi din spital sănătoasă. E o amânare decât, nici n-am altă opțiune, tot aici se ajunge. Destinul e-o treabă pecetluită. S-a topit și Javra. La Cotroceni, țipenie, parcă-i închis; SPP-iști.

Părerea mea e că Internetu-i cu dus-întors.

Vineri e sfânta zi a Nașterii Domnului.

Ca să scapi din Mălaia, lucrul cel mai obișnuit ar fi să ieși la o ocazie sau să iei rata până la Vâlcea, unde există autogara ăluia, cum îi spune?, care și-a vândut și iel un video după ’90 și a băgat în autobuze. Rablagite, n-are contează, pe urmă mai dichisite de la un revelion la altu, funcție de încasări, cu veceu și aer condiționat, nu-i foarte ieftin, dar te urci și te duce.

Ca să facă ce-și pusese în cap, trebuia să fugă de-acasă puțin, ploua de vreo patru zile și-i venise ciclul și sila.

— Unde-ai luat-o din loc?

— La văruța Lucica.

Când se pornește pe Lotru, vara-i belea, se întunecă, naibi, în toiu amiezii, vine apa murdară, rupe din drum, se face negru pe sus, tună, trăsnește, udă fânu, o porcărie. Î-ți vine să verși, se ia și semnalu la telefon. Între ploi – ciuperci, asta-i viața. Te căprești prin toate surpăturile sau desculță acasă și dai pe telecomandă: putoriști, putoret. Și ălea care prezintă, moderatoare, ceor fi, putoriști-putoriști, ca aia de origine lezbiană de la Canal nuștiucât, cele mai tari putoriști, odată anunță că și-a făcut plinu, pune jos microfonu și-o taie la Monte Carlo, Londra sau pe unde

dracu îs cuibărite peascuns, dinainte. Tu, în spini și te zgaibăi prin huci ca să ai ce pune pe masă și alea cu fusta până sub curi, cu cracii la vale, în vitrină, la televizor, pentru că ce-i televizoru, dacă nu o vitrină de curve, unde fac ele reiting la moguleni ca ăia să le țină expuse? Câștigi, dacă mă lași să câștig. Multe s-au cuplat la televizor; omu, dacă are un ban, nu umblă saleagă, nu pierde timpu – pe aia am pus ochiu, aia la mine!, cât face, n-am înțeles? Atât! Mai lasă și tu. Bun, atât! Batem palma și hai, păpușă, la domiciliu să mă desfeți. Arată-mi tu ce cunoști. Ești greu în portofel, țigan, fotbalist, nu contează, iei și la pachet câte două odată sau trei, nu era aia de la emisiunea cu ăia de dimineață, de-au pus-o pe liber săptămâna trecută? Ce, io le aduc în studiou, io le fac vedete și dive?! Le ține cât poate iele să țină lumea atentă și când sau răcit – ai fost vrednicuță, ai apucat papagalu sau nu, nu mă privește, mă cauți peafară!, team pupat, vezi picioru? Ăsta-i un picior în cur. Să-le auzi cum se vaetă după aia despletite și zbiară ca vacile. Mai mare plăcerea.

„Big dil”, își spuse Lucica în autogară, cu ochii pe sus, ca să dea de peronul cu Bucureștiul. Se hotărâse de dimineață pentru autostop și nimeri peste Decebal Mincă, mergea după marfă la Râmnicu Vâlcea, avea magazin. Două în toată Mălaia, al lui și-al Anetei: apă minerală, carne de mici, bere, tot. Putea omu să-și ia, căci o arde pe turism rural toată lumea, altfel cum faci bănelu? Mai ales ăia de avură pământ lângă apă și-au pus de pensiuni, aer bun. Cu restul, de pe partea cealaltă a șoselei, unde au loc de casă și-ai ei, e mult mai nasol, că trebuie gropi septice neapărat. Așa, ai apa aproape, dai în râu tot ce vine pe țeavă, de pute și Lotru cum pute Snagovu la București, spun ce am auzit. Face altfel vreunu? Du-te la munte, du-te și vezi. Ai mei, dacă aveau lângă râu, mai săpau ceva în spatele cășii? Oricum, nici turismu ăsta nu se vede prea mult, două magazine, atât. Și o farmacie.

Se gândi o clipă și la Lucica lui Ciucă, văruța, ar fi luat-o cu ea, poate o fi vreo nevoie pe-acolo, Salvare, nu știi niciodată cum iese. Dar mai mult te încurci, du-te după ea în Brezoi, ține-l pe Decebal după tine, și nici loc

nu era, bancheta din spate plină cu din ălea de brânză, laso mai bine să doarme.

Nu ies toate la autostop, că se tem că oprește nebunu cine știe pe unde și se apucă să trage de iele. Lucica, însă, grija asta n-avea; violuri, rahat, cine să pună mâna, că avea 43 la pantof și un spate de aruncătoare cu bila! Te gândeai de două ori înainte: îți rade o carabă de-ți face guler volanul. De la distanță – bărbat. Umblă și tunsă mai scurt. N-o iei de plăcere-n mașină, o iei dac-o știi; Decebal o știa de micuță.

Big dil. Puse gheata pe scara autobuzului, își săltă rucsacul și se uită după loc, erau câteva. Se așeză, dar frig în mașină, rămase în pulover și geacă. Trase de pantalonul gros, să nu facă genunchi. Era și la ciclu.

Big dil, nedil, dar dacă nu ești acolo, pe sticlă, la iei, poți să putrezești liniștită, nu te știe nici naiba că te usuci undeva și mori în gaura unde ai buletin. Orișicât, asta clar!, ai nevoie de-o față. Putoreta de reiting i-o treabă ca lumea, dacă arăți cât de cât. Obligatoriu. Te uiți înainte de Știri? Unele, se vede pe iele, borfetine cu draci, dar interesu e reciproc, nu le aduce nimeni degeaba. Tot are prigoria ceva să arată: ori mufa, ori siliconu, copanu; se uită prostu și zice că asta fac iei acolo cu televiziunea. Nu, tati, să-ți bagă reclama-n ureche, astai, mănâncă, șiatunci maca-maca tocșoaie, hoha și parașute. Vine gherțoiu, apreciază și ia. Cu valiza de bani, că dacă ajungi la teve te faci nesimțită, ceri mult. Dă pe iea de parcă să-i ajunge pe viață, douăspatru de ore din câte zile are idiotu, nu se gândește că se-aruncă din prima, ține o săptămână, apoi mai răruț, până începe se caște. Și dac-ai luat-o pe nani, mai bine te uiți după alta. Iea se întoarce la emisiune ca să-l face de caca, că nui la măsură, și-n timpul ăsta pândește alt barbugiu, care cere prim-planu s-arate bănuțu și cum este iel în stare să-l pape. Curvetu, grămadă, ca la Bobotează, reiting, audiență, sugi de la doi dacă poți, astai televiziunea, toată lumea e mulțumită.

Văzu o zdreanță de afiș care mai flutura pe un stâlp, de pe vremea electorală și se gândi iar la ce avea de făcut și la vita de Primul-Ministru. Cât poate semăna cu naș' Gelu, aceeași față de bou!… Autocarul urca deja dealul albit, Negru, sau cum îi mai spune. Începuse să fulguie.

Bun, și astea fără față ce fac? Când ai, de iexemplu, peste șaizeci de kile, două lăbăștoance de ies prin ciorapi, o meclă ca o lopată și-o călcătură de împingător de căruț la Salubritate? În pantaloni și tunsă pierdut mai arăți cum arăți, dar cu fustă îți vine să plângi. O malacă. Dacă așa ești făcută, ce mai speri de la viață? Mălaia! Ce știi tu ca să te dai rotundă la iei în direct? Să spargi lemne și instalații de apă-canal. Bună la izolații cu câlți, holender, fiting, mă rog, trezești tu ceva în organismu unui batal cu monetaru la iel? Măcar dac-ar fi s-o pui cu-n profesor, un doctor privat, ca să te duci după aia-n platou și să-l umpli de scârboșenii ca-n iad. Cum veni aia cu țâțologu. Adică o aroganță, să ții lumea curioasă, să te cere la povestit. Zicem așa, teoretic, că nu se-ncurcă un doctor, profesor la medicină, cu una de un metru optzeci, XXL. Ce are de obținut? Caracter? Mă scutești! Nu după caracter umblă iei. Plus că astea globane, cărnoase, ca o procuroare de-o știu, lasă impresia că-i greu să le saturi, dar nu ie așa. Și nu înțeleg de ce-i atât de mișto să ție tragi? Nu, acuma, pe bune. Toată lumea să șio oferă la scârțâit, e înnebunită. E cul sau ceva, că trece, durează puțin! Da, ai o curiozitate în școală să vezi cum e treaba, să scapi, naibii, de pielița ta, să guști de la viață. Că, dacă ți-ascunde, înseamnă că-i bun. Mă rog, te lămurești, ai văzut. Te ia și căscatu, la un moment.

— Bă, asta-i tot?

— Nu, stai puțin să-ți arăt.

I-a arătat Maricel o săptămână, și-a dat el silința…

— Asta-i tot?

— Da' ce-oi mai fi vrând?

— Chiar tot, asta ie?

— Putem, dacă vrei, să tragem pe nas.

Dacă-i tot, ie subțire, nenică, mam pregătit cam degeaba. După ce vezi cum ie, bălțește, așa-i? Lucruri din ălea de care spui că nu le cunoști, foarte rar, tot mai rar. Cum ie, de pildă, să furi. Sau să mori. Am dat pe Discavări…

Pe la șase e deja în Piața Victoriei, unde e întuneric. Soarele apune la patru jumate. Bagajul și l-a lăsat la hotel; știa că pe lângă gară-i mai

ieftin, pe naiba, au scumpit toţi, ca porcii. Îi sună mobilul, mă-sa, şi-l lasă închis, e venită c-o treabă. Becuri galbene sus, se vede cum ninge-n lumină, frumos, lume săracă şi abătută. Merg pe trotuar zgribuliţi, nu vorbesc, se lasă-n metrou. Ne-aţi căpăcit, jegoşi unsuroşi!…

Uite că iese Guvernul, se bagă-n maşini. Şoferul cu piticania o ia din loc primul, trece prin piaţă şi se pierde pe Iuliu Maniu. Lucica se uită lung după ei, până dispar spre Filantropia.

Stă în pat, a dat drumul la televizor şi mănâncă din ce şi-a adus într-o pungă. E cald, s-a ghemuit în chiloţi şi maieu, deşi e la ciclu. Dă sonorul încet. Iar s-au strâns la pălăvrăgeală şi serbează „schimbarea" sau apucăciunea, nici ei nu-s prea siguri. România, îţi spun, ie ca ăştia care mişună fără odihnă pe sticlă. Aşa se vede de la Mălaia. Foiesc, sporesc, se rup de la mijloc prin diviziune, scizi… nu ştiu cum, se învaţă la bio, se înmulţesc, familia lor la care se uită familia mea, mi-aduc aminte că-i văd de când m-am născut: putori, blonde lustruitoare de bastoane şi mânere la Cotroceni, democraţi fomişti după şpăgi, manelişti umflaţi cu pompa de roţi la bairamuri cu mici, actoraşi de glume scremute. La prima privire, o bulucească; nimeni nu-i în stare, toţi trăiesc de pe urma la ce au lăsat boşorogii de comunişti, microbi pe lamelă colcăind în scuipat. Dar ia pune mata sputa sub microscop! Ce fojgăială, câtă mişcare! În ţara unde nu se poate nimic, se întâmplă, Doamne!, milioane de lucruri, dacă pui ochiu – activitate! Babe de ieri, babe noi, odrasle de ştabi, prăduitori, poliţişti puturoşi, ziarişti cu limba gresată, dracu să-i numără, rar dacă se împunge în faţă unu mai acătării. De ce-ar fi ăilalţi de rebegesc prin trenuri jegoase sau se calcă-n picioare la zahărul spart ca să-l adună cu mâna de pe duşumeaua din magazin, de ce-ar fi iei mai stropiţi cu agheazmă? Ăia de sus nu dintre ăştia se trag? De unde să iese din altceva? Ia dă-le puţină putere, ia dă-le puţin portofel… Am să mai cuget la asta.

A doua zi, dimineaţa. Când spun dimineaţa, dimineaţa! Era de la ora şapte pe traseu, în Maniu, pe Banu Manta, la semafor. De două ori proastă, să-şi închipuie că aia-i ora piticului de venit la serviciu şi că opreşte la stop ca s-o ia apoi de pe loc, cu viteză redusă, dându-i ei timp să… nu? Era şi

cam ger, nu căldurica aceea de zic ei că se lăsase la Rrevoluție, chiar dacă se marca o aniversare. În două ore ai degerat binișor, coloana oficială nu se arată înainte de nouă. Poliția, cu girofarul în față; se gândi că n-are nici o importanță dacă era limuzina cu Premierul sau cea de la pază. Calculă distanța corect ca să le dea răgaz să frâneze, mai ales că era și zăpadă nouă pe carosabil, apoi își luă curaj și țâșni de pe trotuar. Mașina avu timp destul să încetinească până-n momentul când o izbi, fata punând și mâna la piept; nu-i rupse decât niște coaste și brațul sub umăr. Sânge. Era și la ciclu.

21 decembrie

Doresc să fiu incinerat, şi anume ars împreună cu Valerica, soţia mea, luând această hotărâre deliberat. Agresaţi de către SPP. Nu am nici o legătură cu accidentul Lucicăi. Am aflat abia seara. Rog să mă ierte familia, dumneavoastră şi telespectatorii dumneavoastră.

Adio, Românio! Atâta pot să-i mai spun.

21 decembrie

Când am ajuns la Menajerie, era întuneric. Cu toate că ne-am grăbit, cu toate că votul Salarizării nu ne-a luat decât zece minute, înainte de Secretariat. Mâine ar fi trebuit să plece la Parlament. S-a pus și ninsoarea, credeam c-o să mă pot odihni cât de cât, ca să știm dacă mai facem pom anul ăsta sau nu. Nu-mi place iarna, e peiorativă, te ține în casă, depinzi de calorifer, în general e ceva neplăcut și-ți dă sentimentul că încerci să-i faci față; ca toată mizeria.

— De ce ții telefonul închis?! dă Valerica peste mine, nici bună seara, nici pupă-mă undeva.

Într-adevăr, da, închis, l-am scos din palton.

— Am stat în ședință cu Salarizarea.

— Ce vorbești? Toată ziua?! Dar la veceu nu te duci sau la masă? De ce nu te uiți, poate are cineva o urgență, poate că moare. Te-am sunat ca o disperată de pe la nouă. Unde erai?

— N-auzi? Ce-i?

— Știi pe cine ai călcat cu mașina?

Episodul de dimineață, cu fata, m-am temut c-o să afle.

— Eu?!

— Nu te-au dus prin Maniu?

— Ba da, dar nu eu, mașina cu sepepiștii. Le-a sărit nebuna în față.

— Era finuța Lucica de la Mălaia, au dat-o la Știri, la Jurnal. Lucica lui Perju! țipă iarăși la mine și mă enervează, că se aude tot prin pereți.

Era într-un hal de nervi cum n-am mai văzut-o, poate pentru că nu-mi venea nimic ce să-i zic. Ce să-i zic? înțepenisem căscat.

— Și-au spus la TV că eu am călcat-o?

— Mașina Primului-Ministru, nu erai în mașină?

— SPP-ul, n-auzi?!

Și-mi pun ochelarii, pentru că-mi bagă sub nas o felicitare cu antetul prezidențial. Pe scurt, eu în fundul gol și sutien, îndoit de mijloc, cu o mutră de dobitoc, iar ăla prin spatele meu, Triță de la Interne, în ștrampi, învârtind din biciușcă și hăulind ca-n ziua de Cheraleisa. Printre picioare, călare pe ea, îmi șerpuia urarea „Sincere felicitări și Sărbători fericite!”. Uite ce-i trimite canalia nevesti-mii, ca să-mi spurce Crăciunul și restul!

— Ce-i asta?

— Tu să-mi spui!

— Eu?! E Nini Pricăjan, toată ziua.

— Nu mai spune.

— Asta-i bună! Nu-i vezi negul sub bot? Am eu negi la bărbie?

— De asta ai închis telefonul?

— Tu n-auzi că nu-s eu?! Deschide ochii! A vrut Javra să se distreze, să se hăhăie-n nașterea mă-sii de bou cu capra aia a lui. Ca să-mi sari tu în cap de Crăciun!

Era limpede că mai degrabă n-ar crede nimic, se pregătea să mă pună să jur.

— Și nici de el nu sunt sigur. Colaj, se face cu pixeli. I-au luat capul dintr-o fotografie, ceva, și i l-au pus pe felicitare. Ca la *Caţavencu*.

— Ce inimă ai, perversitate murdară!

— Măi, tu m-auzi?

— Măcar să te interesezi ce-i cu ea, e vie, e rănită, cum e?

— Dacă murea, îmi spuneau.

Vorbeam întorcând ilustrata spre bec. Altfel, retușată ca lumea; dacă nu știi și ești prost, te-a făcut. Javră nenorocită, Javra, când n-a fost Tătelu o javră și-un ordinar?! Ăsta-i om de stat, președinte? Cine știe pe unde mai umblă mizeria asta? Or fi pus-o pe Internet. Ce fac, postez și eu: am stat în ședință? Cine te crede? Mai bine *no comment*.

— Le-ați tăiat, până la urmă, un sfert din salariu la bugetari.

— Ce să le fac? Dacă asta vrea FMI-ul…

— Și de ce taman de Crăciun? Altă grijă n-aveți? Nesimțiți, să n-aibă omul un strop de odihnă nici de Sărbători! Să moară de inimă rea!

— N-am putut. Pentru asta m-au dus la Guvern.

— Dacă nemernicii ăștia intră vreodată în pușcărie, ce prieten mai ai?

— Mai încet… Ce să fac?

— Când îl prind, îl întreb.

Și-mi smulge cartea poștală.

— Și dacă zice că da, e-adevărat, ești pervers, eu ce fac, mă spânzur în baie?

— Ia mai lăsați-mă-n pace! Miștouri de vaporean.

— Dacă aud ceva, mă omor! Ce-ai ajuns, ce vrei de la mine?

Și ține o pauză din alea, adânci, frânând plânsu-n ea:

— Să nu-mi faci una ca asta, îți jur! Să te gândești de o sută de ori! Cheamă să vină mașina, vreau să văd ce-i cu fata.

— Cine-ți dă mașină acum?

— Nu-ți pasă deloc? Ai ținut-o în brațe, e fina Lucica.

— De unde să am habar cine e? Câți nebuni nu umblă pe străzi? Știa că-s eu în mașină?

— Nu cunosc, e-n spital, te-am așteptat ca să mergem la ea.

— E grav?

— Nu vezi că-i toată un ghips?!

Se vedea. Televizorul era deschis și vorbeau ceva despre evenimente. Pe urmă o dădeau pe Lucica împachetată-n tifon, sub perfuzii. N-o mai văzusem de cel puțin cinșpe ani.

— Ea e? Ce zic ăștia?

— De ce crezi că s-a aruncat sub mașină? Că ați confiscat țara și revoluția aia nenorocită. Dă mai tare, s-auzi.

— Eu?! Poți vorbi mai încet?… Și de când au dat nervii-n ea? Că avea la Evenimente doi ani, nu știu cât. Ce declară?

— Nu declară, nu poate vorbi.

Am fost sigur că se lasă iar cu o criză de nervi. Ce soi de depresie-i asta, naiba s-o știe, are deja vreo opt luni, a văzut-o și profesorul Turcu, înnebunește încet, nu-i trece de la nimic. Ce să-i fac? O menajez, nu poate să spună că nu, atâta cât reușesc, poate de unde stă închisă în casă. Nu secretă din aia, vitamina D, n-are energie solară. Dar cum s-o scoți undeva? Nici nu-i permis să întreb. Trăgea din șifonier o rochie neagră, o rochie gri și le arunca mototolite, la nimereală, cu umerașe cu tot, cred că nici nu căuta ceva.

— Nu merit să-mi faci asta, ai înțeles?

Gata, ajunsese la buză. Urma o repriză din alea de jale. Abia se ținea.

— Tu n-auzi că nu-s eu? E fața lui Nini, vezi la mine vreun neg? Poante vaporenești, ce să-i fac?

Vaporean se mai poate, dar „javră” – decât în șoaptă, sunt microfoane.

— Suni după mașina aia sau nu?

— Las-o pe mâine, au trimis șoferii acasă.

Trântește ușa dulapului și se repede la interfon.

— Aș vrea o mașină, vreau s-ajung la spital. Nu eu, trebuie să văd pe cineva din familie. Cu cine vorbesc?… Da’ de ce nu poți, Viorel, că și noi am putut! Bine, hai încoace, dar repede, vreau o mașină.

— Vine aici?

Da, venea, dar nu foarte grăbit. Bătu în ușă după vreun sfert de oră. Viorel ăsta, SPP – cred că s-a înțeles –, venea periodic la șefia gărzii, cum se întâmpla și acum. Pentru că era mai tânăr ca alții și mai necăjit, se trezea

ofițer de serviciu de Paști, 1 Mai, de Crăciun și-n alte zile sfințite, când cei mai mari și cu grad se ascundeau prin vilele lor sau naiba să-i ia. Atunci venea cu roaga la mine să-l scap; l-am servit, dar nu numai asta, să-i bag un copil la școala de muzică, să-i fac rost de un camion să se mute, că și locuință a primit în final, tot cu pilă de la mine, Geluțu. Îl ajuți și-l vezi după aia botos la câteva zile, că mai are nevoie de aia, de aia, bine, fratele meu, nu pot să te iau în brațe de tot, mai fac una, alta, nu reușesc chiar tot timpul, dacă n-aș fi eu, ce te-ai face? Dă și tu din coate puțin, viața-i grea, România bate în faliment. Înțeleg, de Crăciun are tot omul o treabă, ceva de tăiat, dar ce-s eu de vină? Ce-mi vine mie cu mutra lui sictirită?! Cred că s-a ridicat de la un pocheraș, căci amesteca un pachet de cărți din alea poștale, felicitări cotrocene, am zărit ce erau, dar nu trebuia să zăresc, am fost sigur de când le-am văzut. Mi-a venit să leșin.

— Nu pot, doamnă, zice. Primesc ordine, nu hotărăsc eu nimic.

— Dă un telefon și întreabă, face Valica tăios, dar decisă.

— Unde să sun, la domn' general?!

Mișca ilustratele cu negul lui Pricăjan și se vedea că pocnește de bucurie, pândea însă momentul să mă prindă descoperit.

— Dar mașini sunt? mă bag în vorbă, ca să-i dau de înțeles c-aș prefera puțină discreție.

— Domnu' Gelu, dacă vine ordin, vine mașina. Eu am intrat de serviciu la șase, nu pot eu să decid.

— Okei. Dă să-l sun.

— Nu pot, doamnă, să-l deranjez, cine-s eu? Nu-s pe flux. Nici n-aveți cum să ieșiți, sunteți în Germania.

— Lasă că nu mă cunoaște nimeni. Mă descurc la spital cu portarul, soțul rămâne-n mașină.

— Acuma, de ce-mi faceți probleme? Dacă sunteți în Germania, sunteți unde sunteți. În cazul că vine mâine, ies la raport și îl informez.

— N-am timp până mâine, mâine-i Crăciunul. Sau nu știu, poimâine. Avem o rudă-n spital, e rănită. Fata de dimineață, cu cazul.

— Ce fată?

Faci pe prostul? În aceeaşi clipă, îi zbârnâi şi mobilul. Cât timp răscoli prin poşetă, Viorel dispăru din uşă cu ilustrate cu tot, slavă Domnului.

— Da, Clementina, face nevastă-mea cu tonul absolut refăcut, simulând o plăcută surprindere. Ce mai e nou?… Nu mai spune! Lucica?! Azi-dimineaţă?! Doamne fereşte, stai să dau şi eu pe un post românesc. Da' cum s-a-ntâmplat? Primul-Ministru?! A, nu… Vai de mine şi de mine! Pot să fac ceva?… Cât ai nevoie? Bine, am înţeles. Sun în România pe cineva să-ţi parvină, mâine ajunge… Mama ce face? Da?… Noi, pe-aici, pe la München, cu munca…

În timpul ăsta, îmi făcea semne isterice să opresc sepepistul, deja cobora. M-am dus după el.

— Stai, dom'le, puţin… Viorele, te-am ajutat şi eu, fii om, dă-o-n mă-sa.

— Nu pot, domn' Gelu, pe cuvânt dacă pot. Ştii şi dumneata că nu pot.

— Fata de dimineaţă, cu accidentul…

— Nu ştiu, dom'le, nimic.

Uşa de la 02PM (Ghiţă) se întredeschide puţin; ca de obicei, trăgeau cu urechea. Din spate, Valica după mine, taifun, nu mai ţinea nici un cont.

— Ascultă, nesimţitule – schimbase iar tonul pe unul mai familiar –, am de trimis imediat cinci sute de euro la o adresă din Bucureşti.

— Acuma-acuma sau mai puteţi aştepta?

— Bun, dacă nu, rezolv eu.

— Ia să văd…

— Ies la o ocazie, ai curajul să mă opreşti? Te dau afară, auzi? Ştii că pot. Intru la Croviştea şi te reclam.

— Ia să văd.

Când te ia cineva mai intim în maniera aceasta, te opăreşti. Merita dat afară, am să mă preocup, pe tonul ăsta nu se vorbeşte cu o soţie de premier, chiar aşa cum eram, 01PM. De altfel, femeia la nervi, ştia foarte bine că Menajeria nu era degeaba ascunsă în pădurea Râioasa, la doi kilometri de Croviştea, unde venea vara Don Prezidente Tătelu să se relaxeze cu Capra. Vara; acuma cine să fie pe-acolo, doar paza, dar cum ieşi noaptea din codru

și cine te ia la autostop? Nebunie! Altceva nu-i venise în cap, înțeleg, și ăla călărea situația, un derbedeu. Făcea caterincă pe hol, auzeam și ușa la Țuchi.

Valerica, săraca, din moment ce-o apucase pe panta asta, trebuia să meargă până la capăt un timp, așa că începu să coboare nervoasă pe scări.

— Vezi, tanti, rânjește melteanul, ți-ai uitat paltonașu'…

— Mă, ce-i limbajul ăsta pe dumneata?!

N-am avut încotro, era soția, trebuia să mă bag.

Soția parcurse două trepte suplimentare, când ăla o prinse de braț.

— Ia poftim în apartament!

Atunci se apucă ea de dat cu poșeta, o treabă care mă uimește de cât se pricepe, dar sepepistul o înșfăcă indiferent că eram de față sau nu, devenind chiar brutal. Nu, că m-arunc de-aicea, de la etaj.

— Ia mâna, țipa Valica, și chiar încerca să încalece balustrada, de-am crezut că înnebunesc.

Reuși să-și lase în gol și piciorul în care se sprijinea, Doamne ferește! Deprimată, am spus, se bălăbănea, chiloții la vedere, scăpă și-un papuc, că se căzni nemernicul vreun minut și ceva până o trase la loc. Între timp, se strânsese acolo toată Menajeria, și Nuți, și Ghiță, și Țuchi, cu familii, care avea.

Intervii, lași pasivitatea și intervii, era extrem de obraznic pentru un serviciu ca ăsta, și n-am de gând să las treaba așa. Întâi am susținut-o pe Valerica. Pe urmă, mai ferm, către el:

— Ce-i atitudinea asta? Te-am ajutat și te-am răsajutat, nu ți-e puțin la obraz? Sunt Identitatea 01 a Primului-Ministru, îți fac raport, n-ai nici un respect, ar trebui să fii mai bine-crescut!

— Da, zice, Identitatea… Și-a spus ceva extrem de urât, ceva cu gazeta *Igiena* de la Brezoi, unde lucrasem un timp, și coafor, pe urmă ziarist, și nu l-am pupat pe Nini, premierul, în cur, până s-ajung să semăn cu el, cum se spune, poate voi l-ați pupat, că eram acolo jurnalist, nu jandarm. Fă-mi raport!

Îți fac raport, nu te teme. Te-am protejat luni de zile, mi-am pus obrazul să te scot din rahat, îl ajuți o dată, de două ori, de o sută de ori și o singură dată dacă nu poți, te-ai ales c-un dușman. De câte ori te-am tuns gratuit, recunoaște? Dar așa e omul genetic. Ba s-a mai făcut că scapă pe jos „felicitările” alea, de era să intru-n pământ.

— Ia, zice, le-a adus poșta la Batalion și, lucru surprinzător, au stârnit indignare.

Ghiță și Țuchi s-au întins după ele și mi-au părut revoltați.

— O mârșăvie, țipa Ghiță, în timp ce le flutura, astea-s metodele lor!

Înainte să intre nervos la el în apartament.

Am dus-o pe Valerica la noi. Nu se putea liniști.

— Vreau să mor, zice, vreau să mor imediat!

— Lasă, facem un ceai.

— Pentru ce-mi stric eu viața în pușcăria asta a lor? Ca să mă insulte orice gradat!? Mă arunc de pe balcon.

— Valica, te rog, nu pot s-aud cum spui asta. Crezi că, dacă faci vreo prostie, nu termin și eu imediat cu viață, cu tot? Aș mai avea vreo rațiune?

Ce puteam să-i spun ca s-o calmez cât de cât? Am văzut-o că se oprește deodată și mă privește lung, apăsat. Între timp, intru-n baie ca să trag apa peste urările de bine de la Președinție. Se distrugeau cu efort, dar în timp ce rupeam și mă uitam în ceramica albă, concavă, mă fulgeră ceva globular. Chiar așa, de ce nu? Pâc, și gata! Adio, Românio, și pa! Dar sunt deocamdată dublura 01, sosia lui Nini Pricăjan, ai putea măcar să ai șapte ani de acasă! Cu ce mă deosebesc eu de Ghiță, 02PM (p.m… de la Primul-Ministru, nu de la aia a mă-sii), chiar dacă seamănă cu mine leit? Și unul cu altul, amândoi, natural. Nici lui nu-i convine, pentru că obiectează. Ce mă-ncălzește că avem în Menajerie luxul lui pește, când te ascultă și-n baie, nu poți trage un pârț fără să fie clasificat? „Menajerie” în loc de Departament, vorba lui Ghiță, că nu suntem decât niște animale de lux, Menajeria Râioasa. Doi „prim-miniștri” deja, un „președinte”, de Țuchi vorbesc, familie – toți, în afară de Nuți, sosia Caprei de la Comunicații. De Nuți, săraca, e cel mai nasol, că e solitară. Mai stau ăștia un rând la putere și

îmbătrâneşte cu zile pe-aici. De ce, pentru ce, pentru mâncare, pentru confort să mă expun pe traseu, să fiu împuşcat de orice cretin care ar vrea să-l lichideze pe Nini? Nu dorm noaptea, transpir. Şi ca mine sunt toţi, dărâmaţi. Ajung dimineaţa cu bucile strânse, nu-i jucărie, e risc, că îi semăn, semănăm, dă-te naibii, ai vrut Prim-Ministru sau Preşedinte, expune-te, tati, de ce să mor pentru tine? Nu ştii niciodată când sare maşina în aer. Dacă fetiţa aia, Lucica, avea şi-o grenadă cu ea?… Pot alege şi singur cum să dau colţul. Nu vreau să fiu şantajabil. Şi-am simţit imediat o linişte mare, ca un calm, peste tot. Lucid, eram extrem de lucid.

N-aveam de unde să ştiu că Valica ieşise ca să intre la Ţuchi, voia să se căineze, posibil. Sau să intre la o canastă. Nu zici că-i găseşte pe toţi în sufragerie, pe canapea, cu felicitările Javrei în mână şi hlizindu-se de nici nu-şi dau seama când intră femeia? Ca să vezi, omul! Canalie mare… Un *lupus*!

Când am ieşit din baie, am găsit-o unde-o lăsasem: la masă, bocind. Înghiţea pastile de xanax şi pe ale mele de somn. M-a privit lung, responsabil şi a împins către mine, cu podul palmei, porţia de pilule ce considera că-mi revine.

— Ce vrei? Acu’, de Crăciun?!

— N-ai spus că fără mine nu poţi?

— Stai dragă, cât ai luat?! Ai auzit tu de xanax că-i bun?

— Hai, nu mai vorbi, că mă descurajezi. Iei sau nu? Vedem după aia.

— Şi dacă are reacţii?…

21 decembrie

N-am fost în stare. Nu pot aşa, dintr-odată.

Nici n-am vorbit prea serios.

22 decembrie

— Tu ai să fii ucis de români, ca Ceauşescu, îţi spun! mi-a profeţit dimineaţa la telefon, în timp ce-i făceau spălături. Se aniversa a doua zi de Rrevoluţie şi plecarea tătelului vechi cu elicopterul.

Săraca Lucica, spital militar…

— Io nu mai pot cu spitalele! Să nu le desființează, că stăm două-n pat. Du-te la salonu din capăt, bărbați cu femei la un loc, o cârpă de cearșaf între iei, auzi tot ce răsuflă și pe cur și pe invers. Nu mai e personal, doctorii se roiesc în străinătate, ce facem, dăm buzna și noi după iei, cum zisasă domn' Președinte? Nu sunt de acord să se-nchide spitale.

Asta declara Lucica acum două zile la microfon, au dat-o la Știri.

— O asistentă la patru saloane, doi doctori pe pavilion, nici n-apuci să-i zărești! Dacă nu te prezinți cu medicamente de-acasă, ăla ieși, iod și sfaturi, spitalui pe zero. Rețete de cașeuri românești nu mai dau, vrăjeli de import, apă chioară.

Era și cald, și miros în salon, se ceru afară puțin, dar până să se ivească vreo infirmieră cu căruciorul, Lucica se ridică așa cum putu, cu gând să ajungă pe hol, la toaletă. Luase în buzunar și țigările, dar nu se putea fuma în veceu, te pândeau. Așa că o luă încetișor în lungul culoarului, spre locul unde se termina etajul și începea șantierul cu prelungirea pe care-o adăugau. Nici nu mai știi, ori desființează, ori apucaseră deja să-l extindă. Întuneric, trebuia să caști ochii pe unde călcai, că te duceai de nu te vedeai, șapte metri în jos. Aici se venea la fumat, dar urât, moloz, schelărie, nu știu ce, cărămizi. Se trase lângă un stâlp și i se păru că aude ceva moșcodeli. Mă, ce naiba? O mai fi unu pe-aici, că se horcăie… Erau doi, și-o puneau absolut de-a-n picioarelea, cu pijamalele trase, cum se strecurară și ei din saloane. Doamne ferește și ne păzește! Munceau cu seriozitate, frig. Șontorogi. Când au simțit-o că se uită la ei – femeia s-a prins (treaba era cu femeie) –, ăia morți, se făceau c-au dat colțul. Au înțepenit așa cum erau, îmbinați, poate nu se observă. Lucica ar mai fi putut rămâne un pic ca să-i înnebunească sau să-i ia la înjurături, pentru că atunci e momentul, când se simte omul blamabil, dar începe să-ți bată sângele-n gât, nu-i mai trebui nici țigară, nimic, lăsa-țimă naibii! Poftim, ca să vezi…

La pat, găsi iar o televiziune cu sculele aprinse. De cum o aduseseră, și-a doua zi la fel, în 22, când era sub perfuzii, vreo cinci canale pe ea, s-o

filmeze de sus până jos, ultima dată cu niște unii de la Asociația de luptători, patru moși. Flori, bomboane de ciocolată, felicitări pe cartoane de plastic. Televiziunile își dădură tot interesul, intrară și maică-sa pe interviu, și Lucica cealaltă, ațâțate, ocazie mare. Și ea, săraca, abia dondănea în dureri și tehuie de cap de la sosul care i se scurgea picătură cu picătură în venă.

— Ați vrut să vă luați viața… nu știu ce, confiscare de cuceriri patriotice?

— Ba bine că nu, la, la, la…

Iarăși vechea poveste… Altceva nu le trece prin cap. În timp ce vorbea, se uita într-un monitor, puteai să te vezi cum arăți. Cam trasă. Am spus că era și la ciclu…

— Da, au tăiat din salariu, umblă de-acu și la pensii, dă lumea afară și n-are servici, nu mai știe nimeni ce să mai face. Ați văzut-o pe gheboasa aia umflată cum speria votu la Deputați?

— La ce te-ai gândit când te-ai aruncat sub mașină?

Lasă, c-am știut io cum să m-arunc.

— N-ai, cum să spun, n-ai reacție, ești liniștită?

— Da' ce să mai fac?

— Totuși, mașina Premierului. Îl dușmănești?

— Nu-l dușmănesc, dă-l dracu, nu-l dușmănesc, să se deșteaptă, că-i păcătos, să vede că există un Dumnezeu. Scoate legi proaste care te aruncă pe drumuri.

Cam suptă la față, dar pentru televizor, foarte bine: ghips, regina zăpezii. Oală pe cap îi lipsea.

— Ce simți în momentul acesta, te doare?

— O doare rău, zice mă-sa, și camera se întoarce în direcția ei. Nici nu pot ca să-i blestem, aș vrea, da-s creștină, i-a rupt toate coastele, cine știe cum rămâne fata când iese de-aici și dacă se dă vreo despăgubire, se dă?… Spune, mamă, ceva.

Se forța ca să plângă, cum șade bine unei mame îndurerate, se scremea s-o vadă toată Mălaia cu umezeală pe față, storcea des din ochi. Venise de

pe 22 cu văruța Lucica lui Ciucă s-o găsească unde era internată și să ia ăi cinci sute de euro de la persoana la care sunase naşa Vali din München. Când dădu peste ăia cu reportajul, nu mai putu, se topi, te bagi în vorbă, nu poţi.

Ce și-ar fi dorit Lucica ar fi fost o emisiune mai lungă, undeva în studio. Ca la tocșoiul de putorete, să intre spectatorul interactiv, să te alegi cu ceva. Dar cine bagă-n platou mirosul ăsta de iod, un mal de ghips și bandaje? Și cine te lasă să ieși din spital? Ăia au nevoie de reiting, bănuțu, n-au timp de pierdut. Cât poți să te-arăți cu mâna atârnată de gât? Lumea așteaptă să prezinți siliconu, un botox, ceva, o buzică. Te mulțumești cu ce ai.

Pe la prânz, mămica și văruța Lucica! Odată cu ăia de la televiziuni, de se băgară și-n vorbă, dădeau în foc amândouă. Apucaseră să treacă și pe la o adresă din București, erau niște bani de luat, de la München.

— Auzi, fată, îi spuse Lucica Lucichii, după ce Clementina coborî să-i ia fetei ceva de mâncare. Împachetară și băieții cu telejurnalul.

— Ieşti mișto. Cine te făcu așa neagră la păr și la ochi, vine bine, Manuela sau cine?

— ’S-emo.

— Ce ieşti?

Și-atunci auzi prima dată de treaba cu „emo”, că nu-i numai asta, de te dai cu fond negru la pleoape, lumea ie apăsată, trebu’ să fii conștientă. Îți vine să te arunci de pe pod.

— Păi, eu?!…

— Foarte bine-ai făcut. Erai de mult emo.

Văruța Lucica îi deschisese capul și-atunci când fu nevoită să se deprindă cu sexul. Cum ie, ce ai de făcut, era mai înaintată. Dar acum, despre „emo”, decât laudativ.

— Vai, fată, te văzu toată Mălaia aseară. Nu te-ai cunoscut cu vreo soră pe-aici? Aș face o analiză din ălea, poate-s rămasă…

— De ce? Aoleu!

— Nu-s foarte precisă, dar mai bine să știi.

— La farmacie ai fost? Se găsește analiza cu totu.

— Scump?

— Vezi și tu.

— Lasă, mai stau. Unde se poate fuma?

— Vrei să fumăm? Cum ieși pe culoar, în capăt se face un șantier. Tu, văruță, se regulează acolo ca la nebuni!

— Hai, lasă-mă, chicoti Lucica cealaltă. Nu cred. Hai și noi.

— Să fiu nu știu cum dacă mint. Bolnavi cu bolnavi, așa ceva n-am văzut!

— Bolnavi în ghips, ești nebună?

— Nu în ghips, ie și cu ficatu pe-aici, cu tot felu.

Reuși s-o înveselească. Atunci reintră Clementina cu șaormă și portocale, ar fi vrut să-i ia niște mici sau cârnați la grătar, e Crăciun, dar n-aveau. I le puse la rece, în geam, căci se însera și trebuiau s-o ia îndărăt – Crăciun și la ei. Lăcrimară puțin la despărțire și Lucica stătu nemișcată vreo oră cu ochii afară. Ningea. Se puse pe așteptat, dar nici o televiziune nu mai intră în spital și a doua zi înțelese că tăiaseră apa. Din ce se vedea, trecuseră sănătos pe colinde și pe filmul ăla de-l știu pe de rost, cu preșcolarul singur acasă și hoții, îl dau totdeauna de Sărbători. Găsi niște reviste pe-acolo, desfăcu o grefă pe șervețel, pe urmă își spălă un ciorap, un chilot și-i puse pe calorifer lângă cele clătite de alte bolnave.

O vizitară și doi procurori, că de ce cu Primul-Ministru, ce are cu el? C-așa am vrut io, treaba mea! Pot să mă omor și io cum poftesc? Jură-te că spui adevărul, pune mâna pe Biblia asta.

Dădeau program distractiv la teve, îi lăsă să șadă pe pat cu Biblia lor și ieși, spunând că merge la o țigară. Vă mai zic când mă-ntorc. În timpul acesta, la Știri, președintele se dădea cu snowboardul la munte. Cu casca pe cap, semăna cu nevastă-sa.

Începea deja să se vadă, la capăt, șantierul. Pe măsură ce înainta, își simțea inima zvâcnind sub rupturi. Noroc că nu se perforă vreun plămân sau ceva. Dacă dau iarăși de nerușinați? Intră și se opri să asculte. Locul, pustiu sau cel puțin dădea impresia asta. Înaintă către margine, punând

mâna, de siguranță, pe schelăria rugoasă și plină de praf. Dacă-mi sare unu în spate, ce fac? Nu neapărat un bolnav, da poate unu de pe șantier. Țip de-l ia mama dracu! Totuși, ideea se strecură în ea bolborosind ca aerul din robinet. Îl împing cu capu-nainte, să fiu nu știu cum! Gândul îi ținu mintea prinsă, atât cât putu să privească în jos fără nici o surprindere, era exact hăul de șapte metri la care se aștepta. S-ar fi putut face un salt… Din șapte metri nu mori. Asta ie, dacă nu le dai ceva în plus, te uită, nu se mai interesează, o iau pe alte subiecte. Ce poți, când ai aproape jumătate de trup băgat într-o coajă, cu ce-i poți stârni? Din șapte metri nu mori, da nici nu se știe, una-i să te arunci sănătoasă și alta în halul în care-am ajuns. Nu știi niciodată dacă pici în picioare.

Stătea pe marginea planșeului și nu se putea hotărî, deși, de curaj că avea, s-a văzut.

30 decembrie

O lepră, un jeg, de asta îi zice și Javra… Mâine e revelionul și pe Valica o țin nu știu unde, nu mi se spune. Scriu în ziua când s-a făcut România republică, Slavă Domnului! Am fi putut sărbători familial lucrul ăsta sau măcar să facem un pom, nu să mă prindă Anul Nou izolat. Dacă cer s-o pot vizita, dă muțenia-n ei. I-au scos cu furtunul ce înghițise, de ce nu-i dau drumul? Îi apucă demența dacă-i contrezi. Mă mai sună, nu pot să spun cum vorbește, legumă. Foarte amărâtă au luat-o de-aici; supărată pe claustrare, pe mitocanii care uite cum ne tratează, pe mine, care n-am putut să mă suicid împreună cu ea. N-am putut, nu pot, ce să fac? Am un instinct de conservare exacerbal.

De altfel, e previzibil cum se va termina. Când intri în zona asta și începi să știi una, alta, să vezi de aproape, sfârșitul e unul singur: dispari. Cu timpul, te obișnuiești cu ideea, deși te revoltă. Nici n-ai încotro, loc de întors nu mai e, așa îmi explic și criza de Crăciun a Valicăi. Totdeauna, de Sărbători, te simți vulnerabil; mulți recurg la asta. Suiciderea e poate mai demnă, o femeie înțelege mai bine, deși n-are nici un mesaj. Mă rog, în fața eternității, ce mesaj mai contează? Pământul va arde peste nu știu câte

milioane de ani, dacă nu l-or înăbuşi pân-atunci mârlani şi gunoaie. Gunoaie de mitocani. N-o să se mai aleagă nici praful, poţi să ai şi-un vagon de mesaje. Dar nici să mori ca un prost! M-am gândit, aş putea să-l atac pe Jăvrescu – că vine, şmecherul, pe la Guvern –, c-un blacheu ascuţit sau ceva. Dar chiar să zicem că izbutesc: pac!, iau un glonte în meclă, acolo, pe loc, şi s-ar bucura o grămadă. Ei la chermeză şi eu la Medicolegal în sertar, cel mult, sau puşcăriaş, un amărât ca ăla, artistul, de i-a tras-o lui Lincoln. Nu cred că se merită.

Cum s-a gândit el, Tătelu, în nemernicia care îl defineşte, să trimită mizeria aia de poze mistificate exact de Crăciun, să scormone un pic de zâzanie, că asta-i ocupaţia lui, dezbină, *divide, impera*, cât îl urăsc, tăia-l-aş cu lama încet, fâşiuţe… După care, ţop la Predeal cu elicopterul plătit din bani publici, ca să se dea pe gheţuşcă. Apropo, de ce se referă poporul la preşedinţi ca la neamurile lui din ogradă: Ghiţă, nea Nicu, nea Nelu, Milucă, Băse… Tătelu?

31 decembrie

L-am graţiat pe Viorel, sepepistul. La noapte e Anul Nou şi vreau să-l încep cu o faptă mai bună. Mi-am retras reclamaţia, ar fi putut să-l lase fără misiunea de muncă şi să-l arunce pe drumuri. Mi-a mulţumit cu ce i-a venit pe la bot, s-a umilit, du-te dracului, l-am ajutat până acum de o mie de ori, meritam puţină recunoştinţă, nu mârlănie. C-a fost beat… Treaba ta! E foarte ciudat cum iese omul de sub control, inopinat, ca şi Vali cu suiciderea ei, e interesant de ştiut ce acumulează în perioadele lui de latenţă, când totul pare că decurge pasiv. Se făcuse preş, mitocanul, ştie să roage când vrea.

Încă ceva: să zicem că ajuţi cetăţeanul, că-l ajuţi şi-l ajuţi. Cu timpul, începi să-ţi dai seama de o anumită antipatie care rezultă. Îi faci bine şi simţi că te duşmăneşte pentru că-l scoţi din rahat. Dacă nu-i evident, abţine-te un timp; nu trece mult şi va scoate arama, o să ai o surpriză, lucru deopotrivă supărător pentru ambii. Tu, jignit, rămâi cu frustrarea, iar el se alege cu ficatul sau cordul afectate cronicizat. De aceea, fac un apel: arată îngăduinţă, întoarce obrazul, nimic nu răreşte duşmanii mai fără efort şi

plăcut, fii serviabil, milos. Ura pe care bunăvoința o generează i-atacă. Toți sunt șantajabili. De ce să-l fi îndepărtat pe nemernic, acuma e fericit, lasă-l așa, viitorul lui e la mine, se va stinge în ploconeli simulate. Ca Perjii de la Mălaia. Dacă n-ar fi bătrâna, mama soției, să aibă cineva grijă și de ea, adică să vadă zilnic dacă mai suflă, le-aș fi tăiat-o de mult. Cum primesc telefon, știu că au nevoie de bani; Valica nici nu comentează, trimite. Cu toate că, tehnic, e greu, ne cred pe la nemți. Și cere, și cere; ia să nu-i dai o dată!…

Pe deșteapta lor de Lucica au externat-o.

Nu știu, nu pot sta singur de Sărbători. Am primit de la Nini o felicitare cu mult mai decentă. E cumsecade, nu m-a dezamăgit pân-acum, e domn, dar poate să mişte de Javră?… 001P (Țuchi) nu m-a invitat să fac revelionul la ei, deși mă las bătut la cărți cu naturalețe; mă urăște și ăsta. Și cât l-am mai tuns…

Cum a putut disperata aia să se arunce în fața mașinii, nu-mi iese din cap! Ce te poate împinge, ura familiară sau ce? Știa c-aș fi eu în aia din spate? N-avea de unde, pentru ea sunt la München!

Aud că Sexy Becleanca și Nițu (baterist) divorțează. De ce?

1 ianuarie

La Mulți Ani!

Îmi urez singur, la cinci dimineața, deși m-am culcat pe la două. Am visat că m-au împușcat în locul lui Nini, în garnizoană la Dej. Indiferent la cât aș stinge lumina, mă scol cu noaptea în cap de vreun an și ceva, probabil îmbătrânesc, de aia transpir. Uzual, somnul mă trântește la loc pe la opt, dar încerc să rezist, ca să nu-mi fac reflexe în organism, plus că, serviciu comandat, poate mă cheamă pe undeva. Nu și azi, sărbătoare legală. Pădurea Râioasa e-o frumusețe, ceva virginal, ninge de ieri, e albă, plăcută, dacă ieși, poți intersecta căprioare. Menajeria pustie, dorm toți.

Valica-mi lipsește. N-aș fi crezut că pot resimți atât de acut. E mai bine, îmi dă semeseuri, dar lipsa ei dublează singurătatea, și claustrarea, și tot. Cicălitoare, pot înțelege, abia aștept să revină acasă. Acasă?!… Nu știu ce-o

să ne aducă și anul care începe, fiecare an nou e mai prost, e criză, măsuri, poporul cârtește docil, gloaba-i de încălecat. Dacă vor decide într-o zi să ne lichideze, o să aflu abia în ultima clipă. Doresc să fiu scuzat și nu admit să las nimic neamurilor ei din Mălaia. Hiene și profitori. Aș vrea, dacă tot se intră-n Uranus, s-avem un pic de echilibru și noi, un buchet de bucurii de la viață. Și sănătate, că-i cea mai utilă. Și să facem hârtii de intravilan pe terenul de la Brezoi. Un an bun, la mulți ani!

Nu merge așa, m-am dus peste el, peste Țuchi. Știam că face revelionul cu Ghiță și că n-am șanse să fiu invitat, nu știu ce i-am făcut. Dar nici să stai singur și să te uiți la teve. Două sticle de vin, o crenguță de brad, la ușă, fără preaviz, o surpriză! I-am urat aia veche, cu bădica Traian, altceva nu știam. A deschis ușa și s-a prefăcut, canalia, că se minunează.

— Ești tuns bine, i-am spus…

Să-l fac să se simtă.

— Tocmai dădeam să vă chem, zice, ca și cum nu știa de Valica.

Am lăsat-o cum a căzut. M-a poftit în apartament: Ghiță, normal, cu soția, cu Domni. Amândoi cu nevestele. Corni m-a început cu salată de bef, iar Domnica lui Ghiță era lansată pe bancuri. Dar unde-i Valica, nu știu ce, prefăcătorii, sunt sătul. Cu timpul, te încălzești și te simți amiabil, am servit wischi mic, ca să trec pe un vin ulterior, aveau vin de casă, un zaibăr, nu știu cum au putut să-l introducă aici, că n-au spus. Mititeii, la fel. Familia îi știa prin Spania, pe undeva, la cules.

Domnule, când vezi, ai un șoc. Deschizi ușa și dai de Tătelu și de Primul-Ministru: Țuchi și Ghiță, zici că-i Consiliul de Apărare. Cu mine înăuntru, se făcură doi prim-miniștri și un președinte; numai când ești aproape simți că-i trucaj, de aia ne expun ei la o distanță securizată. Și dacă lumea din Menajerie ar fi mai bine-crescută și mai educată puțin, ar putea fi un loc intimist. Că-i plăcut, tot confortul, dizain, pădure, aer curat, atâta că n-ai voie să ieși în popor, că te recunoaște pe stradă, și nici cu rudele nimic absolut, decât pe Gugăl sau la telefon. Lași să știe că ești plecat în străinătate, nu te caută des, e mai bine. Sunt și cazuri când n-ai încotro; devine o problemă de SPP, se ocupă ei, fac să pară că vorbești de afară,

există tehnica asta. Dar la o urgenţă, aşa, cum a fost cu Lucica, e normal că-ţi iei câmpii, îi dau Valicăi toată dreptatea, nu-i obligată să suporte mitocănia de miliţieni. Mă rog, l-am iertat, l-am iertat… Nu-l mai tund. În general, şi colegii, nu foarte civilizaţi, că nu te alege după şcolarizare, ci dacă semeni la faţă şi să poţi imita un original. Asta-i treaba pe care o ai de făcut. Se plăteşte, banii se virează în cont, n-ai ce face cu ei. Poate tensiunea, tensiunea te face mai rudimentar, că-i o tensiune, un stres, poţi să fii atacat pentru altul şi nu-i de dorit.

Ţuchi devine de nesuportat. Seamănă cu Tătelu în mod acceptabil, trebuie să recunosc, dar se dă atât de rotund cu mutra aia prezidenţială, că-ţi trece. O dublură şi el, un nenorocit, un electrician cum era Gheorghiu-Dej; dom’le, a ajuns să se creadă vârful Menajeriei! Îţi vine să-i dai peste bot. Vorbeşte la maxim, te întrerupe, nu poţi să scoţi un cuvânt. Eu mă abţin cât m-abţin, e bine să fii maleabil, dar Ghiţă, totuşi, Prim-Ministru ca mine, începe să strige, se enervează, vorbeşte rău de regim. Marota cu pensiile militarilor pe care tocmai le-a căsăpit Pricăjan săptămâna trecută. Are ofiţeri în familie şi se atacă. Că-i idiot, nu ştiu ce – de Nini vorbea –, ca şi cum le-a tăiat el c-a vrut. Nini Pricăjan conduce acolo sau cine? Ştie toată lumea că Javra, el cere. Vine, se bagă-n guvern peste tine şi-ţi spune ce ai de făcut. Plus FMI-ul, la ăia nu te gândeşti, că-s toată ziua pe-aici cu pretenţii? Dai afară atâţia din bugetari, tai din salarii atâta, concesionezi petrolul la austrieci, gaze de şist, tot tacâmul. Ăştia cum fac de scot lumea-n stradă pe unde se bagă, nu tot aşa? Nini n-are nici o putere, săracul, nu face nimeni de capul lui; de la UE, de-acolo! E puţin prea plecat, părerea mea, prea civilizat, cum să spun, şi înghite. Altă calitate de om, un eminent, un profesor, Javra nu-i ajunge nici la genunchi: un *lupus* de mare, vorbeşte o engleză ca la bufetul din gară. Dar ce poate face? Eu, dacă-s acolo, când conduc vreo şedinţă, nu mi se dă pe hârtie ce am de făcut? Ghiţă, i-am spus, nu te mai ambala, schimbi ceva? N-ai să poţi. O să-l toarne, nu scapă, ţine-ţi gura de faţă cu Ţuchi. Nu mă ascultă. N-are diplomaţie, se ambalează.

Aşa şi acuma, de revelion. Te uiţi la ei, mori de râs. Ca şi cum Primul-Ministru i-ar face dinţii şi Cotroceanul turbează.

— Băi, tu auzi ce-ți spun io?…

Luaseră și ceva la bord, obligat, dar să-i vezi pe amândoi hârâindu-se, era de nemaivăzut. Manieră pe care Nini nu și-ar permite-o. Și iese Corni din bucătărie cu platoul de sarmale în varză, țin minte perfect, discuția era la cât de pafarist era Nini politic, și-a trebuit să mă bag.

— Să știi că-i o capacitate, să te uiți mai atent. Nu vrea lupte în stat, asta-i înțelepciune, cred că atinge trei boci ca nimica.

Bocul, propusese un băiat mai demult, când fusese Boc Emil Prim-Ministru al României în șase guverne, e măsura de apreciat competența în actul de guvernare; metrul, gramul, secunda și bocul. Deci, în opinia mea, Nini întrunește trei boci. În mod cert! Și nu cred că-s departe de adevăr, m-am străduit să-l cunosc. În orice caz, îl accept.

Cu ce crezi că vin ei să mă contrazică? Cu felicitările Javrei; aveau în casă un lot, motiv să se hăhăie cu Corni și aia. Folosesc termeni exacți, pentru că Țuchi e predestinat, la euforie, să se behăie decât în formă prezidențială, iar Ghiță-l maimuțărea ca să-i arate că poate și el. Imediat, bătaia sfioasă în ușă pe care o așteptam și dublura de vaporean îl aud că răcnește:

— Apasă pe cleanță!

Am înlemnit. Parcă se aprinsese în casă un bec de cinci sute. Nuți, un înger, în vuitoane, nu-ți spun, și în guci, puțini suntem, din păcate, cei care am putut s-o vedem aranjată și să ne mirăm. Sosia Țucăi de la Comunicații, mi se pare că am menționat, dar nu asta contează, emana din ea un ceva atât de proaspăt și îmbietor, că uiți ce vorbești, rămâi cu dumicatul în furculiță.

— Maamă, hă, hă, făcu mitocanul de Țuchi, cu inflexiunea exactă a șefului statului, de parcă s-ar fi dedat la absorbții în anexa de la birou cu cine știm toți, dar nu comentăm, modelul original, ministreasă la ce tocmai spusei.

Un ton foarte precis, l-am și felicitat. Râdea și Nuți, te înfiora.

— Hai, dragă, că se răcește, o întâmpină Domni, noi deja furajăm.

— S-a dichisit și ea un picuț… (Corni, asta-i decât un venin), hai că ne prinde cu paharul pe sec.

Anul Nou ne prindea, se temea că dă peste ea. Invidioasă femeie. De înţeles, nu era decât soţie de „premier”, şi Vali la fel, pe când Nuţica, persoană în aparat, dubla un ministru, servea România. Dar, vă spun, semăna cu Blonda ceva de speriat… la identitate! *Identitatea* de la Comunicaţii, specialistă în trageri de fonduri. Aş vrea şi eu să fiu Nini în măsura aceasta, cine n-ar vrea? O eleganţă, o finețe internă!

Și totuşi fata are o dramă a ei. Noi, de bine, de rău, suntem claustraţi aici cu soțiile, o parte a familiei deci. Nu zic că-i totdeauna plăcut, dar poţi să accepţi. Însă o ființă ca ea, s-o vezi cum se ofileşte inobservabil, fără prieten, fără nimic – căci n-ai voie să te arăţi nicăieri –, cum trec anii şi te marchează, e foarte trist, foarte trist. Singurătate. Televizor. Desigur, i se aduce obligatoriu şi pune pe ea tot ce poartă Ţuca-Capra lui Căprean şi a lui Tătelu, haine de firmă, poşete, pantofi, nume tari, comandă-Milano, dar unde să ieşi cu ele pe tine? Te lasă să ieşi? Că, dacă ai, vrei să-mbraci… Cine vede? Ne mai minunăm noi pe-aici, la vreo aniversare sau vreun revelion, şi şoferii, pentru că-şi riscă viaţa şi ea în maşină, de asta-i aici. E tristuţă, săraca, ia aceleaşi pastile ca şi Valica, ştiu ce se-ntâmplă, cunosc.

Atmosfera s-a încins dintr-odată şi ne-am prostit până pe la două fără ceva, când au retras-o pe Nuţi. A venit s-o ia garda, are de executat obligatoriu opt ore de somn, nu poţi s-arăţi cum vrei tu, se contează că te prezinţi impecabil. Dar am apucat cinci tangouri de mare intimitate. Mi-e ruşine să recunosc, o iubesc pe Valica şi decât eu ştiu cât mă consum în absenţă, cu toate că mi s-a comunicat că-i okei, să fiu liniştit, va fi reintegrată zilele astea. E un sentiment posesiv, nu poţi fi centrat pe el chiar tot timpul, mai uiţi. Are un fel atât de leneş, de călduţ de-a se lipi de tine la dans şi se lasă condusă aşa cumințică, pentru că n-am ţinut-o de mână în mod lateral, ci exploram tangoul îmbrăţişaţi. Mănânc pe pâine tangou. Cât de natural se dezlipea la sfârşit, colegial, ca şi cum se desprindea de-un fişet, însă ştiam amândoi că dăduserăm curs unei ispite disimulate, au existat şi atingeri… Dacă şi doamna ministră Ţuca-i la fel – cum pot presupune –, păi nu rămâi saşiu ca Tătelu, o femeie ca asta, cum să nu-i dai pe mână ce-i bun, cinci la sută din PIB şi guvernul, măcar parţial! Tipul e

fericit, Hamiltoanca și Chiorul, ca-n filmul ăla englez cu alt vaporean, de ne obligă să ne uităm…

Mi-a spus că știe precis, Vereștan e băgat în afacerea „Lemnul”, nu-mi vine să cred un lucru atât de urât despre unguri.

Trei zile durează, atât, după trei zile se uită orice, se iau cu alte prostii. Nu se merită, am fost o tâmpită, își spuse Lucica în timp ce ieșea din casă pe-o dungă, nu trecea de ușă cu ghipsul. Avea de ajuns la control în Brezoi și cobora zgribulită spre poartă. Ceva mai la vale puteai să iei rata. Pași mici, atentă la treptele înghețate, numai o căzătură îi mai trebuia. Și-așa umbla cu o mână cimentată ca o cracă în sus, de parcă saluta tot poporul, și câini, și găini, fie că erau de față sau nu. Dacă-i proastă!… nu zice oricine după ce se cască la televizor? Clar că-i proastă, să faci cu corpul tău omenesc ce-ai făcut și să nu poți trage aer în tine, că te săgeată de mori! O năroadă.

Mai iera un sonat prin Râmnicu Vâlcea, pe vremea Împușcatului, de se gândi iel să deie de-a azvârlita cu carnetul lui roșu; se enervă, dracu știe! Au scos untu din iel, ieșea omu din casă și nu știa dacă mai vine la loc. L-au cântat și la „Europa”. Că iel, cu ideea la democrație și-a vărsat oala-n cap, tânjea la democrația de-o vezi, lăbăreala asta cu aspecte de parlament. Din greață de comuniști. De parcă tat-su și mă-sa n-aveau grețuri și iei, dar n-au făcut gălăgie, trebuiau ca să-l crească. Nu-i mai dădea nimeni vreun telefon, îl vedeau pe trotuar și treceau pe partea cealaltă; că dacă te bănuie cineva că iești prieten cu iel și te spune?!… Asta-ți trebuie ție? Și-l mai și dușmăneau, îți spun eu de ce-l dușmăneau: ce, mă, fraiere, ai făcut tu ceva de crezi că n-am io curaj? Da’ de unde știi că n-am io curaj? Mă crezi de rahat? Hai, sictir! Turnători, telefoanele ascultate, cum ierea pe atunci. Acu ie mai bine. Ce-ai crezut, mă, că dai în gât securiștii? Securiștii, trăiți-ar, ie până sus, la Tătelu! Cine aerisește bănetu, ia ghici? De ce-ai mai ieșit la revoluția aia, dacă n-ai profitat imediat? Iești un bou. I-au cârpit o pensie de agricultor și pupă-ne-n cur! Nu se merită să faci nimic pentru nimeni, îți spun. Doar dacă iești prost.

Iarna se mai înfoiase o dată, zăpada clădită alandala pe lângă cărare, după puterile cui s-a învrednicit; mă-sa și toți numai pe ea o-așteptau să-și lepede ghipsul și să se apuce, naibii, de treabă prin curte, că era de făcut. Călca mai mult alături de trepte, de frică să nu se ducă pe gheață cu pungă cu tot. Ca să vezi ce-am ajuns! Strângea bara de aluminiu furată de pe autostradă, parmalâc, cu mănușa; puneai palma goală, te lipeai la secundă. În mâna cealaltă – mâncarea bătrânei și sticla cu suc. Dădu bună ziua și-n stație, și-n autobuz, dar mai mult de-un „cum îi?" nu obținu de la nimeni, vorbeau între ei. Aflaseră ce-a fost de aflat, nu mai găseai vreun curios, poate la anul, între șaptespe decembrie și douășcinci, când se vorbește iar de „evenimente", poate atunci. Scoase telefonul și o sună pe văruța că vine, nu poți sta așa ocolită cu vorba, ca toanta, big dil.

La spital, avu de așteptat vreo jumătate de oră ca să apară aia de la Radiologie, umbla pe-undeva. Își lăsă rând și urcă la etaj să caute baba, mama lu' naşa Valerica lu' Gelu. O găsi adormită și scoase din pungă ce-i adusasă. Pusă, mortăciunea, pe harță de cum face ochi, acum i se sculă că are cearșafuri mai bune acasă, să-i aducă unul aici, dar spălat. Și algocalmine, că un pat mai găsești, decât la medicamente să nu te întinzi. A dracu tu cu neamurile tăle!…

Lucica se întoarse să-și facă controlul, mai avea două persoane înainte și-și petrecu vremea cu ochii pe-un robinet legat cu leucoplast, deși nu-i folosea mare lucru: supura liniștit pe lângă perete. Uite ce boi, se gândi, niște câlți nu găsiră. Ar fi putut să încerce între timp la Interne, căci doctorul scheletolog își luase lumea-n cap prin Irlanda, de când scosese Nini legea cu sănătatea ca să ne mănânce de vii – trei medici pe tot spitalul, câți au rămas, și ăștia bătrâni –, n-are cine să se uită la tine, decât la Interne, coadă și-acolo, tomograf nu există. Radiologie căzută, atât.

Se mai lăsă iradiată o dată, pe săturate, bine că-i bine, oasele începeau să se prindă și, când dădu Dumnezeu și ieși, Lucica lui Ciucă în hol! Toată în negru și abătută, ajunsese aici în timp ce ea era băgată la raze, crezu că-i ceva.

— Ce-i, fată, cu tine? Ie pe-acasă necaz?

— Nimica, s-emo, ’- spusei…

Băgă de seamă că mai întorcea din priviri pe culoar, știau de la televizor, dar nimeni să vină, vorba aia, ce mai faci, de ce te-ai zvârlit sub mașină, că nu mai suport, nu știu ce. Dacă nici unu nu face nimic!…

Se uitau la ea ca la toanta de la cantină, cealaltă, cernita, dădea mai bine la ochi.

— Mișto țoale ai…

— Tu cum iești, mai doare?

— Normal că mă doare. Cel mai nasol e că mă mănâncă de mă sui pe pereți. Și nu mă ajung în partea din spate.

— Nu poți băga mâna.

— Bag rigla. Da-i scurtă.

— Lumea asta-i ca curu.

— Uite plasture la robinet, cum naiba să țină?

Trebui să admită că văruța-și făcuse și un fel adormit, sictirit de-a se uita împrejur, umblă otrăvită, își spuse, când intrară în farmacie. Mișto. Aici, ăla, turcul, Samir, cu spălătoria din centru, sărumâna, salut, cumpăra vitamine. Singurul care s-a uitat la ea puțin cam mai altfel. Nu poți să nu bagi de seamă. Da de ce n-aveți algocalmin? Algocalmin de durere. Nurofene, prostii, apă chioară. Nu se mai face, s-a scos, ca să vină peste noi cu nurofenele lor, nici polidin, aspirină, nimic din ce-i românesc, măcar de-ar fi bune la ceva porcăriile astea, importu mamilor voastre! Costă o căruță de bani și-ajută ca unghia la Sulea Spătaru, Diana mai faceți?

A scos-o Lucica cealaltă afară, farmacista începuse să țipe ca înjunghiată, du-te pe pod și dă-ți drumu! O dobitoacă, se uita Samir și nu îndrăznea să se bagă.

Big dil!

Samir, turcu, are mai mult aur în gură decât mina Barza, proaspăt închisă de guvern și pregătită la niște bancheri. Cum stătea el cu buza atârnată la Luci, după ce nebuna se trântise cu ghipsu sub mașina lui de spălat și i se vedea până-n fund!… Aur turcesc de la iei din bazar, roșcăliu, pe bază de cupru. Ăla cu cositor, de la ruși, ie mai verde, mai palid, știu, c-

am bișnițărit. Dacă ai bani, pui implant; decât dacă-ți place metalu și vrei să bagi în ceva, bagi în aur, ie bun și cu aur. Lucica, întinsă pe spate și cu o mână țeapănă-n sus, ca o statuie căzută în cimitir, îi explica paznicului de la spălătorie unde-i filetul de la holender. În jurul ei, baltă mare, că mașina curgea și bețivul avea mâna făcută pe prună, nu nimerea cu patentul. Ca pe noi, smotociți și băgați cu sila într-o mașină de spălat fără apă. Aia care se oprește când nu te aștepți, pentru servis, o dată la o sută de ani… Lăcăraie, bre, spuma îi foșnea la urechi, apucaseră să pună și detergent înainte să-nțepe pe la furtun. Nu se gândea nimeni s-o salte de-acolo, Samir se uita ca vițelul la ghipsul ăla armat, din care ieșeau cracii de pantaloni mocirliți, adunați sub genunchi.

În rufele mă-tii! Că-s servitoarea ei, să le spăl, vedeao-ș călărită și dată la televizor! Stă ca prințesa-n spital! De când îi trimite fisa din Germania ei ca să are grijă de mă-sa, Clementina sau altcineva, care altcineva?, eu slugăresc, pe mine mă pune, și-a luat maidanul otrava. Vine banu de-acolo și hoașca simte că omu e nevoit; fămi aia, dămi aia, dă la porc, scoatemi intravilan pe teren, adumi lemne, că nu pot să mă mișc, spalămi o rufă, da du-te și dracu, m-ai tocmit să te spăl?! Are turcu spălătorie, ai lova, du-ți rufăria la turc.

— Cum naiba, Lucico, te uiți la teve, milioane de babe pe care le violează flăcăii la țară, acolo unde spune în cartea de română că a fătat veșnicia, cum scapă asta neprihănită, nu mai avem labagii în Brezoi, s-o văd lucrată ca lumea și umflată la ochi? Cum s-a fofilat pânacu hârșcodelnița naibii?

N-au avut încotro, au strâns amândouă ce era de spălat și-au făcut o boccea. La Samir – lăcăraie, bălteanu, o mașină scăpa, de umpluse cu spumă până la ușă și ăia se boldea ca nărozii, ți-ierea și frică de la curent să nu te trântește. Lucica le avea cu garniturile, cu treburi din astea, mi se pare c-am spus, dar era, săraca, cum scăpase și ea din spital. Până la urmă, a trebuit să se culce în zoaie ca să-i arate tâmpitului unde să strângă; ferească Dumnezeu, se mai întâmpla nu știu ce! L-au chemat și pe Samir, s-a prezentat imediat.

— Ai văzut, fată, cum se uita turcu când a dat peste tine, trântită pe jos? Cu bale la bot.

— Da', ciuciu bale…

Dar se prinsese. Samir se căsca la ea destul de interesat, auriu în gaura gurii şi, dacă stai bine să te gândeşti, nici un bărbat n-o mai fixase vreodată în felul acela, adică aşa… mai cumva…

15 ianuarie

Ziua de naştere a Valerichii şi a lui Eminescu, poetul nepereche. Iar s-a bulucit, ca-n fiecare an, seminţia de puţălăi să-l toponească-n picioare. Mie omul îmi place, părerea mea: e singura statură care mai stă cât de cât. Lenin, cum? Jos şi cu ăsta, l-am răbdat o sută de ani! Îi apasă Mihail Eminescu, nu ştiu ce au. Nu pot să capodopereze de el, îi presează pe occiput. De aceea, în general, unde-s statuile din ţara noastră? Bagă cineva de seamă această realitate zic eu suspectă? Nu sunt statui, pentru că morţii cu morţii, de ce, adică, să te respect? Tu mă respecţi pe mine sau pe Valica? Murim şi păţim după aia la fel. O să-mi facă statuie, vorba aia, cine? Statul? Mă laşi…

Sesizez însă o treabă la care populaţia se dedă profesional şi spontan: călcatu-n picioare; rog să-mi fie considerentul scuzat. Nu poate şosele, nu poate trenuri, nu poate academie; îmbrânceala, da, e un lucru plăcut. Fiesta ei, templul în care se oficiază cu fast e supermercatul şi promoţia lui, preţul 1 + 1 în care poţi să-ţi iei gogoşarul, uleiul, bormaşina, orezul – un pachet contra cost, altul gratis –, făcându-ţi loc printre cioburi, peste ţâţe, pe burţi şi pe buci, după cum te prezinţi în picioare sau doborât, ieşind apoi sfâşiat, dar victorios, cu operaţia descusută şi portofelul înstrăinat. Nu-i întreb pentru ce, ştiu refrenul, e vechi: „Suntem atât de săraci". Bă!!! lasă-mă, naibii, în pace, că nu-i mai suport!

Nu eşti, nenică, destul, îţi spun eu. Încă te mai descurci. Mai poate Tătelu să-ţi comprime cocoaşa, mai duci şi mata. La răcnit la guvern de ce nu te-mpingi? De ce, de ce? Hai, spune de ce. Păi, dacă-i degeaba… Degeaba? În regulă, dacă ştii că-i degeaba, ţine-te de punga aia stâlcită,

târăște-te la tălpile ălora cu care te-nghesui – ce mai râdeam la teve! – și recoltează-n paporniță; zahăr pe duşumea, cu glod şi căcăţel de căţel adus de afară, gratis, mamaie! Consumă cu ceai.

Or să mă creadă sadic, or să mă creadă vampir, ori nu mi se pare că merit. Intenţionez să las o amintire decentă şi vreau să se formuleze în clar de ce nu iese natul la hăulit, când simte maţul că-i umblă. Urlă până şi câinii! Ce neam e ăsta, ce neam? Mi-e ruşine. De ce nu pune mâna pe par, cât e de competent la răbdat? Nepăsător şi pricinos când nu moţăie. E dus, au răcnit şi alţii acum o sută de ani, deşteaptă-te, bre, din somnul *de moarte*; puteau să spună somnul *adânc*, dar n-au spus *adânc*, *de moarte* au spus, pentru că ştiau din antichitate că-i mort, pe cale de mutare la veşnicie, nici nu se mai înmulţeşte ca lumea. Are ceva de cal de povară, e-n stare să tragă oricât, cu bici, fără bici, până cade. Păi, n-au dreptate şi Tătelu, şi Nini să i se aia în cap? Cine nu şi-ar dori o lume ca asta, să stai cățărat fără griji, să faci şi un ban?

Găsesc identităţi între destinul lui Eminescu şi al Valerichii. Capricorni, amândoi nemulţumiţi, nesupuşi, ca vata de sticlă în cămaşa Puterii, la guler. Diagnostice dezonorante, nedrepte: ea maniac-depresivă, el, poetul, sifilitic – un fals. Sper că n-au îndopat-o în spital cu mercur, ca pe geniul pustiu. Au externat-o de unde-o ţineau, a revenit taciturnă, nici „la mulţi ani”, nu nimic, ca şi cum n-am fi început alte douăşpe luni. Ce diferenţă, cu ce timiditate plăpândă mă întâmpină N. în timpul acesta… Poate soţia nu-mi iartă că l-am graţiat pe V., sepepistul, şi-l vede mişunând prin Menajerie. Dar măcar de mi-ar spune. Nu spune nimic.

Totuşi, am o problemă cu poporul român. Îmi surprind resentimente blamabile. Oricum, nu mai am nimic de pierdut. O ţară învinsă prin boli interne, care, culmea!, l-a dat pe Antonescu, dar şi pe Tătelu. De unde supuşenia, la urma urmei genetică, opinia mea, care n-am fost niciodată supus? Blegeala de-a se revolta, de a cere? Incapabil de orice ripostă, de orice protest şi-n acelaşi timp lăsându-şi votul cumpărat pe-o găleată de plastic, pe un kil de mălai. Îţi spun eu de unde… Ieşitul în stradă e plictisitor; ori e cald, ori e frig, dar totdeauna e de strigat. Mai bine la

televizor sau la un grătar. În ’89, dimpotrivă, nu era voie să ieşi, autorităţile se trăgeau înapoi, era ceva naşpi să hăuleşti. Îmi vine să mă ascund. Cum naiba s-a ajuns la această nepăsare de sine, la delăsarea aceasta? S-a ajuns? Dar de unde-am plecat? Bineînţeles, de la daci; mai jos de ei nu se cunoaşte nimic. Încălecaţi de alt bădică Traian şi nu-s foarte sigur că şi-au dat duhul cu sabia-n mână, cum ne informează programa şcolară, sau dacă tarabostele lor şi-a pus cosonul la gât, ca ăştia de care auzi că se aruncă de la etaj. Coson sau cosor? S-a bătătorit o cale a suiciderii care, iată, se dă mai departe, se moşteneşte. O spun, sunt o persoană responsabilă, iau măsuri economice măcar temporar, când Nini e indisponibil, dar un pic de ruşine resimt… Cum de şi-a dat omul ăla foc la Braşov?! Român?! Şi pe schiuri! Mă depăşeşte, nu pot să-nţeleg. O învăţătoare în greva foamei de peste o lună!… Băăă, Hamlete, ce-aştepţi? Cine altul să facă pentru tine ceva? Presa, eu, mama soacră de la Brezoi?! Deunăzi, un electrician s-a zvârlit peste Parlament din balcon. Te bate vreun gând că şi-a făcut omul vânt ca tu să deschizi ochii la ce se petrece? Să nu-mi spui că da, m-ai face nefericit.

Am un sentiment neplăcut. Îmi vine foarte greu să recunosc lucrul ăsta şi-mi cer iertare pentru gestul spre care mă-ndrept.

15 ianuarie

Ar mai fi de adăugat. Există ceva în subsidiar. Am ascuns, în sensul că n-am pomenit, evoluţia sentimentelor mele dinspre Valerica spre Nuţi. Din motive mai mult decât evidente, nu mă pot destăinui convenabil. Mă aflu în faţa acestei coli A4 prin care încerc să mă fac înţeles. Dacă nu, voi continua pe caiet. Valerica nu mai e aceea care a fost, să nu ne minţim. Se închide în ea. Sunt pur şi simplu nefericit. Mă tem să nu facă o recădere, pentru că nemernicii Menajeriei atâta aşteaptă, să aibă ce comenta. Au ţinut-o nu ştiu pe unde, nu vrea să vorbească, ia nişte pastile portocalii, pe care nu le cunosc, şi-i regretă pe Băsescu şi Boc.

— Măi, zice, tu nu eşti homo puţin?

Strictamente informativ. Bolnavă… E ursuză, e taciturnă şi mă ţine departe, cu toate că nu mai am insistenţe, dacă se înţelege ce sugerez. Mă

simt, e vizibil, respins, eludat, prin însuşi comportamentul artificios. Mai mult nu pot face. E altă persoană. Nu rezistă la claustrare, nu ştiu ce i-au făcut, are în ea un fel de viaţă băltită, mă tem să nu spargă prin casă ceva. Cred că abia mă suportă – ce ai cu mine? – şi parcă-i şi băbită puţin, aşa mi se pare.

Au fost perioade, în discreţia acestei păduri numită Râioasa, când era de-o gelozie eviscerantă, îmi scotea ochii cu Domni, deşi jur că n-aveam nimic, cum, Valico, mă suspectezi cu melteanca lui Ţuchi? Doar ca să te stoarcă, să te vadă stresat! De Nuţi nu mai vorbesc; la Nuţi e de-o sălbăticie!… Chiar mă crezi un nemernic, sunt iresponsabil? Rămâi pe una măcar. Pânditoare, cicălitoare, reproşativă, un iad!

Acuma, nimic, n-o mai atinge nimic… De pildă, azi am avut între 3 şi 5 „întreţinere” şi n-a băgat capul, cum face de obicei ca să vadă ce fac. „Întreţinerea” e la subsol, exact ca la mausoleul lui Lenin, unde pompează ăia formolul la greu, îl fardează şi-i pun perişori cu penseta în ţăcălie, ca să semene mortul cu el. Aşa şi la noi; nu ştiu dacă am voie să spun… De două ori pe săptămână ne ia şi ne întinde la doctoriţa Fătu în cabinet. Au aparatură de ultimul grad, dar ce aparatură, aparatură cinci stele, displei de ultimă speţă, totul brici, comandă de la distanţă! Când intri, te ia cu rece la umeri, scule cum n-am văzut de când sunt, lupă laser, te disecă, ştii cum?! În raport cu o foto recentă. Bagă fotografia-n computer, că nimeni nu-i născut la identitate perfectă cu Tătelu sau Nini, îţi face chelia, te dă cu substanţe, cu botox din ăla, vopseşte părul strict la nuanţă, intră câteodată şi în cărniţă, taie la micron, la precizie. Pe mine nu, de chirurgie vorbesc, că eu semăn cel mai normal dintre toţi, am noroc, dar pe Nuţi, săraca, au aranjat-o la buze, pleoape şi urechi; doamna Ţuca de la Comunicaţii le are într-o formă mai clăpăugă, plus fundul mai mare şi Nuţica e nevoită. Un proces tehnologic; mai dă, mai extrage, te aranjează până la stadiul de 01PM, ca să iau un exemplu. Decât că la tuns, fără mine sunt morţi, – ca să ne lămurim –, eu îi tund, deşi cabinetul dispune de instrumentar de generaţie nouă, la mine vin toţi, se servesc chiar şi doamnele; săptămânal, marţi şi joi: program de rectificări. Nu ştiu ce am, probabil un hobi sau un

ochi mai dotat. Îți pune și negi, lentile de contact, tot trusoul, după care-ți dă drumul la apartament. Pentru că celula „identității” respectă un ADN, nu îmbătrânește pe același principiu ca și celula de la „model”, are un parcurs personal. De aceea, e ținută sub observație și se corectează dacă trage-n altă direcție. Bătrânețea-i cea mai periculoasă.

Da, ce era să spun? M-am nimerit azi după-amiază cu Nuți… Femeia asta mă tulbură și mă simt năpădit de remuşcări ce nu le consider justificate. N-am prea multe să-mi reproşez, decât că mă îngrijorează tăcerile ei și rutina acrită care mi-au mai rămas dintr-o căsnicie oarecum reuşită. Dar n-ar face nici un efort să încerce, măcar și de formă, o reciclare a tot ce a fost frumos între noi, o potențare tardivă, deşi îmi dau toată silința, vă spun, îmi fac probleme, sunt afectat, am ajuns să-mi imput reproşuri fără suport la un schimb nevinovat de vederi.

Mă uitam la ea prin oglindă. Îi umblau la urechi, urâțindu-le, și atunci când îmi prindea privirea surâdea resemnat, ca o sfântă. Pe mine mă convocaseră pentru chelia din creştet, nu se rezolvă cu lama, cum fac ăştia, actorii, pentru că se cunoaşte, porii se înnegresc, există substanțe (Milidol) care atacă părul la rădăcină, adânc, și n-am cunoscut vreo sosie îndeajuns de superficială, încât să nu râvnească la o identitate perfectă cu originalul, oricât de mizerabil ar fi. Pentru dezideratul acesta suntem în stare să ne supunem cu voie bună oricărui act dureros sau chirurgical. E o taină, asta simțim. Dar, cum nu s-a descoperit chimia perfectă, mai ales dacă eşti brunet și părul tinde să încolțească, e nevoie de două şedințe săptămânale.

O tamponare pe craniu nu durează, nu doare, stimulează numai mătreți, cu toate că există remedii, nu-i un secret; scalp îngrijit, dau toată ziua la televizor. Am stat mai mult să-mi bage sub piele cu acul de unică folosință ca să mă pungească la ochi, model Premier. La început, asta irită aparatul vederii; intervine însă obişnuința. Mă fixa atât de sfioasă, atât de neajutorată, săraca, de teamă să nu-i provoace suferință Valichii. Dar sfioasă, se uita cu decență, sfios, cum să zic! Nu ştiu unde-o s-ajungem, soția-i morocănoasă, am pierdut bucuria unui cămin. O priveam, doar atât, o sorbeam prin luciul reflectant al oglinzii și aş fi dat orice să nu se sfârşească

cu blegeala urechilor ei ori cu cearcănul ochiului stâng, mai greu de făcut, cred că Nini are cu rinichii ceva.

De câte ori reușim să vorbim și văd cum așteaptă, mă urc în apartament și mă simt ca un bou. Pentru că am impresia certă că nădăjduiește cu răbdare ceva și nu sunt sigur de asta, mă tem să-ndrăznesc și mă chinui, poate-i decât reculul dorințelor mele greșite, iluzia mea, de ce nu-s în stare de un gest bărbătesc hotărât, care să desființeze această nesiguranță, câtă pacientă pot să pretind, își zice o dată ăsta-i un tolomac și decad! Dar câtă savoare aduce îndoiala… Cum i-aș lua capu-n mâini, mândrul ei cap, similar cu al Blondei de la Comunicații, cu câtă pasiune și sugrumat de emoție l-aș strânge la piept! Nu-mi pot imagina mai mult de atât, deocamdată, a tăcea cu ființa dragă înlănțuit și captiv mi se pare un dar pentru care nu am curajul.

Stăteam de vorbă, era într-o joi, imediat ce păşisem în anul curent. Mă poftise la ea, am avut viclenia de a-i cere o ceaşcă de orez împrumut. A pus cafeaua pe masă și ne-am destins imediat, relansând imitațiile care ne-au adus atâta apropiere de revelion. Nu numai cele pentru care făcusem această carieră, dar și în cruciș, eu – Tătelu, ea pe Nini al meu. Știi cum poate să-l facă pe Nini?! Dar știi ce exact?!… Aproape-i mai bună ca mine. Îl face și pe Tătelu. Sigur, cu Tătelu-i mai simplu, mulți îl imită, totu-i să poți să te hăhăi ca el, pe urmă se leagă. Distracții de singuratici… În final, și-a lăsat ochișorii-n ceșcuță și-a stat tristuță vreo douăzeci de minute, de-am crezut că sucomb. Ce fac, mă tot frământam, mă așez lângă ea? Dacă tresare și se ridică? Dacă îmi spune ceva care să mă apese pe suflet? Sau începe să râdă, că ele pot să și râdă, întâi te provoacă și pe urmă te umilesc, dacă vor, cu cinism… N-am îndrăznit. Am intrat direct în closet cu orezul, ca să-mi dau o pereche de palme. Ce să fac? Am tăcut douăzeci de minute și eu, mi-e frică să-mi închipui ce impresie las, poate-și imaginează că-s mai bleg decât Premierul. Tăceam și așteptam să facă un gest, eram musafir, dar și ea aștepta, asta mă-nnebunește, nu sunt sigur dacă așteaptă sau doar se preface. Sau poate-i timidă. Îmi place femeia cuminte de mor! Mă uitam, semăna cu Țuca în mod izbitor, aerul acela sexy comun, corpul plenar și convocator, o

inteligență trupească… Un parteneriat, dacă nu-i călduros, nu-i nimic! Ce fericit e Tătelu, să poată solicita oricând la comunicări o ființă ce răspândește temperatură! Are, din păcate, puța cam mică, sunt sigur, altfel de unde nevoia de a băga națiunii în cap, cu ostentație, la ce nivel de blonde posedă acces? Dar Țuca-i extraterestră, nu știu dacă a remarcat cineva ce hormonal taie panglici; între noi fie vorba, orice banderolă tăiată e semnul unui tun de succes, iar populimea nu trebuie lăsată să vadă decât secționarea sexoasă prin forfecare, ajunge. Priveam la Nuți cum stătea cu ochii în jos și mi-o imaginam în locul Caprei de la Comunicații (de ce-i spune Capra, nici nu cred că-i frumos, poate de la soțul Căprean?), ea însăși, adică Nuți pe bicicletă, Nuți cu dosul ei mare pe cal, Nuți cu patru ouă în mâini la alegeri, Dumnezeule! Și am iubit-o pe veritabila Țuca, nu știu cum mi-a venit, o priveam și o iubeam pe cealaltă, originalul, le-aș iubi pe-amândouă.

I-am dus orezul înapoi și la fel… Sunt un cretin, un nemernic, un laș! Pentru că-i clar că așteaptă de la mine un gest, mi-am dat seama și la logoped, că avem logoped, face ore, te învață să vorbești ca modelul, râr âit, dacă e, cum apucă o frază, hăhăieli, chestii fine; zici că-i circul Solei. Nini e greu, că e repezit și vorbește accelerat, trebuie să ai capacitate la pronunțare. Dar de ea, săraca, nu-i așa rău, doar să fie blânduță și galeșă cum e ministreasa, arzoaică femeie, nu-mi iese Tătelu din cap. Și-n fața mea e copia ei, dublura de mare talent, dac-aș avea un pic de curaj, aș fi fericit. Ce-ar spune, cum m-ar respinge formal, dacă m-aș ridica acum hotărât de pe scaun? E un lucru care te-nhibă. Se mângâie mecanic pe coapsă, e dusă cu gândul, la ce meditează? Știu că femeile care se alintă cu mâna în timp ce stai de vorbă cu ele au obiceiuri speciale sau te invită să ieși din prostie, Doamne, mă spânzur, mă suicid într-o zi!

Nu-i exclus, mulți au fost nevoiți. Admit că, înainte de-a mă decide să mă suprim, dacă voi fi obligat, aș putea să fiu lapidat de popor, cum mi-a prezis sau mi-a urat Valerica într-un moment pe care îl iert. Probabil însă că merit mai mult, de pildă plutonul ce trage spontan, conform unei tradiții la vârf. Deși puterea, în general, se aranjează, dar noi? Suntem decidenți? Nu suntem, căci nu existăm. Dublurile nu-s trecute în nomenclatorul

guvernului, asta mă enervează, se află pe-o listă a unui serviciu secret, îmi ia şi impozit. Bani am ceva, puşi de-o parte, economii, m-ar mâhni să se ducă în direcţia soacrei, cu care, fără voia mea, m-am căptuşit în Brezoi. Preferabil, spre muntele Athos. Deşi nu e sigur, m-aş putea răzgândi.

Ajunge, nu vreau iritări, deocamdată nu mă primejduieşte nimic. Ce mi-aş dori ar fi să fiu dus la Guvern împreună cu Nuţi în aceeaşi maşină. S-o ţin strâns de mână pe bancheta din spate, fără ca securistul de la volan să observe. Ştiu că nu e posibil, e un protocol, dar e un deziderat. Am putea coborî în tunelul de sub Piaţa Victoriei, prin care am intrat chiar şi azi, câteodată ne duce pe-acolo. Lumea n-are habar ce culoar pentru două maşini se află sub ea, sub asfalt, ce rezerve de hrană şi aer condiţionat, la nevoie. Tropăie deasupra, nu bănuieşte, aşteaptă la semafor, câteodată manifestează. Camere de supraveghere, desigur, dar sunt unghiuri unde te poţi săruta liniştit. Cu toate că e multă lumină, din motive de securitate. Un loc minunat, răcoros, dacă nu-l făcea Ceauşescu, nu era azi nimic. Mi-ar plăcea împreună, mi-ar plăcea izolaţi.

Hoţii! zbierau. Hoţii! Hoţii!

De câte ori au ceva de strigat, adică obiectează ceva, românii se strâng într-un colectiv sau un pâlc şi-i fac hoţi pe ceilalţi. Da de ce, se întreabă Perju Lucica? De ce nu răcneşte îţi scot inima şi ţi-o mănânc, nenorocitule care ieşti tu acolo, la Sănătate, ca să desfiinţezi şaptezeci de spitale şi să arunci lumea-n stradă cu boli! Mai şi plouă, jigodie de ministru şpăgar, vorbeşti româneşte de parcă te-ai îndopa cu noroi, ce mă tromboneşti tu pe mine că faci azile de bătrâni din spitalele astea nenorocite, că nu-s productive? Cum să fie productiv un spital? Mă crezi o tâmpită, unde-ai văzut tu români de la ţară care-şi duc bătrânii-n azil şi azilu nu costă? Decât să stricaţi, să călcaţi peste noi, să fie lumea înnebunită. Abia ce l-aţi renovat, unde mă duc io acu la control, la Vâlcea mă duc, cu picioru şi şoldu? Şi ăştia ce fac, că i-ai scos din saloane cu perfuzia-n mână, vede-te-aş cusut cu sula de Ceauşescu pe lumea cealaltă! Voi, cu spitalele voastre din Viena şi Londra, scuipaţilor din labă pe perete ce sunteţi şi duşi de muşte-n pizdele mamilor voastre, şoricioaică v-aş pune!

Baba avea un carton cu VREM SPITALU ÂNAPOI, pe care tot încerca să-l țină ridicat peste cap, dar n-avea vlagă în brânci, îi dădea vântul cu el peste cap. Se răsteau la o autoritate fictivă, care-şi vedea de ce se pornise să facă, habar n-avea că stârnise proteste-n Brezoi. Şi chiar dacă i-ar fi spus cineva că doamna Florica, mama lu naşa Valerica lu Gelu, se chinuie cu cartonul pe ea: hai sictir, băbăciune! Ieşti România sau ce? România e grătaru de mici! Stăm acu de voi din Brezoi, populaţie îmbătrânită, de asistaţi, ne ia FMI-ul la rangă, avem de scăpat de şaptezeci de spitale, daţivă dracu cu Brezoiu vostru cu tot! Câte voturi se scot din Brezoi?!

O parte dintre votanții fideli sunt îmbrăcaţi mai uşor, în pijamale sau pături. Alții, netransportabili, scoși afară cu targa și ținând de borcan, hârâie slab din plămâni, încredințați din ce în ce mai puțin că-i aude la București și bagă guvernu-n răcori. Personalul sanitar pare ceva mai mâncat, strigă „Hoţii!" cu determinare şi ultimativ. Dar ce au la ochi? Au în ochi nu știu ce, o panică nouă: Doamne, ce fac, am rămas fără pâine, alt spital e la câteva zeci de kilometri de-aici, plec din țară, plecăm toți din țară! Mă internează dacă mă duce la Vâlcea, cine mă duce, mă duce acasă, ce casă, am casă, mă aruncă să crăp? Cine are o casă are noroc; bătrâna simte că atinge cu piciorul de fund, e aproape de mal, nici nu-i mai aude pe ceilalţi cu care era în salon, strigă după Lucica, o vede că vine s-o ia: mi-ai făcut treaba cu intravilanu?

Uite ce-o doare capu pe ea, dacă ia-m scos acte de intravilan pe teren, baborniță pișăcioasă, că nu te mai saturi, și întoarce capul înspre Samir cu maşina, vine să scoate baba de-aici şi s-o ducă la iea, ie cu Lucica lui Ciucă, ce caută asta cu iel?! Şi Perju Lucica se uită chiorâş, dar Samir îi surâde.

8 martie

Am fost pe punctul de-a întrerupe aceste notații, mi-e silă de tot, dar te revoltă dezinteresul. Tătelu are dreptate, Nini e-un dobitoc. Mi-e rușine că funcționez aici spre a-i fi similar. Țuchi e mitocan. Operații estetice, atâta

efort, Menajeria asta pe care-o detest, ca să fiu confundat la nevoie cu un pitic imbecil! Un neisprăvit, mi-am dat seama definitiv.

Îmi iese un herpes.

Cine-şi bate joc de ţara la care eşti Premier, cui i-ar da prin cap să-l pună pe retardatul de Loţi la Sănătate?! Vezi că la harghitonii lui din Covasna nu desfiinţează nici un spital?… Nini se face că plouă sau ce? Trădător mizerabil, interesul naţional dat la spate. Dacă eşti din provincie, mori cu zile sub gard, doctorii fug în Olanda, medicamente româneşti nu mai vezi, un genocid – soţia are nevoie de un RMN detailat –, genocid! Încep să cred că există un plan de subţiere a populaţiei, altfel nu se explică. Pe cine servim? Valica e disperată. Socră-mea deţine o casă, de bine de rău, dar are şi ea nevoie de doctor. Ce facem? Şi poate c-aş trece cu vederea şi asta, dar să nu vrei de-al dracu să-mi bagi terenul în intravilan, când ştim cum se fură în ţara asta la nivel superior? Ce-i mare lucru un intravilan? Nici nu mai discut; dacă vreau, pot trezi în sfârşit mulţimea de adormiţi; sunt pentru cele mai dure măsuri. Căci altfel se apleacă şi rabdă. Cele mai dure impozitări, încă nu-i cocoşat!

Şi-n timpul în care-şi bate joc de popor şi de ţară, piticul blamabil râvneşte la Nuţi, sunt sigur, l-am auzit, se râdea, vrea să experimenteze ce resimte Tătelu-n contact cu doamna Ţuca Căprean. Se poate atâta sex din invidie? Nu-i mai ajunge blondina artificială şi lipsită de studii pe care a expediat-o consul la Lisabona, căci se vor strânge voturi în diasporă şi ştie ea cum să facă. O javră! Javre nenorocite! Nuţi, acum… Ar trebui să spun şi despre această realitate ceva.

8 martie

Continui să scriu. Azi e şi Ziua Internaţională a Femeii. Am cu Nuţi, în sfârşit, o situaţie clară. Să nu uit, îmi trebuie elemente de amor protejat, măcar o duzină, dar, Doamne, cum să fac rost? Am fost săptămâni la rând ca un calorifer plin cu aer, dacă pot să-mi permit exprimarea, ineficient şi cu simţământul presiunii. În acelaşi timp, vinovăţia faţă de Valerica mă sleia de puteri. Disperat, mă strecuram în apartamentul Nuţichii, unde aşteptam

amândoi în tăcere şi răbdători să se întâmple ceva. Pot să afirm cu seriozitate că ocazia asta, dac-o anticipezi, nu mai vine. Nu puteam să-mi permit decât o oră pe zi, ne uitam la ceas, trecea timpul şi trebuia să mă retrag în umilitate. Dar soarta-i ajută pe cei îndrăzneţi, vine momentul, tempinge, întinzi spre ea mâna ta preferată. Se poate imagina că s-a petrecut mai fluent decât am preliminat, n-are rost să insist sau să intru în amănunte. A fost receptivă într-un mod îngeresc, mă tânjea, era răvăşită de reţinerile mele – care pot fi şi o strategie, dacă sunt mânuite cu capul –, nu mi-am propus, era şi dorită, săraca, Menajeria te îmbolnăveşte de nervi.
M-a solicitat să-i iau vârfurile, ansamblul tindea să exceadă originalul, dar nu m-am lăsat indus în eroare, părul era înfoiat, îl spălase în după-amiaza aceea după vopsire: blonde sâcâieli mofturoase. Introduceam stânga insinuant, aproape servil şi prefiram cu tandreţe falangele, ştiam că-mi simte buricele în atingeri alunecânde, ştiam că produc exaltare, pentru că se mângâia deja pe genunchi. Zvâcnirea degetului meu opozabil pe forfecuţă nu era una excesiv apăsată, ci dezmierdătoare, clănţăneam cu dulceaţă – există crănţănitul acela complice –, ca să se afunde apoi, cu mici ezitări, în smocul dintre mijlociu şi arătător. Mi s-a încredinţat cu naturaleţe, am fost şi mirat, Doamne, cât îl înţeleg pe Tătelu!

Să-mi aducă Viorel contracepţie, am să-i spun, îmi e obligat… Am iubit-o sfredelitor timp de o săptămână nebună, când comportamentul inconştient al soţiei în stare de somn a atenuat oarecum avântul primar. E foarte bolnavă, are, cred, nevoie de psiholog sau poate de-un soţ mai bun decât mine. Nu ştiu, am privit-o cu inima strânsă, e foarte umilitor. Face ce poate şi se închide în sine. Asta nu înseamnă că n-o mai iubesc, chiar şi azi, când aştern pe hârtie, mă gândesc la ea cu acelaşi afect, atât doar că eşti pândit rutinier. Aştept să apară prin Comandament cadoul meu de 8 martie.

N-am vrut să rămân mai prejos, a trebuit să-mi închipui ce-ar putea să primească doamna Ţuca de la Tătelu. Flori e puţin. Un minister ca să-i dau, nu-mi permit deocamdată. Şi, ca să maschezi o pornire spre frumuseţe, e nevoie să te duci cu buchete la fiecare apartament, inclusiv la al tău, altfel se prind şi rezultă mitocănii. O bijuterie, desigur, un medalion sau o broşă,

dar cum să ieşi la cumpărături? Spun asta ca să se vadă la ce privaţiuni sunt supus. Viorel! Viorel sepepistul sau altul ca el, îţi dau banul, adu-mi două lănţişoare şi bonul. Două pentru că e şi Valica… nu poţi. Dar nu te toarnă nenorocitul, n-o vede că-l poartă la gât? Aparent, nu-i ieşire, însă restricţia te face ingenios. Accesezi Internetul, cauţi acolo şi faci o comandă, admiţând că pătrunde aici cineva fără a declara şi ce lapte a supt. Iar nu-i bine, cum aş justifica două piese, când soţia primeşte doar una? Şi care-i raţiunea, dacă tot îi faci iubitei un dar? Să-l ţină-n poşetă? Poate vrea să iasă cu el. În situaţia asta, apelezi la complicitate. Nuţi a înţeles imediat, a ales din ofertă ce i-a plăcut, nu chiar scump, şi am comandat pe Internet amândoi: ea unul, eu unul pentru soţie; urmând ca pe-al ei să i-l decontez la livrare, rămânând astfel în sfera cadou. La asta te supune supravegherea!… Aşteptăm să apară curierul, deşi nu există o adresă explicită în pădurea Râioasa, dar contez pe Comandament, prin el am făcut şi eu, şi ea, în mod separat, aceste două solicitări. Treaba lor, se descurcă. Urâtă e lipsirea de libertate! *Liberté, égalité, făţărnité!* Iubirea însă e un lucru frumos şi, dacă eşti zeul unei femei râvnită de mulţi, îţi dă un sentiment de îngăduinţă şi extrem de voios.

Ce mă enervează e c-am intrat azi la Ţuchi să-l tund – e sârmos, nu poate oricine să-i scoată chelia prezidenţială –, şi-mi spune că Nini, piticul, a chemat-o pe Nuţi pentru discuţii la el în birou. La fel ca Tătelu cu Ţuca, nici nu s-a obosit să inventeze o procedură originală: o ţoapă. Cum adică, mă duc imediat peste ea, ce discuţii ai tu cu Primul-Ministru? Ce, eu nu-i ştiu cabinetul şi unde dă uşa aia din spate, când are chef de un relaxant? Nu, că nu-i asta, eşti greşit, m-a chemat să-mi spună că am nevoie de sală şi eu, că doamna Ţuca face la sală. Ia, te rog, să nu mai aud!

Adevărul e că, dacă-şi propune, obţine. Are puterea. Aşa cum îl pupincureşte el pe Tătelu, alţii pe el, e Primul-Ministru, te prezinţi şi dai darul, cine te crezi? Ce eşti tu? Sunt o fată necăjită, care a dispărut din orice arhivă, nu sunt în nomenclator şi trăiesc într-o menajerie: aş vrea să spun *nu*. Ce vorbeşti? Treci la aparat imediat! Aparatul de partid şi de stat. N-o fi şi el curios cum ar fi să fie cu Ţuca şi ce primeşte Tătelu?… Mă doare sub

stern. Jigodia asta care a băgat țara în datorii pentru o sută de ani, care desființează spitale și școli, dușmanul națiunii! Cobai pentru UE, ce faci din noi, cu ce drept? Numele lui înseamnă „fecală” într-o limbă cu lexic prietenos, m-am interesat, un tarat care se ridică pe vârfuri în poză și-i mort să-l saluți! I-am prins odată aparatul de ras, mirosea a canal. Ar trebui să le taie din leafă la toți, până la optzeci la sută, decât așa iese omul în stradă să-l dea peste cap. Îmi propun să fac asta, atâta cât pot. Ferească Dumnezeu să aud de Nuți sau de Valica ceva, că-i iau gâtul, vin la Palat cu un blacheu ascuțit, îi tai jugulara, nu te pune cu mine! Și ce ne tot sperie ăia că ne dau afară din mUE, de parcă ne-ar amenința cu repetenția sau cu părinții la școală?! Au plan de promovabilitate acolo, ce au? Nu se uită la ei, unde-și mai vând ei rahatul, dacă nu acestui popor consumist?

E-adevărat că prezentatoarea aia de la Antenă trăiește cu Virginia Loghin?

— Nu strica! zbiară Lucica la ei, cu ghipsul ghioagă pe sus. Arată haios, arată și soni, dacă te afli în față și-o vezi cum se ține de ăia care desprind cu dalta faianța de pe pereți, iau ce iau, dar mai mult o zobesc, se sparge în opt-zece plăci, se năruie ca un calcan, calci între cioburi, praful și pulberea. Alții cară aparatura din blocul operator, ce le-o fi trebuind, nu-i bună acasă nici de coteț la găini.

Abia ce l-au lustruit cât de cât, se gândește Lucica, dar nu de asta închide spitale, îi doare-n pantof de care-i bătrân, de unde atâția bătrâni ca să faci din spitale azile, și azile la ce, că bătrânu încurcă, nu moare când vrei, întinde mâna după pensia cu care s-a învățat, nu lichidează tot iei și azilele vechi, că n-au ce le pune în farfurie?! Pământu de sub clădire ie treaba care-i interesează, pamântu are valoare, locu de sub spital, viluțe imobiliare! Banu grămadă, așa, băieți, rupeți, smulgeți din pereți și luați, spargeți tot ce se vede. Nu-i plăcere mai mare, le faci treaba pe jumătate, poliția nu vede nimic, poliția!, polizei!, polițuca!, carabinierii! caraliii nu deranjează, așteaptă să termini, naibii, ce-ai început! Ca morunii suntem, spintecați pentru icre; da de ce nu știe morunu, săracu, cu ce ie greșit?

— Lasă grilaju, stai la un loc, nu scoți din iel nici măcar un grătar! Manglitori, neam de hoți! Jur că dacă mai pune mâna vreunu, marunc de-acolo, de sus!

Și se apucă să urce pe stâlpul de înaltă tensiune, cu mâna așa cum o are, săltându-se printre traverse și cu Lucica cealaltă trăgând-o de poale.

— Ești nebună, fă, dă-te jos, vrei să mori?

— M-arunc de pe stâlp, dacă nu se cară toată lumea la căși, m-arunc de pe stâlp!

Adunătura se strânge sub ea și se uită cu mâna la frunte, o știe în stare. Asta-i aia înnegrită la ochi, de s-a zvârlit sub mașină la Primu-Ministru! Urlă, flutură mâini, o încurajează, numai turcul Samir, cu dinții lui auriți, stă rânjit cu capul pe spate și i se cască sub fustă.

— Du-te dracu și tu, are cur toată lumea, caracter nu au toți!

8 mai

Soția e iar în depresie. La Brezoi nu e bine, nu există familie fără probleme. Fina Lucica e probabil cu capul, aud că se urcă, mai nou, pe înaltă tensiune. A mai și violat-o un turc, investitor, mediu de afaceri din ăsta, dar fata n-a reclamat fapta la tribunal. Tribunalu-i un trib. S-a pus de acord cu Lucica cealaltă, verișoara din partea lui Ciucă, și l-au violat amândouă din răzbunare cele două Lucici, așa că plângeri reciproce nu s-au înregistrat de la nici unul dintre participanți. Spun și eu ce se-aude.

Adevărul e că se fură orice. S-au sustras și animale de la grădina zoologică. Carași aurii, chinezești. Vii ușurel prin pădure, prin spate, sari gardul, cu râme. Se vând în Obor. Acvariști. La Paști, dacă faci o comandă, poți avea un miel de la o oaie dintr-aceea, lânoasă, suedeză sau de unde o fi, din Noua Zeenlandă; de Sărbători se dublează paza la capre și oi. Mai ieftin, dar și mai riscant. Purceluși guinezi de Crăciun. Maimuțe de apartament, pentru cine dorește, la fel, pe comandă. Niște câini vagabonzi și fomiști au mâncat ieri un cangur.

Am încercat să-l previn pe Primul-Ministru, într-un moment de răgaz. A dat-o în glumă; Nini Pricăjan ori e prost de băune, ori e pe mână, pentru

că mi-a vorbit imediat de o treabă în lucru, cel puțin așa voia să lase impresia. Are un hobi, să se dea important, de aceea se ridică pe vârfuri la poză. Zice c-aici ar fi locul pentru un institut sud-est european de raptologie / fraudologie, dar făcut meseriaș, științific, dând Casei Poporului în sfârșit o menire. Vorbea foarte serios, adică un centru global de documentare și aplicații, for unic pe plan mondial, de aspirat cerințe occidentale cu aport în valută. Talentul național pus la lucru. Vine omul, plătește și e instruit. Acuma, dacă-i adevărat, inițiativa nu-i rea, un institut românesc de raptologie nu-i o idee de lepădat, ar face bine la imaginea țării, m-a captivat, l-aș putea înființa personal la ieșirea mea din sistem. Mă tem însă că Autoritatea e lichidatoare, nu lasă urme, nu lasă la vatră.

Eu, să zicem, m-am obișnuit cu ideea, dar gândul că Nuți ar putea dispărea pur și simplu, când nu va mai fi de folos, mă face să urlu. O revoluție, un atentat, tot timpul se întâmplă câte ceva, o posibilă debarcare a Țucăi de la minister sau o ieșire din atenția prezidențială și această superbitate de față s-ar putea eclipsa într-o manieră suspectă, pe care n-o voi cunoaște decât în clipa când eu însumi voi fi scos din joc. Tragismul de ultim moment. De ce mă lamentez, m-ar putea întreba un profan, m-a obligat cineva să-mi schimb viața, că doar n-a fost cu forța? Ai făcut-o pentru un ban ce vine lunar într-un pachet respectabil. Și pentru asta, și pentru pensia de demnitar cu care am fost stârnit ca să-mi las în Brezoi revista *Igiena* și, nu în ultimul rând, pentru vanitatea de a începe o carieră în mod unicat. România însăși mă atrăgea. N-a fost cu forța, dar am fost înșelat, în sensul că nimeni nu mi-a vorbit despre pereții Menajeriei, despre riscul cotidian la care-s expus și mai ales despre finalul serviciului, pentru că se prezumă că nu te mai întorci niciodată în societate, circulă zvonuri. Mi-e frică să mă gândesc ce va deveni viața mea în acest pustiu zăbrelit, luând ipoteza că nu voi fi suprimat. Detest schimbarea de ordin politic.

Nu mi-am luat nici pastilele, am uitat.

De aceea, când mă apropii de pielea ei fină și-i inspir aroma în profunzime, mă simt răvășit de un sentiment al futilității, dezastrul e-acolo, pândește.

Soția mă iubește enorm, am măcar această credință, cu toate că e încercată de ideea că-s homo, nu știu de la ce, o surprind că se uită la mine într-un fel repulsiv: ce ai, dragă? Cred că mi-ascunzi, ce mi-ascunzi? Urările de Crăciun de la Președinție sau poate felul meu mai absent din ultima vreme, distanțat marital… Dar cum să fiu altfel, știe cineva ce face în pat, știți ce umilințe îndur în raportul meu intim? Am să spun, chiar cu riscul să defăimez. Se satisface în somn, adoarme lângă mine și simt cum se mișcă sub păturică. Ore întregi, ca o somnambulă! Nu poți ști ce iei din spitale. A venit cu deprinderea asta de pe unde-au ținut-o. A doua zi dimineața, când îmi permit un reproș, nu mai ține minte nimic sau se face: vezi-ți mai bine de tine, ești homo anului, spune. Sunt normal la modul serios, accept să fie întrebată și Nuți, mi-e dragă copleșitor, mi-e frică să nu decad în iubire, să nu mă obișnuiesc cu fericirea aceasta neașteptată de care mi-e teamă.

15 mai

Particip, nu pot să neg, la un regim detestabil. Mă rog, așa detestabil cum e, ne menține în viață, ne potejăm reciproc, fără el aș fi mort, o răsturnare politică ar fi un dezastru. Mă simt apărat? Mă simt apărat, fac tot ce pot să reziste și-n același timp uneltesc, mă simt îndemnat, încerc să induc în popor un climat exploziv – demnitatea unei națiuni mi se pare că e mai presus –, dacă te parazitează nemernicii, te scuturi, nu mai stai să te scarpini. Nu știu, e-o taină, am o pornire, probabil atașamentul din subconștient. Mă gândesc că acesta ar fi adevăratul meu testament, când mă îndrept spre un sfârșit programat, deși pot oricând să le-o iau înainte, adică să mă suprim benevol. Dar mai pot să arunc și pietricica în mecanism…

Cât a avut Nini criza de bilă, am lucrat la ordonanța de urgență cu UE, în care se mai ia la stat douăzeci la sută din leafă. De mine-i elaborată. Suntem membri UE, a vrut cetățeanul la UE prin referendum? Să iasă cu taxa!… E momentul, mi-am zis, să sară lumea în aer, însă lui Tătelu i-a plăcut foarte mult. Cu NATO nu-i la fel, de ce n-am putea și cu NATO? Uite că nu m-am gândit; Tătelu are simțul acut, prinde oportunitatea după

miros. Ăia din Guvern nu prea au nas politic, sunt sperioşi, dar a venit FMI-ul, bravo, flăcăi, aşa c-au băgat-o spre adoptare. Cu FMI e o treabă: ai intrat la banii lor, îi serveşti ca un rob, te împrumuţi o mie de ani, nu mai contează nici mama. Ordonanţa a iscălit-o Primul-Ministru, de data asta m-au ţinut mai în umbră; tipul de la Fondul Monetar, omul lor, ăla cu părul greşit, a insistat chiar să ne cunoaştem, m-a bătut pe umărul drept. Individul e un zăcământ de graham scapular, aş vrea să-l tund într-o zi, dar n-am cum să-i spun. Pare şi cărpănos, umblă găurit la pantofi. Nu se aşteptau să venim în întâmpinare, însă ca om de stat se pretinde curaj. Bucurie la toţi, aştept proteste în stradă. Mă tot întreb: mătreaţă, nemătreaţă, au însă oameni extrem de antrenaţi să-ţi ia banul, deşi o disciplină de rigoare a raptologiei, în mod academic, nu se predă momentan nicăieri. Tipul are IQ, este autodidact, pregătit, te face la portofel.

Deocamdată, ne huiduie când trece coloana. N-are, zice Nini, nimic, imaginează-ţi că te doare-n curea. Când te bătea în cap taică-tu cu oul de Paşti, te simţeai nu ştiu cum? Nu, pe bune? Surâde şi pregăteşte o retorsiune. Ceva cu impozite, aici îi loveşti. Ia coasa, coseşte, debardează cheresteaua la televizor, fă câte-un bine, nimic nu fixează ura mai veşnic, asta se-aşteaptă de la un Premier, să dezvolte carismă. Mergi pe vârfuri, să pari mai înalt. Huiduie, treaba lor, nu-i nimic, intrăm prin tunelul de sub Piaţa Victoriei, e un loc minunat, te rog să mă crezi. Am mai spus, un amplasament cu energii sănătoase. Gândeşte mai pozitiv.

În ce mă priveşte, am început să fiu adulat, nu mă mir. Există persoane cu studii care văd în mine, mă tem, eminenţa din spate, un spirit de rector şi se grăbesc a se face cumva remarcaţi. Şi pupincuresc. Mă şi jenez să discut o asemenea temă. Nu se ştie ce vine, să fie bifat, probabil aşa se gândesc, să fie primit, poate că se reţine, lucru care mă lasă rece definitiv. Am altfel de gânduri. Dar aşa-i omul, până nu linge puţin, până nu dă din palme, nu-i om.

Problema e că există invidie. Şi invidia apare acolo unde insul are veriga mai slabă, unde se simte el inferior şi nu poate să-ţi ajungă unde-ai ajuns, adică la realizări. E un lucru urât. N-aş putea. Nici n-aş vrea să încep

aici o discuție despre pidosnicie și rolul presei în toată povestea, căci nu e momentul. Însă, în toate democrațiile, de orice fel, cum e și a noastră, presa are un rol. Și nu e întâmplător. Nu e ușor, nu poți să nu urăști alegătorul din cauza căruia te lași mursecat de televiziuni, îndurând cu otrava în suflet, căci dacă nu ești pe sticlă, nu ești nimic.

Divorțează milionarul Șoșoacă, proprietar de echipă. Cui rămâne copilul?

M-au trimis acum două zile să-l tund pe 02PM (Ghiță) și individul m-a refuzat. Pur și simplu. Au recurs la frizerul care e atașat. Nici o explicație, nimic, era și foarte nervos, urgențe de familie, vechea problemă, că nu-l lasă să plece acasă. Până la un punct, înțeleg. Dar nu e normal.

— Doamna Kerekeș?

În fața ușii stăteau două negre. Nu numai îmbrăcămintea și părul lăsat peste ochi – ieșise fără ochelari –, băgă însă de seamă că li se întinsese rimelul gras de sub pleoape. Umblă la soare mult vremea, își spuse pe ungurește în cap. Crezu la început că au vreun doliu, ceva, așa cernite, cum bătură la ușă, și întristate. Nu erau de pe-aici. Vrea se dau banii la el. Totuși, vestea cu care veniseră – neașteptată…

— Trebuie să ridicați trei sute de lei, alocația la pensie, conform legii 180… Suntem de la Fundația Iftinchi, din PLL.

Un partid, i-au spus mai pe larg.

— Ce se facem eu, mama? simulă femeia neajutorarea ca să câștige timp, deși cifra trei îi clopoțea deja mai jos de părul alb și rărit, sub sfrijitura de la rădăcină.

— Ie niște bani de luat, trei milioane de lei vechi. Aveți nevoie, sau nu? Trebuie de completat o dispoziție de plată.

— Da, cum se nu? Se facem comod…

Bătrâna le așează la masa cu macrameu, după ce mută de-acolo niște cutii și o vază. Neagra care era mai subțire împrăștie pe masă un vraf de hârtii, aproape la nimereală, scoase apoi ștampila și trei bucăți de o sută, dar n-o lăsă să se atingă de ele, căuta formularul, însuflețind dezordinea care foșnea.

— Unde-i ăla?… Doamnă, imprimatul costă zece lei, așa ni s-a dat, plătiți sau aveți poate rest de la ăștia.

— Moment. Me duc se me uit…

Ascultau. Umbla la dulap, scârțâia, era în încăperea din fund. Pe urmă, baba trecu în bucătărie, zgomot de pahare sau căni, și apăru cu dulceața.

— Forte bun, se serviți… și le despături zece lei.

— Ce-i așa rufoasă hârtia, unde-ai ținut-o?

— Este de la vechi vremea.

— Cât de veche?

— Da buletinu nu l-ați adus? Trebuie trecut cenepeu.

Femeia în vârstă icni și se ridică să-l aducă de unde-l ținea. Iar se auzi dulapul de dincolo și târșâiala papucilor. Scria încet, fata îi dicta codul și ea se poticnea în numerotare, traducând probabil cifrele în ungurește înainte de-a pune pixu-n căsuță. Trecură așa vreo șase minute, când neagra cealaltă, mai voinică la trup, întrebă:

— Vă supărați dacă mă duc la baie puțin?

— Da cum, vai de mine. Dupa buctaria, aşe înainte.

Neagra malacă dispăru un timp de, apoi se înapoie agitată.

— Cât ai ceasul? Păi, unde trebuia să fim noi acum?! Doamne ferește! Hai, că ne-așteaptă!

— Aoleu!

Cealaltă începu să măture-n geantă hârtii și bancnote ca pe un morman de talaș.

— Luați buletinu…

— Da nu mai platim? îndrăzni Anna Neni.

— Am întârziat. Ne întoarcem, venim.

Și țâșniră pe ușă. Bătrâna le petrecu cu privirea. La jumătate de oră, băgă de seamă că poșeta cea veche pe care-o ținea între rufe avea fermoarul deschis. O străbătu un gând rece. Da, lipseau. Lipseau șapte sute de lei, pe care-i strânsese pentru înmormântare sau ce-o mai da Domnul.

— Cum arătau?

— Negru amendoi și vopsit. Unu mai spátoș. Forte negru, imbracat la negru și tot. Luat la barbat cu mașina. Chit așteptat, asta barbat intrat se lua țigare pentru fumat. Ocoș ember, vorbia romanești, dar avia și acțentum. Nu szekely și nu mult, dar vorbia un acțentum.

27 mai

Nu știu ce să mai fac, am o stare de-mi vine să mă duc și să nu mă mai uit înapoi. Vorba vine, a ieșit de-aici cineva?… Dar m-aș trânti undeva în praf, pe asfalt, și-aș zace acolo până m-ar lua cu Salvarea. Valica e-n ultimul hal cu depresia. Ești homo, zice. Zice că-s homo și am pe undeva un copil din alte legături anterioare, care așteaptă să moștenească tot ce-am strâns de la stat. Ești nebună? De unde știi tu? E dusă cu pluta. Și, chiar dac-aș fi, care-i treaba? Pentru asta-i democrația!

Mă urăște și mă respinge, am încercat, mă evită. Formal, dar nu poate spune că n-am încercat să echilibrez căsnicia. Știu de ce nu mă suferă. Nu de Nuți, nu merge cu gândul până acolo, eu însumi o rog să mai stea cu ea la un remi ca s-o mai scoată puțin. Au o relație bazată pe respect și încredere, dar mă detestă că n-am vrut să intervin pentru proasta de fina Lucica de la Brezoi, au ascuns-o douăzeci și nouă de zile, s-a înhăitat idioata cu niște escroci de origine turcă și s-a apucat de prăduit prin Covasna niște maghiare senile, au și violat-o. Uite și tu! Cum să intervin, cum să spun că am infractori în familie?! Nu te gândești, sunt într-un regim de discreție, îi am pe ăia cu ochii pe mine! Nu, că nu vrei! Vreau, dar nu pot. Dac-ai vrea, ai putea!

Și cade. Lingoare. Partaj. Se satisface în somn, nu ține cont că dorm și eu în partea cealaltă, ore întregi, inconștientă, dimineața-i o umbră, e stoarsă. Nu se mai zbate, nu se mai isterizează ca atunci pe scară cu Viorel; agonizează, bolește, pretinde divorț. Vrei divorț de la mine? Și cine te lasă să pleci? Nimeni nu mai ajunge în societatea civilă, suntem amândoi terminați! Vreau divorț, nu mai pot. Nu mai poți? Poate ai pe cineva, vreun sepepist de pe-aici, Viorel? Ieși afară, să nu te mai văd!

M-am dus la Nuțica, unde să merg, la bibliotecă, la club, ce să fac? Ghiță nu mai vrea să se tundă, 001P (Țuchi) mă enervează. Am apucat să-i

transmit lui Tătelu o idee care să-l scape de șuvița aia tembelă de i se scoală pe craniu și mi-a transmis mulțumiri, am tot așteptat să mă cheme. Până la urmă, a rezolvat-o cu frizerul prezidențial, nici un pic de recunoștință, un meltean, șapte ani de-acasă! Ideea mea, brandul meu… Am o stare că mi se pune pe nervi.

De fiecare dată când mă strecor la Nuțica în apartament și așa mai departe, o porțiune din centura mea pelviană pătrunde într-un univers umectat, onctuos, unde sunt înfulecat afectiv și, Doamne, aș rămâne așa o sută de ani, până la adânci bătrâneți, expus (*roua cerului*, vegetal-carnivoră), lăsându-mă mistuit spre anihilare de cărnițe și sucuri prietenoase, ce bucurie, ce suspendare!… Dar iubita n-are răbdare, n-are răbdare, se răscoală, aleargă, se pripește, n-are răbdare. Ce ciudat, gândul că Valica ar putea să mă îndepărteze după atâția ani irosiți împreună la rău și la bine mă face absent, retractil, mă face să n-o pot urma decât venind din urmă cu osteneală. Nuți mă privește surprinsă. Ideea unui partaj nu apare așa, dintr-odată, cum s-a putut întâmpla? Cât aș fi vrut să rămânem o vreme tăcuți, împachetați unu-ntr-altul!… *Ante coitum triste*, ca să nu mai vorbesc de tristețea de-apoi.

Câteodată mă indispune iubita și sunt înclinat să-i aplic retorsiuni, deși suferință nu provoc și n-am provocat. De ce te uiți la mine așa, ce-ai vrut să spui, la ce te-ai gândit? Foarte bine, cu retorsiuni! Ca din nebăgare de seamă, am parcurs cei doi centimetri ca să mă apropii de intrarea cealaltă și am început să-mi fac loc prin presiuni. Așteptam – asta era și rațiunea – să se sucească spre mine jignită, să țipe scandalizată – cine crezi că sunt eu?! mă doare, nu ți-e rușine puțin? – sau măcar uluită, o simulare nu-i mare lucru. Nu, serios, părea că primește ospitalier, ba chiar se aștepta la ceva și mai și. Unde ar fi agrementul, nu înțeleg, că-ți sar ochii din cap, m-am julit cum nu pot să spun?! De unde știi tu de lucrurile astea, de ce nu te prefaci măcar că-i un nou început, unde-i candoarea rănită, așteptai să vezi dacă îndrăznesc în sfârșit? Sunt mâhnit, poate că totuși are dreptate Valica, oi fi având o pornire de homo. S-ar putea ca javra de Viorel – lumea știe ce-am făcut pentru el și cât nu i-am dat! – să-și fi făcut un loc profitabil pe lângă

soție, dar nu-mi vine să cred. Femeia e greu s-o pătrunzi, eternul feminin e-o necunoscută, iar facerea de bine… nu mai vreau să repet. De unde știi, Nuți, lucrurile astea descalificante, căci dacă era vorba de Țuca, desfătătoarea, curvura Carpaților, nu mă miram! Dar tu erai un puiuț căzut dintr-un cuib, o mică ființă întristată…

Draga nasica si nasule,

Va caut pe la Munchen, unde sunteti voi, vam tot dat imeluri si pe telefon. Vati mutat? Noua ne-a dat cercetare în libertate, sunt aici cu verisoara Lucica lui Ciuca, pe Samir, logodnicu meu, nu stiu dacă lat-i cunoscut. Am mare nevoie dun amprumut, abia am venit in Germania, alte neamuri nu am. Dati riplay.

A voastră,
Lucik

Draga nasica si nasule,

De ce nu vorbiti? Unde sunteti voi? Noi neam carat de la Munchen cu Pasatu, si am venit in wikend la Firenze si am vizitat care-i mult mai misto cu romani si ne-am gandit sa ramanem si prin Fir. un pic, suntem trei persoane. Ma gasiti pe imel.

Lucik

Sunt la Milano și mă plictisesc. Nu te lasă să te pui unde vrei să faci și tu un grătar. Asta-i luna bună să ieși la un mic, vine carabinieri, nui ca la noi, ie discreminare, nu ie libertate ca lumea. Numa gura de iei. Samir a ieșit cu mașina, suntem veniț cu Audi. Lucica e dusă pe la mercato, *își caută un body verzui. Ăia din România n-are voie să știe chiar tot, ce mașină ai, unde iești, că-ți ia urma. Murea dacă trimitea vreo trei mii și iei, cum le zici dun ban se ține de nas și se lasă la fund, mă fac în banii voștri, în iei crezi că stau? Dar vezi că nu răspunde nenorociți, se face că plouă. Cum iera baba aia de-am băgat-o-n pământ, așa ie și chitroasa de fi-sa, până vezi o hârtie do sută îmbătrânești. Să vezi ce fac, mă apuc de prostii și fac raportu în țară, ce-am învârtit io pe-aici. Că totu-i citit, totu ie ascultat. Nu sa*

deranjat nici la înmormântare. Năşico, ştii cu ce mă ocup?… Să vedem dacă-ţi place, bat tot Munchenu ăla şi tu nu vrei să-ţ mişti barem fundu?! Întâi îţi povestesc pe net cum a fost la viol, ca să ştie şi securiştii. Mia plăcut la viol. Stai să vezi ceţi trimite fata de azi înainte! Mă iei de proastă sau ce?

3 iunie

O nesimţită! Vorbesc de mă-sa, în particular, Clementina. Cât de nemernic poţi fi? Foarte nemernic. Moare soacră-mea, mama Valichii, şi nu ne anunţă nici măcar cu înmormântarea. N-am mai văzut aşa ceva… Soţia-i distrusă, are şi dreptul. Cum, mă, să nu suni, o telegramă, un mail?! Altfel, la cerut bani, se înghesuie amândouă de trei ori pe lună. O dată, se-ntâmplă, nu poţi să trimiţi şi uite la ele câtă micime! Eraţi şi la München, de unde să vă iau – mă-sa, la mine –, dacă staţi pe la München? M-am lăsat pe ea, pe Lucica, adică, a zis că vă sună… Acuma ce mai, am băgat-o-n pământ, trimiteţi bani, c-am avut cheltuieli… Ce javre! Pe aia mică au dat-o în urmărire, o escroacă, s-a băgat la escroci, găinăreşte prin Europa şi mă cheamă pe mine s-o sponsorizez.

Mi s-a rupt un şiret la care ţineam. Mi-e silă. Îmi vine să urlu.

Ce mă fac cu Valica? Vrea după ea, la Florenţa, după nebună. E la fel de nebună, sunt închis la nebuni. 02PM (Ghiţă) a reuşit să se certe cu Nini. Dar nu aşa; birjăreşte, ca un meltean. Băi, căcat, motamo, dă-mă afară! Dă-l şi pe ăsta (pe mine, adică) şi să vedem cine ia glonţu-n cap, dacă se pune de-o serbare pe undeva! Prostănacule, că nici la closet nu mergi singur! Dacă n-ai fi lins atâta anal (reproduc cu fidelitate), n-ai fi ajuns în veci Prim-Ministru, pitic trepanat, ce valoare ai tu? Şi aşa mai departe. De faţă cu doamna Ţuca, în hol la Finanţe, nu ştiu de la ce s-au luat, lume pe scară, aia, săraca, nu mai ştia cum să-l scoată de-acolo. Să vezi ce ţi-o iei, Ghiţă, tată, există o limită, ăştia nu înghit atacuri de nestăpânire. Deocamdată i-au ciobit din salariu, peste ce se taie la bugetari: retorsiune. I-am spus.

Şi prima reacţie la scurtarea de pensii… Şi-a dat unul foc, în sfârşit, în faţă la Cotroceni, Tătelu nu era înăuntru. Ai văzut? Ce-am spus eu? Strânge

cureaua, începe lumea să mişte! Arsuri de gradul doi şi trei pe picioare şi mâini, c-au sărit să-l stingă ăia din gardă. Impozitul pe UE şi NATO, ideea pe care-am lansat-o, a prins excelent şi-n Bulgaria. Să plătească, dacă au vrut! Am aprecieri şi din Franţa. Mergi pe linia asta, până la urmă se-ncinge tărâţa!…

O idee adevărată ar fi cu poliţia, dar nu vreau să discut despre asta aici. N-am cum să merg la Florenţa, degeaba se lamentează Valica. Adică ce, nu aş vrea? E clar c-aş vrea, dar n-am cum. Nuţi îşi mângâie iarăşi genunchiul, ca din nebăgare de seamă, aşteaptă s-o văd. O văd, dar n-am cum.

5 iunie

O veste bună şi una proastă. Un obicei din vechime ne îndeamnă să începem totdeauna cu ce e mai rău, pentru că-i inevitabil… Poliţist din Vaslui introducându-şi pistolul Carpaţi în orificiul bucal, după ce în prealabil îşi doboară părinţii cu două împuşcături executate de la mică distanţă. N-a lăsat nimic scris. Primele cercetări duc la trei supoziţii: a) spectrul concedierii (abateri şi mită); b) credit bancar imposibil de returnat; c) excursie ratată la turci.

Personal, cred că regimul de austeritate începe să dea rezultate, se prefigurează creştere economică zero, a spus-o şi Primul-Ministru. Eu spun: cu poliţia se poate mai mult. Dar de ce să-ţi omori tu părinţii, dobitocule care eşti dobitoc?! De asta ai tu pistol? Altceva nu ţi-a trecut prin materia aia moale şi creaţă? Pentru ce să-ţi suprimi născătoarea şi născătorul? Tătelu nu-i ca un tată? La ce te gândeşti? El n-ar merita? De ce nu te concentrezi? Eşti idiot!

Cea bună, mă rog, priveşte o deplasare neaşteptată la Florenţa, Italia. Nu ştiu cum s-a-ntâmplat şi de ce; nu există un precedent. Nimeni nu iese din Menajerie înainte de terminarea misiunii, iar ce se întâmplă atunci nu se poate cunoaşte. Au dat-o că-i samit. Asta mă nelinişteşte. Nu ştiu, ori Valica i-a isterizat cu neamurile ei şi cu boala de nervi, ori ni se pregăteşte ceva, cert e că au aprobat deplasarea, am fost anunţat oficial. Cum s-o duc în peninsulă, în samitul mă-sii?! Ştie cineva ce face noaptea în somn? Îmi

crapă obrazul! E-o boală! Și nu mai pot, domnule, cu Mălaia și neamurile ei, parcă-i o cloșcă, asta îmi trebuia mie acum, să mă văd cu Lucica la șoping! Ce caut eu la Florența? M-a întrebat cineva dacă vreau? Ce faci la un Doamne ferește?… Că nu te scoate nimeni de-aici în excursie! Finuța Lucica: o golemă, o golancă înhăitată c-un turc. Și când o văd pe asta a mea cum cotcodăcește, cum dă pe cârpe tot ce câștig, cum tocește expresii din dicționar!… Nu mai pot cu ea-n pat, e dezgustătoare: gestul ei mă insultă! Nici nu-i trece prin cap că poți sfârși la câteva sute de metri de-aici, fără să ieși măcar din Râioasa. Să zicem că lași, cui să lași? Ce rămâne, dacă ferească Dumnezeu se întâmplă ceva? Și contul și terenul de la Mălaia – nici pe ăsta n-am apucat să-l trec la intravilan –, cui să le lași, că toți sunt pe-apucate, cine-i serios? Statu-i un hoț, măcar puțină recunoștință! Oricum, nu las nimic scris. Stătucu-i făcut să fure de la prostime, știu ce spun, las-o naibii, și pe el îl sug sucubii, sugacii, mUEștii cei neadormiți, pune urechea puțin, ascultă cum mleoșcăie. Grătarul de mici! Am mai zis, toate țărișoarele sunt, de fapt, grătare de mici; ai în mână o furculiță, întoarce fleica și taci. N-ai, stai naibii deoparte, fii harnic, trage-ți maioul peste buric, umezește-te bucal și din subsuori, se permite, zi și tu un mersi. Să sfârâie țara!

I-am spus și Nuțichii: ce fac, n-am chef de ieșiri, poate pun să mă lichideze. Vin și eu, a început să-mi țopăie-n poală, săraca, n-am făcut niciodată Italia. Hai, Pisi, un pic de decență! Ce să-i spui?… Pe urmă, prostul de Viorel! Că să insist să-l ia în echipa de pază; acțiunea-i cu antitero, nici nu-mi imaginez altceva. Da’ de ce să insist?! Dă-te-n mă-ta, n-am făcut destul pentru tine? Stai, mă-tii, în patrie! Ai uitat ce-ai făcut de Crăciun, mitocane, ai crezut că trec cu vederea?

Mă urăște, nenorocitul.

Am o căniță cu frișcă și fragi, iau cu lingurița și mă gândesc că totul pare a fi două vești genul prost, sosite într-un fel unanim. Aș vrea la Nuțica.

5 iunie

Domnule, abia am închis caietul acesta, când iarăşi scandal pe culoar! Scandaluri peste scandaluri, nu mai e Menajerie, e azil de nebuni. De neimaginat ce-a putut să facă imbecilul de Ghiţă pe subiectul deplasării cu noi la Florenţa. Ţuchi, cel puţin, se consumă-n tăcere; e clar că plesneşte, dar barem tace la el în apartament. Ăsta, în schimb, simte că-i fuge pământul de sub picioare, s-ar urca pe pereţi. Şi cu proasta aia de Domni a lui, ce gură parşivă, ce caracter de doi bani! N-am văzut aşa ceva. Că nu-i corect, că nu-i aia, că de ce decât voi? Stai, bre, nu mă duc la distracţie, mă duc la un samit, poate vă vine rândul şi vouă. Degeaba! Acuma!… Dacă se dă cu banul pe transport şi pe pază, au dreptul şi ei. De parcă eu aranjasem plecarea şi pregăteam coşuleţul de picnic, nu eram în misiune! Proasta aia a lui se băga peste el, nu te lăsa să vorbeşti, melița de-ţi venea s-o cârpeşti. Cretini imbecili! Am început să mă simt foarte prost şi faţă de Nuţi, şi faţă de ei, şi-n timpul ăsta am senzaţia certă că mă duce cineva la tăiere. Dar cum să vorbeşti despre asta? Că ştie, zice, absolut sigur, m-a auzit el pe mine că sunt pregătit s-o întind cu nevastă cu tot de cum pun piciorul afară, în aeroport. Să m-ascund prin Italia, ca să răspândesc secrete de stat. Care secrete? Cum se ridică Nini pe vârfuri în poză şi câţi bani europeni au dosit sau n-au fost în stare să-i bage-n ceva ca să-i ţină pe-aici, ăia nu-l ştiu şi ei de idiot? Dacă era ceva de capul lui, îl mai chemau pe colo, pe colo, dar cine-şi pierde timpul cu el? Eşti prost – stai acasă! Şi Tătelu la fel. Ăsta, de bine, de rău, se mai duce pe la consfătuiri, la câte-o conferinţă, ceva, l-am văzut pe Internet, ne-am căcat de râs şi eu şi ăştia de urlă acum. Ghiţă are ceva talent la maimuţăreli, spune-i să ţi-l imite; l-au primit cu dansuri populare europene şi umbla Tătelu pe la bucile ălora care se uitau la el cu ochiul din cur, nu găsea pe niciunul dispus să schimbe o vorbă. Cred că auzea decât băseli, ca pe vremuri. Aşa se uită ăia şi la România, dar nu spun mai mult.

Ziceam de Ghiţă: ca să vezi ce caracter şi ce gaze îi umblă prin inteligenţă. Pot şi eu să spun despre el, dar nu vreau, că ştiu, Slavă Domnului! Îl las să mă enerveze, ştiu mai mulţi ce vorbeşte şi ce păreri

exprimă despre Tătelu, poate mă prinde nervos și mă scap. N-are nici măcar o jumătate de boc, coeficient de IQ. Mi-a spus și generalul Gigi Purcaru, are aceeași părere. Purcaru se teme. Eu, nu mai spun, dar din alte motive. Nici nu pot să decid că nu plec, și-aș vrea să văd Florența și eu. Sunt foarte îndoit, mi-e frică, soția nu presimte nimic, vrea pantofi, vrea cu fina. Măcar de-ar exista precedent, dar nu s-au mai făcut asemenea deplasări niciodată; serviciu comandat, ce excursii?! Poate dac-aș fi cu Nuți acolo aș merge cumva la fatalitate. Te trezești că te lichidează cu tot cu Valica și adio, Românio, se risipește pe-aici tot ce am! Decât s-ajungă la Țuchi sau Ghiță, mai bine las tot la un cămin de bătrâni, știu unul pe lângă Băneasa.

Sunt mie-n sută că nuși permite să vină. De unde crezi că știu? Că nus tâmpită, de aia! M-am prins. Nici iel, nici nășica n-a fost niciodată la Műnchen, asta-i de hoha, că stau iei de vorbă cu proști care-i cred. M-am prins cine ie, nu că seamănă, ie chiar iel, știu de mult. Un bou, îl înjură o țară. Îndrugă decât la minciuni. Că n-avem timp, nu știu ce, rahaturi din ăștia.

A trebuit să ne roim din Germania, de departe patria maximă pe unde-am umblat. Cârnați prăjiți, nu-i foarte rău, dar mulți români și de calitate infectă. Cel mai mișto era treaba cu cardu la bancomat, am luat doctoratu. Veneam cu Lucica, ocheam un tâmpit și exact când începea mașina să hârâie și ăla se punea în poziție ca să colecteze biștaru, îi scăpam un card la picioare. Ia-ț domnu cardu de jos. Ții-a căzut… Credea că-i al lui și se apleca. Banu ieșea tot atunci din mașină, întindeai decât mâna și pa! Un lucru finuț. Elegant. La nemțălăi se făcea un ban bun. Mai cădeau și din camion tot felu de chestii, am fost nevoiți so tăiem.

Italia-i bună pentru mașini. Dar suntem și cam mulți. Dacă ai chef, cum are Lucica, mai faci dispecerat prin parcări cu moldovence, ie plin. Io nu m-am băgat, dar iei îi și place, cred că și-o mai și trage pe-acolo, mai scoate ceva. Samir se oftică, mi se rupe în paișpe. Big dil. Nu vine nașu, nu poate, îl mai recunoaște pe-aici, dacă vine, îmi tai nu știu ce!

13 iunie

Am stat de vorbă cu generalul Purcaru, trei stele, în poliție încă dinainte de ’90. M-a contactat el. Vrea să știe dacă se pregătesc restructurări la Interne, auzise de reduceri de efective aproape la jumătate. Presiuni de la UE, dar și caracter la Tătelu; dacă poate să facă un rău, cu plăcere, chiar neîndemnat. Domnu’ Gelu, poți să afli ceva? Am făcut ce-am putut pe la Secretariatul Guvernului, unele lucruri se cam confirmă. L-am informat, e bine să ai un sprijin la el, are forță, e băgat pe țigări, usturoi și fier vechi. Întreb și eu dacă mi se pregătește ceva cu Italia, poate nici n-ajung pân-acolo, a zis că se interesează și-mi spune. N-a putut să afle deocamdată nimic. Dumnezeu cu mila! Ce-o fi o fi. E foarte marcat de zvonul cu reducerea de personal. Pretinde că țara tinde spre un regim mafiot, tâlhari la guvern, poliție insuficientă, dac-o mai fi vreunul pe-acolo care să nu fie mânjit. Și harghitonii de la perinița cu harghitoni laolaltă cu ei, că n-or fi muiați în apă sfințită; sunt dați cu agheazmă și nu mi-am dat seama? Guvernăresc împreună de la facerea lumii, nu știu de ce nimeni nu-i ia la-ntrebări. Împart frățește, sunt la fel de grețoși. Sau nu se poate cârti? Despre două-trei minorități, decât bine!…

21 iunie

Scriu iarăși din București. Adică București, Râioasa, Menajerie…

Ne-am întors din Italia. Multe lucruri surprinzătoare. Țuchi și Ghiță au dispărut… Dacă poți să-ți închipui! Nu știe nimeni ce s-a întâmplat sau n-au voie să spună. Nici măcar dacă mai sunt în viață n-am de unde să știu. Sunt foarte neliniștit, presimt decât rău. Totul e pustiu în complex, dispensarul și celelalte servicii par să fi rămas doar pentru întreținerea mea. Și pentru Nuțica. Da, din fericire, și pentru Nuțica… O filmează la sală și la bazin, are trupeanu mortal, poporul crede că-i Țuca. Ce-au făcut cu ei, Doamne?! I-am spus lui PM02 (Ghiță) să fie atent ce scoate pe gură, l-am avertizat. Uite că se întâmplă… Dar Țuchi de ce? Ăsta ar fi lins orice fund.

Cu Florența nu știu nici azi de ce ne-au cărat pân-acolo, sanchi la samit, n-am stat decât două zile și nu cred că de dragul Valichii și al

neamurilor ei din Brezoi. Pe scurt, cum a fost… Un căcat! Adică, oribil. Nu mi-am imaginat că m-aș putea simți atât de prost într-o țară de aceeași limbă latină. Nu poți deschide gura pe românește, că te iau la pizduit de parcă te-ai fi rătăcit prin Harghita. N-am văzut așa ceva. Noi am fost totdeauna cu italienii salon, au mafioți, se pripășesc pe la noi și, chiar dacă-i prind, avem un obraz, le dăm drumul pe blat. Și spaima călătoriei, nu mai vorbesc despre asta, și îngrijorarea, că nu știi dacă mai prinzi să vezi domul – ce dom, că nu știi dacă mai apuci cinci minute! Soția, perfect liniștită, pantofi. În sfârșit… Am cerut camere separate, dar n-au consimțit.

Hotel bun, dar discret, undeva într-un parc. Nu trebuia să știe presa cine eram. Aveam de la SPP patru inși care să ne asigure paza și un BMW cu numere de Germania, Bremen. Valica, moartă pe telefon, să sune întâi la finuță. Elefanta, *pronto*, se subînțelege. Hai pân' aici – și-i spune cum se cheamă hotelul –, stăm la niște beri pe terasă, ne simțim și noi bine. Nu, zice dulapul, știu eu alt loc, Miraponte, cu fața la râu, fac grătar și au loc de parcaj chiar în față. Parcajul e o problemă, da, dragă, da, de asta vii, ca să vizitezi, de ce vii? Și ne-am pregătit. Ne-au băgat într-un taxi, cu badigardul în față. Ceilalți trei sepepiști, BMW-ul nemțesc; l-au proptit unde spusese aia la telefon. De ochii lumii, n-aveam nici o treabă unii cu alții, și-au luat altă masă, mă simțeam oarecum seif. Ne-am pus pe așteptat, am comandat nu știu ce și-mi sună mobilul tocmai când apar alea două negre cu turcul Samir. Vocea lui Gigi Purcaru, generalul, trebuia să răspund, dar nu cu ăștia de față. Deocamdată făceau zgmot, trăgeau scaune ca să se pună și ei.

— Da. Ce e?

Valica îmi făcea deja din cap, chestionări, ca să știe cu cine mă conversez.

— Purcaru la telefon.

— Da… Vorbesc din Florența.

Și-nchide. M-am temut imediat că s-a întâmplat nu știu ce. Dar era atâta zarvă acolo, cu aia a lui Perju și văruța lui Ciucă smolite ca naiba, c-am zis să amân. Poate mai sună omul o dată; o fi ceva nasol pe la București. Samir, ziceai că-i atacant la Milano, costum de vară, ochelari de firmă,

polaroid, ăsta trăiește cu amândouă, m-am prins, dacă n-o fi așa, îmi pun capul! Aș fi curios să știu ce învârte pe-aici. Dar alea, negre, tăticu, doliu beton, și la ochi, și la păr, peste tot, cred că și în chiloți, emo la greu, amândouă, jelanie mare!…

— Cum să nu m-anunțați, mă, de bătrână, la înmormântare?

— Eu, de-aici?! De unde să vă iau, din Germania?

— Din Bremen, de unde? Stăm acuma în Bremen.

— Și de unde să știu? V-am căutat pe la… Samire, pe unde i-am căutat? Lasă, că și-așa-i urât la Mălaia, au închis spitalu-n Brezoi, închid tot, dă-i în mă-sa.

— Și voi, cu ce treabă?

— Una, alta. Nu cumpărați un DVD pleier nou? Aproape-i pe gratis.

— Cu cât? De unde ai pleiere tu?

— Am o sponsorizare… Lasă, e gratis, vi-l dau așa, de la mine.

Și începe să râdă. Râdem și noi, ca să nu se jeneze. Sepepiștii trăgeau cu ochiul încoace, eu m-am tot uitat de câteva ori pe sub masă la ea, gabarit, șuncoasă, dar nu chiar de lepădat. Proporții, atât. Și asta a lui Ciucă, cum naiba pot să împartă același bărbat fără să-și bage mâna în gât? Îl vedeam cum le pipăie, punea laba pe una, pe alta. Stam și mă uitam, mă mai întorceam scandalizat spre Valica și mă gândeam: nu-i chiar rău. De ce să fie grețos cu două deodată? Poate-i obositor, dar nu mult. Cred că-i prea târziu să mi se întâmple și mie în viață o treabă ca asta; Lucico… Ursulo ce ești!

Și-aici, mă gândesc la o procuroare de genul masiv. Dintr-un punct de vedere privat, aș fi capabil de o mică atenție. Lucrurile mari mă atrag.

— Și care-i viața lu matale, nășelu?

Se uita la mine cumva. Adică mă lua la finețe. Am vrut s-o pun la respect, să-i zic ceva de turc și familie, dar n-am apucat. BMW-ul începuse să bipuie și ne-am pomenit în picioare la ambele mese.

Ce era acolo? Acolo erau doi cetățeni de-o anumită etnie, nu mai insist, concentrați pe portiera din stânga. Zbang capota la portbagaj, naiba știe cum fac, și văd că se cască și ușa la care manipulau. Nenorocitul sare înăuntru,

însă abia are vreme să facă şi un salt înapoi, căci dacă te trezeşti cu sepepiştii pe cap, nu ştii niciodată, ăştia fac cum au dispoziţii. N-au vrut să stea, au tăiat-o.

M-a intrigat, însă, c-am vrut să dau buzna şi eu, deşi, în serviciu comandat cum eram, n-am voie să mă expun. Nu de asta m-am intrigat. N-am putut trece de turc. De parcă dădeau să se repeadă într-acolo şi ei, să ajute. Cum voiam s-o iau într-o parte, dădeam de spatele ăluia. L-am ocolit şi-am dat în Lucica, care, având masă mare şi ea, masă neagră, era de parcă stinsese lumina. Aşa mă ţinură pe loc timp de nişte secunde, dar ce era de rezolvat se rezolvase cu sepepeul. Ce naiba, erau pe felie? Asta mi-a ridicat întrebări, mi s-a părut că nu mă lasă să trec. Când îţi miroase ceva, fii prudent! De ce n-am putut s-ajung şi eu în parcaj?

Pe urmă, hai că să mergem acasă, turcul vorbea româneşte cu un pic de accent ardelean. Păi, ne întoarcem şi noi la hotel. Aţi fost la Uifiţi, să vezi, tată, tablouri?! Duce-ţi-vă, domne, să vedeţi un muzeu. La Santa Maria aţi fost? Are o turlă pe ea de te aia pe tine. A stat şi ăla, artistu', cum îl chema? Are o stradă în Bucureşti, lasă, că-mi vine şi-ţi spun; s-a pus acolo-şa pe bordură şi nu-şi lua ochii, că avea de produs şi el una la Roma. Nimeni nu ştie cum e făcută. Să moară mama, zice, dacă nu mă duc şi fac alta la Vatican, o *sorella* cu mult mai mişto! Biserica papii. De ce pierdeţi timpul? Noi batem muzeele de ne intră picioarele-n fund. Luaţi-o pe-aici, e plin de magazine cu *saldi*.

— Şi pantofi? se bucură Valerica.

— Şi pantofi, şi pantofi.

Le-am dat banul pentru ceremonia funebră de la Brezoi, pentru că le datoram, ne-am înţeles să ne mai vedem o dată înainte de aeroport, s-au cărat şi-am mai lins o gelată şi noi. Hai la muzeu, că se-nchide. Aveam un chef de muzeu ca de fisc… De aia cred că mi-a venit şi ideea, adevărul e că nu mi-a plăcut deloc cum m-au blocat s-ajung la maşină.

— Băi, mergeţi voi la muzeu, că eu mi-am uitat ceasu-n baie. Iau doi badigarzi şi dau o fugă pân' la hotel. În juma' de oră-s 'napoi.

Cheia era la mine, am luat sepepiștii, mașina și roiu'! Aveam de străbătut cam un sfert de Florenţă, dar ăla de la volan știa cum se face. În sfârșit, ajung la hotel, ăia, pe scară, direct, eu cu liftul. Am întârziat un minut. Când ies pe palier, oamenii mei lângă ușă, cu pistoalele scoase, îmi făceau semn să tac. Înăuntru, așa cum mă dusese capul la Miraponte, era cineva… Dăm buzna – Lucica! În genunchi, la noptieră, încerca să deschidă cutia de valori înșurubată acolo. Ăia cu armele urlă deja ca ciobanii, cum sunt instruiți: culcat, nu știu ce, nu mișca! Lucica sare pe balustrada de la balcon.

— Zi-le să iasă, că-mi dau drumu de-aici!

Capabilă. O știam. Ieșiți, bre, afară.

— Ce cauţi în camera mea?

De curiozitate. Altfel, ce s-o întrebi?

— Ai două mii de coco? Am o nevoie.

— Zău? Nu-i țin în noptieră.

— Mi se rupe, dă de unde știi tu că-i ții.

— Mă, nu ești în facilitățile tale mentale? Te înhăitezi cu tâlhari de mașini, din asta trăiești? Nu ești disciplinată deloc.

— De unde știi tu?

— Că-i și greu.

— Da' ce să fac, dac-ați nenorocit țara aia, ce vrei să fac?! Tu crezi că eu nu te știu, mascat cum ești? Pricăjane!

— Du-te, mă, naibii…

— Dai banii?

Caut și-i dau câteva hârtii de o sută.

— Ăștia-s două mii?

— Să-ți dea turcul mai mult.

Mă privește lung, cu o dușmănie menită să-mi intre-n cap.

— Fii atent!… De mine nu scapi. Să ții minte! Te găsesc și te sparg. Ia-ți porcăria de bani. Cărpănos ai fost, cărpănos ai să mori. Tu nu știi ce putere am eu aici, în Italia. Mă… în guvernul tău de blegoși! Și-a spus un

cuvânt din ăla cu *f*… de trei litere. Nu vreau să-l repet. Scoate-mă afară de-aici.

Am ieşit cu ea pe culoar. Înainte să ajungem la scări, se repede gealatul s-o prindă de mână. I-a tras una Lucica de l-a lipit de perete.

— Ți-am zis să mă scoți afară de-aici!

Le-am făcut semn să rămână fiecare pe unde era.

— Te aranjez eu, îmi zice.

3 iulie

Nu-mi spune nimeni ce s-a întâmplat cu Țuchi și Ghiță. Unde i-au dus? Îmi pregătesc și mie ceva? Probabil că i-au dezafectat, dar cum, în ce mod? Rebuturi? Nu pot să țină complexul de la Râioasa doar pentru mine, bântui pe holuri de zici că sunt tata Lir. Probabil că recrutează alții mai noi, dar totuși… ceva s-a-ntâmplat. Eu și Nuțica, atât.

Generalul Purcaru zice că nu știe nimic. Când l-am oprit, acum patru zile, zicea că nu știe. Mi s-a părut, în schimb, destul de marcat de reducerea din efectivele lui, poate și de salarii. Tătelu e-o javră, mi-a zis. Vorbea pe față – are curaj, poate că știe ceva. Azi-dimineață au ieșit polițiștii în stradă și asta strigau la palat: „Ieși afară, javră ordinară!”. O bucurie. Ziceai că-i iau gâtul și-l împușcă la zid ca pe Ceaușescu. Javra o tăiase din vreme, nu era la birou, era la Snagov, se pitise. Ți-e greață când îl vezi c-o face pe dictachiorul, un laș de rahat. Ar fi în stare să se lege cu cătușe de scaun. Pe scurt, caca-maca. Mă bucur, poate c-am avut un mic merit și eu pe lângă generalul Purcaru. Dom’le, răcneau polițaii de parcă puneau de Revoluția 2. Unii aveau armament, dar n-au umblat la centură, au zvârlit decât șepci peste poartă. Destul de nasol. Până acum nu l-a mai onorat nimeni cu „javră ordinară”, azi toată lumea. Aș fi vrut să-i văd fața. L-au dat seara la televizor, scârba naibii, era cam nervos. Zicea de chipie, că au stema la cozoroc și-au luat în deșert însemne de stat. Cine se mai gândea atuncea la stemă, dar ca să aibă, scursura, cum să-i apuce. Se răzbună Jăvrelu, l-am văzut cum vorbea. Prea l-au făcut de fecale. Mi s-a părut că nu-i dormit sau are ceva, se schimbase la față puțin, eu mă prind.

Valica a luat niște hapuri și s-a culcat pe la opt. N-am putut s-o asist, știam că urmează o scenă de groază. Am ieșit și-am bătut la Nuțica. Mi-a deschis prost dispusă, cred că era pe treaba aia lunară, nici n-am insistat. I-am pus un pupic și-am plecat. Noroc c-am dat de un meci cu Juventus. Dacă vin să mă lichideze, mă suicid.

6 iulie

Am spus de Tătelu că se răzbună?… La două zile, poate şi mai puţin! L-a chemat pe Sicu de la Interne: dai afară şaizeci la sută, cerinţă de UE. E criză, avem prea mulţi bugetari. Generalul a fost trecut în rezervă; le-a băgat mortu-n casă. Unii că stai că eram de serviciu şi n-am ştiut de protest. Degeaba. Afară! Nu-i trebuie poliţie lui, are sepepeul, i-ajunge.

Măi, şi începuse atât de frumos!… „Afară, javră ordinară!” În uniforme, ca lumea, dacă ieşea atunci Bucureştiul şi se umplea de civili în faţă la Cotroceni, îl dădeau cu cracii în sus. Dar ţara arde la boc mic, vorba aia. Mi-am pus toată silinţa să-l întărât pe Purcaru, iarăşi am scăpat o ocazie bună, poate cea mai mare dintre toate. Ăştia suntem, n-a ajuns încă brişca la os, mai putem, avem anduranţă. Lenea asta bolnăvicioasă de-a cere ceva ce-i al tău nu-i egalată decât de pomanageală, delăsare şi celelalte virtuţi păstoreşti. Dacă aş fi în locul lui Nini, i-aş chema la treabă fără leafă deloc, poate aşa s-or trezi. Dar nu cred. Ce ocazie fainã!…

Măcar de-aş fi văzut şi-un revoluţionar că se bagă, din ăia, de la prima, din ’89, că sunt zeci de mii! Au tot felul de drepturi, iau indemnizaţii de luptători; stau şi ăştia la televizor, pentru ce naiba luptă, că dacă iei pensie de revoluţionar meseriaş, păi, revoluţionează în mă-ta, decât de una ai fost tu capabil?! Era Ceauşescu mai tâlhar ca Tătelu? Ce-o lăbăriţi? De ce nu faceţi ceva? Staţi decât cu mâna întinsă. Fă revoluţie, dacă asta e treaba la care eşti bun!

Despre Ţuchi şi Ghiţă, nimic. Nu-mi iese din cap interloapa aia de la Florenţa, cum mă ameninţa ea pe mine! Ar trebui băgată în puşcărie, mă întreb de unde a aflat care-i treaba cu noi, pentru că m-a prevenit explicit. Au legături peste tot, au informaţii la orice nivel. Şi ştiu că-i în stare, numai asta n-aveam pe cap pân-acu’. Nuţica e în toane mai bune.

Nu pot să uit întâia mea zi de şcoală primară.

Apropo! Mă lasă maşina azi la Guvern şi-o văd pe doamna Ţuca la Secretariat. Înţolită, ştii cum!… Tocuri atâta, geantă de cinci mii de dolari, blondă şi mulată toată pe fundul ăla baban. Dau săru-mâna şi-o văd că-mi surâde. Dacă te ştie dublură, de obicei, nu-ţi răspunde nici măcar dac-o

strigi. Acuma, surâs, de parcă am fi fost la ştrand împreună. Probabil aveam o faţă de bou, căci se uită lung şi mai zâmbeşte o dată. Ce naiba? Mă confundă cu Pricăjan? Dar ştii cum se prezenta? La demenţă! Semăna obligatoriu cu Nuţi – sau Nuţi cu ea, dar mult mai stilată. Ce noroc are Javra că poate s-o cheme când are nevoie c-un telefon!… Javră ordinară.

Nuţi e în toane mai bune.

13 august

Nuţi e îngrijorată. Cu toate că şi-a regăsit ceva din dispoziţia veche. Femeile, pe măsură ce se învechesc, nu mai au fantezii, eroism în actul erotic. Doar frichi-frichi, fricţiune. De la asta ori de la veştile pe care le are din sat de la ea; au desfiinţat, zice, postul lor de poliţie şi toată localitatea e la cheremul unei grupări. Intră noaptea, extrag porcul, vaca, iau cerceveaua de la fereastră, intră-n cămară şi, dacă faci greşeala să ieşi, dai cu capu-n topor. Poliţişti se găsesc mai departe, la douăzeci şi cinci de kilometri de-acolo, mă suni pe mobil dacă ai vreun necaz şi vin peste-o oră. Stai cuminte în casă, asişti cum te tâlhăresc şi nu zici nici pâs, că decât asta-ţi lipsea, te opui noului şi reformei în stat. Învaţă să-ţi faci perfuzii la domiciliu, spitale din părţi. Totuşi, uite că-i linişte încă… Ar merita să ne suicidem cu toţii sau să ne lăsăm la vale pe fund, cum te dai iarna pe capacul de la veceu: nu-i asta suiciderea unei naţiuni? Lăsaţi-mă cu drepturile omului! Nu-i scoate nimic din blegeală, decât nişte legi mai constrânse.

E abătută, nu ştiu ce are, poate de asta, nu cred că sunt vinovat, îmi dau toată silinţa. E ca România: ofilită, aşa, abătută. N-ai voie să te delaşi, că nu mai semeni cu originalul, ce dublură mai eşti? I-am spus, nu călca în depresie, că te scoate din joc. E foarte periculos. Parcă trage a boală. Îmbracă-te şi tu în ce ai mai scump, umblă prin casă măcar, nu te lăsa să decazi, ce vrei să-ţi mai spun?

Doamna Ţuca însă e sprintenă, sexy, am văzut-o şi ieri. Îmi surâde. Mă găseşte simpatic? Nu îndrăznesc. Ce adrenalină în fundul ăla masiv!… M-ar interesa, dacă tot l-am pierdut pe generalul Purcaru, s-o întreb dacă n-ar

putea să mă atingă cu niște fonduri europene pentru treaba cu usturoiul, măcar un TIR, două, vine cu vaporul din China, fără taxe, păcat.

Când se bagă o femeie în treabă, se rupe căruța, fu de părere Lucica cea mare. Te mănâncă în fund, Lucico!… i-am spus de o mie de ori. N-am, zice, nimic cu iea, ducă-se naibii de vacă…

De fapt, ce-i făcuse? Nu-i făcuse nimic. Decât căncepu să se-ndese cu târtița în fraieru ăsta de turc, să-l prind io că mă amână cu banii, pe nas vii scot, să n-am parte dacă vă mint, pânla ultimu cent. Pentru asta mă risc io cu pușcăria pe-aici?

Dumitale ți-ar conveni să stai seara la trattoria și să-ți facă vânt la culcare la zece, și cealaltă chioară, dimineața, în camera lui? Lucica nu se crampona neapărat de prostiile astea, ai venit cu afaceri, te ții, fată, de treabă, că banu nu cade din cer, dar un pic minim de unitate de măsură!… Bun, e ea mai masivă cumva, nu contează, o doare în șpiț, dar Lucica lui Ciucă are ceva că te calcă pe nervi. După ce că faci ce faci prin parcări și nimeni nu-ț cere să pui vreun ban la comun, acuma te îndeși lângă turc, vrei cununie, nu ți-e bine cum ie, ce mai vrei? Cine te-a cărat și-n Germania, peste tot, și aici? De ce strici un lucru care ie chibzuit, venea omu seara din proprie inițiativă, când la iea, când la Lucica cealaltă, bătea la ușă frumos, o cauți cu lumânarea! Sigur, nu-i o frumusețe, e multă, dar de ce să profiți? Și dați banii fetei, că i-a muncit, dați-i banii odată, tu cum te-ai simți să știi că ai de primit niște sute de mii și cineva se face că plouă?

La Monza, să știți că v-ați comportat ca niște mârlani. N-ați scos-o nici măcar la o iarbă, n-a mai văzut un foc în natură de o sută de ani! Motel, trei în cameră, au așteptat-o să se întoarcă pe-o parte, c-o luase somnul la televizor, și Samir se bagă în aia, într-o rână, prin spate, credea că nu se-aude sau ce?

— Da' dați-vă-ți dracu, sunteți în călduri, măcar spuneții-m să ies!

— Ce-ai, fată, ai nervii pe tine? Da' când m-ați violat amândouă, de ce nu făceai mutra asta!

— Asta nu se pune, iera demult, ieram tineri, mă lași!

Că turcul avea harem și cu una, și cu cealaltă, nu pot să contest. Dar nu cum s-ar crede din prima, la grămadă, buluc, nu, când solicita, solicita punctual. Așa nasoală cum o credeau, nu-i plăcea treaba asta făcută la aglomerație.

— Nu-mi place, nu-mi place! Am dreptu? Nu-mi place coțopeneala, big dil!… Când ieșiți cu banu ăla, c-am tot așteptat?

Pân-acu, de curând, a mers totu bine. N-a ieșit nici o vorbă. Acuma, de când se bagă aia în iel, acu a început să se strice.

— Băi, vă nenorocesc! Sunt nebună. Ieșiți cu banu, bre, că m-am săturat!

15 august

Valica iar divorțează. Mi-a spus foarte francă, are dreptate Tătelu, nu ești normal și-o să spun peste tot. Mă umflă și râsul. Ea, care se ocupă și-n somn cu ce se ocupă… Crede că dacă mă amenință, mă aia pe mine. De câte ori îmi cobește, îmi merge mai țais, regulat, pe cuvânt, mă paște câte-un noroc. Am o bucurie când o aud că-și face bagajul… Fă-ți bagajul, să-l văd eu pe ăla care te lasă să pleci! Oricum, să și-l facă și douășpatru de ore, nu mai am nici o treabă cu ea. Mă preocupă mai mult ce-i cu Țuchi și Ghiță, am, totuși, speranțe.

Ieri mi-a căzut un noroc de genul căcălău, grandios. Întâi, am fost anunțat că mă cheamă Javra peste trei zile la Cotroceni. Cred că-i de bine; când te pune pe liber, nu te mai cheamă nici dracu', pățești ceva și nu află nimeni. Pe urmă m-au luat la Guvern, căci era de semnat o mapă întreagă. N-am înțeles prea bine de ce, Nini nu era plecat nicăieri, l-am văzut la televizor cu Tătelu, e-n București. Atunci de ce mă pune pe mine? Ca să nu-și prindă mâna, de ce altceva? Propusesem în lipsa lui legile alea cu austeritatea, nu știu ce au în cap, probabil c-or să mă bage în față dacă treaba se-ncurcă. Nu pot să refuz și nici nu vreau să-mi fac alte griji, sunt prea bucuros.

De unde s-o iau? M-au adus prin tunel, totdeauna îmi place când sunt dus prin tunel. Nu știu de ce îmi place așa tare, lumea umblă deasupra, au

griji, nu mai protestează, s-au resemnat, caraliul fluieră după mașini și jos, acolo, nu se aude un sunet. Totu-i luminos și curat, becuri în permanență, din alea, cu incandescență, care nu se găsesc. Văd din scurt cotlonul pe care îl știu, acolo unde nu bat camerele de supraveghere și mă închipui cu Nuți trântiți în repaos. Ardoare, temperatură constantă, umiditate. Dacă aș fi Pricăjan, aici mi-aș face biroul de premier.

Bun. Intru la Nini-n birou și secretara vine cu mapa. Putoarea se preface că nu-și dă seama că are în față „identitatea", mă ia cu domn' Prim-Ministru. Nu zic nimic, e un joc de jucat, îi fac semn să iasă și mă apuc de iscălituri. Dacă aș fi spion, aș putea să fotografiez documente. S-ar lua un ban bun. Dar nu sunt trădător, n-am fost solicitat, semnez la rând tot ce vine. Și ușa se crapă. Doamna Țuca (Comunicații), capul ei blond cu privire inteligentă. Băsănăul deocamdată era dat la spate, nu se vedea. Nu zice nimic, cere din ochi permisiunea să intre. Admit. Închide și se apropie de birou cu un mers reținut. Aveam inima-n gât, nu mi-e rușine s-o recunosc. Cred că mă făcusem ca un semn de-ntrebare, vă-nchipuiți, era ca un suflu, Armani pe ea, sau ce-o fi, Vuitton, mirosea a ceva foarte rar. Mi s-a părut că ezită, asta mă timora și m-am ridicat în picioare spontan. Domnule, nu scoate un cuvânt și cu timiditate întinde mâna ei fină și mă apucă de c… Dar, fix de unde declar! Mă ținea. Am zvâcnit, cine ar avea puterea să nu? Și se întinde pe masă cu fața la mine, infirmând percepția greșită că ar agrea căprește decât. Ca-n filmele alea cu lucrări de birou. De adulți. Asta faci tu când te strecori noaptea la Cotroceni?… M-am stresat, mamă, ce m-am stresat! M-o fi crezut pămpălău. S-a lungit, așa cum se procedează cu papagalii. Ce naiba, mi-a trecut o clipă prin minte, mă confundă cu Nini?… Treaba ei, mă confunzi, mă confunzi, nu fac clarificări. După zgomot, îmi dădeam seama că mă atinge la fermoar, nu ținea cont de ce era pe aproape, dincolo se auzea secretara. Dacă tu nu ții cont, ce pretenții ai de la mine? Tu ești ministreasă, nu eu, poate mă compromit, dar mă compromit ca „identitate". Domnule, jur, dacă n-ar fi fost vorba de masă, poate n-aș fi vorbit, aș fi tăcut bărbătește. Dar acolo, pe biroul lui Pricăjan, de unde țara e condusă precar!… Auzisem despre ea că bucurase pe vremuri arabi și

studenți din Maghreb, înainte să intre în viața politică, dar o doamnă-class, nici nu mi-am imaginat. Încă o dată, așa se explică de ce i s-a dat ministerul (i-aș fi dat și eu unul), Javra crede că-n felul acesta ar putea s-o posede în mod egoist. Un tâmpit! Eu, acum, ce posed? Spuneți-mi de la obraz, ce posed! Nuțica e-o copie decolorată la soare, nici n-are de unde să știe. Mi-am dat toată silința și eu, recunosc, măcar să las o impresie, mi se părea un act competitiv și irepetabil. Uite că sunt normal, Valerico, sunt vijelios, penetrant! Dar știi cum era?!… Avea o dulceață și un portbagaj de Logan, avea o știință, un stil la extrem, te simțeai menegerizat corporal și acceptai cu supunere și seriozitate. Avem o datorie morală să luăm în serios bucuriile vieții. Uite de ce-are parte Tătelu; e superb să fii președinte! Doresc tuturor, creștinește, chiar și dușmanilor mei, să ajungă prezidențiabili. Proporțională, perfectă! M-am lăsat cu fața în șuvițele blonde, pentru că ce altceva decât părul e bine de mirosit mai întâi? Mi-am dat seama că era oarecum negru la rădăcină, o fi țigancă, e-adevărat ce se spune? I l-aș fi șamponat cu plăcere chiar eu. De ce nu încearcă o pieptănătură pe-o parte? M-aș putea ocupa, nu chiar acum, altădată, când vom fi mai legați. Capră ce ești, îi șuieram în ureche, de ce nu ieși din partidul ăla de fătălăi? Capră scumpă! – și murea de iubire, mă adora, ceva cu totul și cu totul răscolitor, nu-i mai spusese nimeni ceva atât de… Îți dai seama ce fac ăștia prin cabinete?! Exact în momentele acelea de înălțare, bagă secretara un cap, deși eram convinși mutual că păzește ușa pe partea cealaltă.

— Ce vrei? țipă doamna.

— A sunat, vine încoace pe la două jumate.

— Ieși, în pizda mă-tii, afară!

Aia, pierdută, se bâlbâia, îți dai seama.

— Am crezut că-i urgent…

— Mă pândești pe la uși ca să știi dacă mă fut sau ce fac?

Autoritar și tranșant, gen prefectul de Teleorman, l-am văzut la televizor cum încolțise o proastă cu microfon. De la prima silabă știai cine-i șefa. Eu mă strânsesem un pic, retractil.

— Te dau afară, curvă ordinară!

Acum, vin eu ca să spun: băi, cotrocene, nici nu prețuiești ce ți se pune la dispoziție, javră de cotrocean azi și mâine! M-a confundat, treaba ei, e posibil, dar funcționez ca un ceas, mă găsește poate solvabil, cred într-o conlucrare pe termen mediu sau lung.

Am fost atât de tulburat, că m-am trezit după aia sunând la ușa Nuțichii. Am putut așadar să compar. Nici o asemănare, o distanță ca de la cer la pământ. Nuțica, săraca, e palidă, fără fantezie, fără entuziasm. Începe să semene ușor cu Valica. Cum am putut să-i găsesc calități de ordin fictiv? Se teme, probabil că dispariția lui Țuchi și Ghiță o face prăpăstioasă. Ca și pe mine, de altfel, când ceva nu mă smulge din gânduri.

De ce mă amenință Valica cu separarea, nu pot să-nțeleg. A simțit? Sau pur și simplu îi sunt nesuferit pentru că mă detestă? Poate nu știți cum face… Dacă n-am spus, o repet. Se culcă ea prima. Până ies de la duș, până mai una, alta, o găsesc pe partea ei, cu bărbia-n cearșaf. Îmi pun pijamaua și mă strecor pe latura mea, nu trag de învelitoare, nu vreau s-o provoc. A fost o perioadă când încercam să întind o mână prietenoasă pe dedesubt. Sărea imediat într-un cot și se uita la mine ca la Băsescu pe vremuri. La ora asta?! Nu-ți pasă deloc cum mă simt? Nu ești puțin nesimțit? Lucruri descurajante. Îți trece și pornire, și tot… Iau telecomanda, trag sunetul să fie la zero și mai umblu la nimereală, înainte să sting. Și-o aud invariabil că respiră adânc. Dacă închid televizorul în respectivul moment, adorm și nu știu nimic. Daca stau și aștept, nu se trezește, dar începe să respire pripit sau să nu respire deloc, de mă sperii și-mi vine să sun la ăia din Gardă să cheme Salvarea. Aș, doarme tun, dimineața nu-și mai amintește nimic. În timpul ăsta, sub păturică – activitate. Am încercat s-o ridic ușurel într-un rând ca să mă uit cu reproș, ești curios; atunci deschide ochii, mă privește cu ură, e-n stare și zece minute, cu toate că nu-i trează încă, doarme ca bolovanul cu ochii căscați. Da’ vezi-ți de treabă, nu vreau să-mi fac sânge rău, mă ocup de tine atât cât e necesar!

Noroc că am și eu un noroc!… De ce mă cheamă Javra la Cotroceni? O fi sifonat generalul ceva?… Nu eu i-am pus să arunce cu șepci peste gard.

16 august

Nu-mi vine să mă trezesc. Țuca, ieri, nu-mi vine să mă trezesc…

18 august

Doamne, am fost la Palat!… Dă-mi, Doamne, putere!

19 august

Îmi cad pe cap tot felul de lucruri, nici nu mai știu care-i bun. Parcă umblu pe-o schelă și unul scapă de sus moloz din găleată. Nu-s om, mă sufoc. Am fost ieri după-masă la Cotroceni, cum eram programat. M-a ținut în antecamera mă-sii vreo jumătate de oră. Șeful de cabinet n-avea treabă, învârtea pixul și se uita la mine când credea că nu-l văd. Mi s-a părut cam ciudat și m-au luat bănuieli. În sfârșit, îl sună Tătelu pe interior și-mi face vânt înăuntru. Băi, trec de prag și înțepenesc. Birou larg, îl știam, și masa plină cu papetărie, ca să rezulte că se muncește în draci: țara înainte de toate! Cine crezi că era scufundat în fotoliu, în mobila statului. Iar încep să transpir… Javra, Tătelu? Tătelu pe naiba!

— Ce faci, Țuchi, aici?

Mi se părea mie cumva la televizor, dar îl luau de departe, nu se vedea chiar bine de tot. Țuchi, cu dosul pe scaunul prezidențial, în carne și oase, să cazi în noadă și să-l admiri: Țuchi Fotea. Reloadăd. Îl cunosc dintr-un milion, dă-l în troci, cine l-a tuns pân-acu? Vechea problemă: nu seamănă cu Javra la glas, încerca să-l imite de față cu mine, de parcă mă știa de tâmpit.

— Ia ghici, zice.

— Tătelu-i la Viena, la tratament?

— Tătelu sunt io.

Prezidentul avea probleme dorsale. Se ducea să-l îndrepte decât acolo, la Viena. Medicina autohtonă, mai *piano*. De frică să nu-l atenteze.

— Tătelu sunt io.

Am început să mă râd. De aproape, semăna și nu semăna, mă rog, nu contează, dar nu-l mai văzusem niciodată călărind un birou cu costumul ăla

de mort.

— Ce te behăi? Dacă-ți spun că-s Tătelu, ’s Tătelu. Altfel nu te chemam.

Ceva nu era bine, mi se făcuse brusc mică. Mă privea scârbelnic în ochi. Am început să mă gândesc la o mie de lucruri.

— Omu’ mai e pe-undeva? îndrăznii.

Făcu doar un gest din labă, așa. Puteam să cred ce voiam. L-or fi lichidat? Fără să insist, m-am interesat mai atent.

— Când anume?

— Cum a fost la Roma, mișto? făcu el la mine, dar nu că-l mânca pe unde umblasem, ci ca să pricep că de aia m-au ținut departe un pic, ca să aibă ei loc de-ntors, la schimbare.

De asta?! Instalați pe neve, poporul nu știe nimic, se crede tot cu Javra pe cap. Uite la el, nesimțitul, murea că plec eu la Florența, de fapt, să-mi facă vânt undeva, găinar de doi lei, cine a pus, mă, la cale sforăria asta doar pentru tine?! Nu mai aveam nici voce, răgușisem pe loc.

— A curs sânge?

Atât mai țin minte c-am întrebat.

— Nu știu.

Da, corect, nu se întreabă una ca asta.

— Și Nini?

— Ghiță… L-ai văzut? Zici că-i Nini original.

Doamne, Dumnezeule! Vasăzică și Ghiță!… I-au executat, pun mâna-n foc dacă nu. Asta-i o treabă care nu se poate în două zile cât am lipsit, era aranjată. Dar de ce să fiu evitat, de ce pe la spate? Ca să ajungă retardatul de Ghiță să conducă Guvernul, un idiot după altul, și toți se fac că nu văd! Lumea nu știe, nici nu te-ar crede dacă ieși undeva pe un post. Să zicem că te mănâncă să iei un glonte în bot, dar măcar să le-o tragi. Îmi vâjâie capul. Cine are nevoie de-un șmen cu dubluri? Ăștia-s marionete, au fost folosiți și-or să fie. Trage sfori cineva, armata probabil, serviciile. Uite la boul ăsta, ce mândru stă el pe catifeaua încălzită cu buca de toți democrații care s-au perindat!

— Or să te țină de Javră, vine toamna, iese populimea la hăulit.

— Și ce?

— Încasezi pentru el?

— Mă doare-n curea.

— Și ăia cu „Javră ordinară…”?

— Ce-i cu ei?

— Unde-i generalul Purcaru?

— Ia Internele în câteva săptămâni. Trebuie remaniat tot Guvernul, dar tot așa, cu pași mici, ca la carte. Să pară că e cum vrea mârla. N-am încredere-n Ghiță, e sonat, știi cum e, o cam ia pe cont propriu, de aia te-am și chemat să vorbim…

— Ca să ce?

— Ca să iei portofoliul, să fii Prim-Ministru, în naşterea mă-sii, te faci că nu înțelegi?! Am nevoie de unul cu care să pot coabita, să m-asculte.

— Dom’le, mă sperii.

— De ce te sperii așa? Ești sperios?

— Păi, eu știu dacă fac față acolo?

— De ce să nu faci? Ghiță-i mai breaz sau ce e? Ai propus reforme substanțiale, ai avut rezultate, trebuie să strângem șurubul, că ni se urcă în cap. Mă gândesc să umblăm puțin la subsol, mai e ceva cupru, aur, niște treburi, gaze de șist, există corporații grele interesate. România a fost totdeauna o treabă deschisă. Tu le ai cu astea, le știi. Sper că ești receptiv. Concesionări pe nouășnouă de ani, comisioane, te ating cu bănuțul.

— Și Ghiță?

— Ce te aia pe tine de Ghiță? Îl trimit la plimbare, s-a terminat. Am decis treaba asta de-o săptămână. Nu-s obligat să mă fac că Nini-i pe rol, neschimbat, adică să aleg din sosii. Ți-am propus. Dacă nu, remaniez și pun pe oricine. La mine-i problema, Tătelu să rămână pe loc. Tătelu e sfânt, asta-i ideea, altfel se duce totul în fras! Mi-ar trebui o dublură și mie, dar n-am. Băi, apelez la tine nu pentru că semeni cu el, am nevoie de unul hotărât, care să nu mă contreze și să-i țină-n zăbală. Vrei sau nu? Că n-am timp!

Nu m-am bulucit să zic da. Deşi nu te cheamă în fiecare zi cineva s-o arzi Prim-Ministru… Normal că-i de bine, dar cer totdeauna timp de gândire. Aşa poţi negocia, ţii adversarul la cald.

— Mă duc, zic, să reflectez o zi, două.

— Până joi! zice.

— Joi, ne-joi, am să văd, vreau să iau o decizie în mod responsabil.

— Vrei o decoraţie? zice.

— Ce decoraţie? Hai că decorez acum toată administraţia prezidenţială, Serviciul Credincios, e okei?

— Eu ştiu?…

— În grad de Comandor, bre! Ia, dom’le, o decoraţie!

— Lasă, zic, vorbim mai târziu.

— M-am prins, vrei aia cu cruce…

— Nu, dar ştii cum e, mănâncă lumea rahat.

— Şi ce? N-am fost prieteni atâţia ani, n-am făcut revelioane? Băi, eşti cu mine sau nu?

Nu voia să spună ce-au făcut cu Tătelu şi Nini, o treabă care te roade, e foarte serioasă. Poţi să-ţi imaginezi orice, nu? Îl trimit, zice, „la plimbare” pe Ghiţă. Ce înseamnă „plimbare”? Asta-i problema, că nu cred că-i dă drumul să umble prin centrul istoric. Am ieşit din birou şi m-am dus direct la Nuţica să-i spun. Dom’le, ştia!…

— Şi de ce nu mi-ai spus?!

— Credeam că ţi-au spus.

— Cum credeai că mi-au spus?! Cu tine ce fac, te păstrează? Zice că da.

— Zice că da? Ce-nseamnă „plimbare”?

— ?

— A zis că-l trimite la plimbare pe Ghiţă.

— Păi, şi merită, dă-l naibii de prost!

— Plimbare pe unde?

— Îl dă afară, s-o fi săturat.

— Afară pe unde? Ştii foarte bine că nu se-ntoarce nimeni pe stradă.

Acum îmi dau seama de norocul cu Țuca, de ce-a sărit ea pe mine în cabinet. Capra, de la Căprean – nu știu dacă am spus, numele ei de familie și al lui bărbată-su, Căpreanu Jenel, care avea afaceri cu statul, o lepră –, dar și din alte motive. Blondă vopsită, nu m-a confundat, stai cuminte, știa perfect de la Țuchi unde sunt dirijat, mă și vedea Prim-Ministru, și-a luat o arvună, Țuca nu face degeaba nimic.

Cred c-ar trebui să accept. Ce-i așa de rău, premier? Lui Ghiță nu-i place? Îi place. Alții fac treaba, îți raportează, tu controlezi. N-ai mari răspunderi, strategia vine de la Tătelu. Decât că șterge Javra cu tine pe jos, dacă-i vine. Și n-ai ce să faci. Mi-aduc aminte de Boc, prăpăditul, ce om rectitud și ce cârpă de zoaie!… Ai anduranța lui Boc? Și dacă se lehămețește ca acuma de Ghiță? Plimbare?… Ca ex-Tătelu și Nini, săracii? E foarte riscant.

Nu-i mai bine ca dublură la Ghiță? Nici așa, lasă-mă, naibii, în pace! Asta am ajuns, să mă risc pentr-un bou? Sluga lui, ce sunt eu? Vino cu niște idei de reformă. Ăștia trebuie ținuți în reformă tot timpul; criza-i pentru eternitate. Am idei, dar nu știu, să văd… Sigur c-am fost de părere că trebuie strâns șurubul până înțepenește, dar acum, când l-aud și pe el, parcă nu îmi mai vine. Pe cuvânt dacă știu ce să fac. Dacă refuz, n-are de ce să mă mai țină-n Menajerie. Care-i ideea, „plimbarea”? Nuți-i spălată pe creier, ce-i spui, aia face. M-aș sfătui cu Valica, dar de la zece încolo e aut, se tâmpește în pat, deși sunt de părere c-ar vrea. Ăla așteaptă răspunsul… Nu știu, bre! Cum ieși în față, cum iei cucuie în cap.

Questura di Roma

Il Questore, Via San Vitale 38, 00196 Roma

- *telefono: 0646942*
- *email: upr.mr@poliziadistato.it*

Minacciano e sequestrano connazionali per indurle alla prostituzione

Sequestro di persona, sfruttamento della prostituzione e porto abusivo di armi.

Sono questi i reati contestati a due coniugi rumeni *e che hanno portato alla emissione di un provvedimento di fermo nei loro confronti.*

Una vicenda del tutto simile a quella di molte altre giovani rumene*, iniziata con l'emigrazione dal loro paese e la prospettiva di un lavoro certo e ben retribuito.*

Quando gli agenti del Commissariato Flaminio Nuovo diretto dal dr. Antonino Salla, sono entrati in quell'abitazione – per la denuncia di PERJU LUCIA, con problemi psihiche, hanno trovato le serrande completamente abbassate, le camere al buio e le porte chiuse a chiave.
All'interno due giovani, entrambe rumene *di 18 e 21 anni, che alla vista dei poliziotti, in completa sottomissione psicologica avevano anche timore di parlare.*
In un'altra stanza, CIUCA LUCIA di 22 anni, concubina di BELEZOGLU SAMIR che, incaricata di sorvegliarle, con sguardi minacciosi le intimidiva per impedire loro di confessare agli agenti quale terribile storia si nascondesse dietro quel loro „forzato silenzio".
L'ennesima operazione contro lo sfruttamento della prostituzione si è conclusa ieri mattina, dopo che gli investigatori avevano tenuto sotto osservazione per diversi giorni quell'appartamento in via Sotto il Monte.
Quando i poliziotti in appostamento hanno visto uscire BELEZOGLU SAMIR, concubino turco 31 enne in compagnia di una giovane rumena, *già conosciuta per i suoi trascorsi nel mondo della prostituzione, sono entrati in azione.*
L'uomo a bordo della sua auto stava infatti accompagnando la giovane sul „posto di lavoro".
All'interno del cruscotto, i poliziotti hanno anche scoperto uno storditore elettrico.
Lo „Strumento", utilizzato normalmente per difesa personale, veniva invece impiegato opportunamente dalla coppia di sfruttatori.
Un mezzo utile per convincere le giovani prostitute nel caso in cui durante il percorso in auto o la loro permanenza sul luogo stabilito per prostituirsi, avessero avuto qualche esitazione.
I due concubini sono quindi stati accompagnati in Commissariato e sottoposti a fermo di indiziato di delitto per i reati di sequestro di persona, sfruttamento della prostituzione e porto abusivo di arma. Si cercano i parenti di PERJU LUCIA, addesso all' ospedale Santa Lucia, per ricevere i servizzi di un psichologo.

21 august

Ce pușca mea-i plicul ăsta?! Ce mă privește? Mi-a venit din Germania, unde se presupune că mă desfășor. Mi l-a adus rahatul de Viorel. I-a turnat pe tâlhari, treaba lor, să mă pupe! Dacă-i cu capul, s-o țină la balamuc, la Santa Lucia, ce mă interesează pe mine? Sunt tatăl ei, asta-i bună?! Altă grijă nu am?

Porcul ăla de Javră nr. 2 o cheamă pe Nuți la Cotroceni, de două zile deja! Ca să ce? am luat-o din scurt. Îmi dă indicații. Ce-ți dă?!… Nu te chema și Nini pe vremuri, acuma Țuchi-Tătelu? De când durează mizeria asta? Te rog să-mi spui tot! Ce fel de femeie ești tu? Am câteodată impresia că-i brânzită la creier, o fată atât de ospitalieră și permanent dispusă la compromis! Ce-ați făcut, mă, din ea? Stai de vorbă și ai impresia că n-o mai interesează nimic. O să ajungă exact ca Valica, i-am spus, aia cel puțin a găsit o ieșire privată, un eșapament personal. Nu pot să am grijă de două odată, mi-ajunge peste ce dau acasă. Așa ceva n-am văzut! Vrea totul grămadă, nu-i mai ajunge nici doamna Țuca (am aflat că o cheamă Brățara, în buletin), care cred că s-a livrat fără mofturi, cabinetul contează, nu contează cu cine. Ce mă mai mir că umblă cu părul oacheș la rădăcină! I-am făcut ieri un semn, așa, să ne aducem aminte, văzduh! Severă, așteaptă mai întâi portofoliul. Așteaptă tu mult și bine! Am să te pun în genunchi, în dezbateri. Am afirmat că nu face degeaba nimic. M-a sunat și șeful de cabinet. Ce vrei, mă? Că președintele, nu știu ce, că ce-am hotărât cu treaba aceea… Să mă pupați în cur, dacă nu fac deranj! Cine ești tu, el nu mă poate suna? Așteptați!

Acuma și toanta asta din Roma. Roma de când? Că n-am lăsat-o la Roma, la Santa Lucia, păzită de carabinieri! Nu m-a amenințat în hotel la Florența? Ce naiba vrea? Declar că-i cu capul! Nebună și hoață, se vede pe ea, are ceva greșit-masculin. Da’ nu mă interesează, o are pe mă-sa-n Mălaia, ce treabă am eu?!

23 august

Azi e fosta Zi Națională. Cu siguranță, e plină de ghinion. M-am certat peste tot, și cu Nuți, și cu Valica, pentru că mă isterizează. Pe la prânz mă sună Fălcosul, șeful de cabinet, că dacă am terminat de gândit. Cum adică am terminat de gândit, a cui e expresia asta, vită, a ta sau a lui? Voi nu mai aveți nici un fel de respect? Nu, n-am terminat. E bine că n-am terminat?! Mă gândesc. Până când? Cât vreau eu. Ce treabă are Nuțica pe-acolo, la voi?

Domnule, și-mi închide pur și simplu telefonul în nas! Am rămas bujbe cu receptorul în mână. Cui închizi tu, mă, telefonul, slugă nenorocită?! Mă crezi un rahat? Da, mă tem că asta-i ideea. I-o fi zis dă-l în mă-sa, trimite-l la plimbare sau naiba să-l ia. Ceva se întâmplă… Nu mai are nevoie de ce pot eu să-i ofer? Deși nu cred că te poți dispensa. Mi-e cam frică.

Îmi cade și-o plombă.

. . . . . .

.

Am găsit caietul ăsta, mai are două-trei pagini nescrise și mă gândesc c-ar trebui să le completez *in extenso*, măcar să rămână după mine un tot unitar. Sau ca să se știe. Nu mai are rost să pun data, nu reține nimeni ziua când ai consemnat. Cu ce te ajută? Cititoru-i grăbit, nu la asta se uită, nu se uită de fapt la nimic, nu reține și, oricum, a trecut aproape un an de când sunt pe liber. Poate am să scriu cândva o lucrare, ca Triță de la Interne, cu subiectul din ceea ce a fost viața mea, un roman. Poate că-l scriu, poate nu. M-am bucurat când am găsit caiețelul în valiza maro, a început să se-ngălbenească.

S-a pronunțat și divorțul. Devenise de netolerat, nu numai pentru activitatea nocturnă, dar cred că nu poate trăi lângă nimeni. Femeia asta n-a iubit niciodată. S-o vedem cum o tolerează pe Clementina, că aia n-o să-i sufle în borș. Alt prost ca mine nu mai găsește. Rămâi, te rog, în Brezoi! I-am propus un partaj civilizat, cum se face în orice căsnicie bazată în trecut pe onoare și afecțiune. Nu pot să spun ce rapacitate, ce țață apucătoare,

decât să se-nfigă, să ia! Să iasă la televizor! Nu vreau să intru în amănunte, n-am voie să mă irit. N-aș fi crezut că educația ei, în care m-am încrezut, se reduce doar la atât. În sfârșit…

Ar fi trebuit să încep cu javra de Țuchi-Tătelu. M-a pus pe liber fără preaviz, fără o ezitare, și-am făcut atâția ani împreună Menajeria, îl aranjam la păr o dată pe săptămână! Pur și simplu, la plimbare, salut! Dă-i un post unui prost, un pic de putere, și-ai să vezi ce are în cap; zice bine românul. Și dacă vezi după aia, ce? Cum să mă hotărăsc în trei zile? Puteam să-i dau un răspuns responsabil? Pentru că toată lumea zice lasă că merge și-așa, de ce n-ar merge și pentru el? Cine-i el? Un gherțoi. M-a invidiat din primul moment când i-am întins mâna ca să mă recomand. Nu trebuia să i-o dau. Are el vreo necesitate să fie într-un climat de valori? Face exact ce-a făcut și Tătelu, se crede Tătelu.

Apropo, generalul Purcaru! M-a făcut să-nțeleg că-s bine mersi amândoi, și Nini, și el, cu banii-n străinătate și-n paradisuri fiscale. Poporul ignoră, îi crede călare pe criză, așteaptă pomana aia pe care-o promit de cinci la sută din cât deja i-a luat, să-i dea înapoi la salariu, o rușine, dar vin alegeri acuși, trebuie să facă ceva. Probabil că se gândește la fel, stau cât stau, transfer contul la o bancă din Martinica și mă pupați. Foarte bine, să se descurce cu Ghiță. Nu sunt capabil să-i doresc nimic rău, s-ajungă ca Ceaușescu, să taie, să spânzure, îi urez toată fericirea din lume, să intre în manuale de școală, să-l împuște la zid! Cu tot cu reforma învățământului; ministrul – un individ fără bacalaureat, un autodidact cum n-am văzut de când sunt!…

Gata, mă faci să aștept? Băgăjelul și pa! Te sperii. Că te gândești, acuma te bagă-n mașină și dispari undeva, nu se mai știe, nu se mai aude nimic. Exact de ce mă temeam. N-ai de unde să știi cum se termină treaba, la o „plimbare”. Ce-i aia plimbare? De Ghiță nu zicea că-l expediază la fel? Eram terminat, m-am cerut înapoi de la microbuz, că voiam dureros la veceu. Microbuz, ca să încăpem cu bagajul. Bine și-așa, m-așteptam la o dubă. Valica, bucuroasă că scapă de-acolo, dăduse în veselie, o inconștientă. Plus c-o aveam și pe Lucica pe cap, chestia aia…

N-am fost agresat. Temporar, la hotel, lângă gară, până găseam undeva locuință. Unde pofteam. Nu-i suspect? Nu te aştepţi la ceva? Valica a vrut la Brezoi. Brezoi, să fii sănătoasă! Bagă-ţi terenul unde vrei tu, în intravilan. Eu le-am zis c-aş vrea să mă lase puţin în tunelul de la Victoriei, locul după care-s nostalgic, să-mi iau rămas-bun. N-au obiectat, s-a raportat prin telefon şi m-au dus. Soţia-n parcare, deasupra, cu unul din gardă. Nu puteam să cobor împreună cu ea, mă legau amintiri. Oricum n-ar fi mers; şi în beci, pe vremuri, să ia murături, evita.

Domnule, e-atât de frumos! Atât de frumos!… Şi o tihnă dulceagă, o lumină molcuţă, nebătătoare la ochi. Ce poate fi mai plăcut decât să stai îmbrăţişat cu iubita şi să asculţi zumzetul foielii de peste tavan: trafic, nu ştiu ce, aberaţii. E cel mai bun lucru rămas de la Ceauşescu. Sunt supărat pe Nuţica, într-un fel m-a trădat, femeia rămâne obligatoriu lângă putere. Mă păzeau patru inşi. M-au lăsat cât am vrut. Opt minute.

De ce trebuie să cadă totdeauna pe spatele meu? Nebuna-i la smuciţi, internată. Gardiancă la uşă, sub pază, aşa cum s-a întors din Italia. Ce-am eu cu ea, sunt tatăl ei, ce sunt eu?! N-a luat-o cu ea în Brezoi, mi-a lăsat-o pe cap. Putea foarte bine să se mute în Bucureşti şi să stea amândouă-ntr-un pat, dacă nu le deranjează, ştiu eu? Dar mă simte că-s prost, hai, te rog, nu ştiu ce, fetiţa-i nenorocită… „Fetiţa” asta e-o criminală, a jefuit, a dat spargeri. Dacă-ţi pasă atât, de ce numai eu să-i duc vegetale la puşcăria ei de nebuni? Luaţi-o jos de pe mine!… Mi-e frică de ea. Se termină caietul… Unde-i mă-sa, unde eşti, Clementino, ce obraz ai s-o abandonezi?

Scriu mai mic, ca să intre… Mi-e milă de ea, altfel m-aş face că plouă, dar sunt milos, ce să fac? Şi mă urăşte, bag mâna-n foc, o văd cum se uită la mine, la vorbitor. Ştii ce-a făcut buduhoala pe unde-a umblat? O căutau cu poliţia pe continent, cred că are la activ execuţii, femeia asta suprimă. Nici o remuşcare, nimic, se dă bolnavă la cap. Nu ştiu cum a putut păcăli comisiile alea de italieni pe unde-au ţinut-o, cred c-au vrut să scape de ea şi să mi-o pună în braţe. Că ştie precis ce-i cu mine, nu i-am dat adresa, nu i-am spus un cuvânt, dar zice că ştie ea, ştie tot. Mă urăşte c-am tot finanţat-o – desigur, n-am finanţat-o destul –, asta, başca, şi-am şi divorţat de năşica. Mă detestă, dac-ar putea, m-ar tăia bucăţele. N-am ce să fac, a fost expediată pe numele meu, au zis că-s tutore, tutorele mă-sii, naiba ştie cum i-a prostit pe macaronari. E îngrozitor, târăsc de picior o bilă de plumb. Mă gândesc uneori că de aia m-au lăsat în libertate şi nevătămat deocamdată, ca să am grijă de ea; o fi ceva pe

dedesubt pe relația Italia, nu știu. Nu puteam sta și eu în Azore cu Pricăjan sau pe unde naiba s-o fi blătuit? Cad de prost, mă enervează la maxim.

Chitila. Am în mână un ciob. Zgârii pe zidul școlii dezafectate de hahaleră („Jos Pricăjan!”), într-un strămoșesc laborator de chimie. Scriu pe unde se nimerește. E mai bine așa. Posed un scris neciteț și, pentru că scrijelesc în picioare, îl face și mai nenorocit, scris de doctor. De altfel, știu sigur că nimeni n-o să-i dea vreo atenție, pentru că peretele-i plin deja de cuvinte din trei-patru litere bărbătești, exaltând excreția și slava unor înzestrări genitale. Pieritoare, mă tem. Miroase preponderent a urină. Căcații sunt expirați, urme negre, încerc să nu-i transform în vapori. Fără a mă declara un nostalgic, aici s-a făcut carte pe vremea lui Ceaușescu; nu vreau să calc neatent în istorie. Am gândul la Nini. Dacă s-au putut desființa grămezi de școli și spitale, înseamnă că cineva ne dorește cumva mai bolnavi și mai proști. Doamne ferește! Cine, Puterea sau Lumea? Întreb și eu, ca să nu stau degeaba. Din cât se observă pe contingent, poporul își naște conștiincios vânzătorii. Învățătura-i obositoare oricum, ducă-se naibii, iar ceaiul de fân mai ieftin ca șpaga la doctor. Ce generație-i asta, ce soi de români?! Antonescu! L-au urât cu ferocitate în timp ce trăia, dar mai ales după aia. Îi șterg și azi toate urmele. Merita o istorie și o voce mai bune.

Uite o poartă strâmbă de handbal sau de miuță, se mai ține-n picioare pe terenul din spate, unde râmă și scurmă vietăți scăpate prin gard de-un vecin. Nu-s fără treabă aici, vreau să închiriez dărăpănătura în care mă aflu, dacă ajung la un preț. Aș mai băga în ea cât ar mai fi de băgat ca să-mi deschid ceva care ar însemna visul meu. Nu cred că-i prea scump. Dau drumul la institutul despre care-am vorbit. Raptologie. Deocamdată, cenaclu. Sper să existe oportunitate în piață. Dacă prinde un interes cât de cât, pe urmă ne dezvoltăm. Aud la teve că s-au încăierat cu doamna Țuca la vârf. Dă în vileag parteneriatul cu Țuchi. Posedă înregistrări cu telefonul, simulând erotism. Documente în presă, șpăgi de partid și deblocare de gaze la senegalezi. Totul e mai mult decât clar. Nu-i ușor să renunți la soțul Căprean, chiar dacă e prea viril, fiind în afaceri de parking. Își apără o căsnicie mult încercată, asta declară. Nu-i bine să ieși la trântă cu ea, are un

spate (ha, ha, la propriu – căcău)!… Nu-i ușor s-o dărâmi. Dar ce minunat a venit în întâmpinare, ce amintiri construiește, Țucă scumpă, Căpriță! Cu Țuca nu merge! Țuca e țăpănoasă! Țuca-i țâțoasă! Țuca e bulănoasă! (*Scriu dedesubt unde-au scris și alții, cu F…*) Țuca-i pizdoasă! Apropo, nu mai sunt cel de-atunci, m-am schimbat, sunt alterat fizionomic – „Fut pe Țuca!” –, am barbă și lațe, aspect răpănos, nu mă mai recunoști, evit să mă confunde pe stradă. Asta ar mai lipsi! De ce mă lasă ăștia în libertate? Din nepăsare? Nu-mi iese din cap.

Ce mai vrea de la mine?… Femeia asta n-are simțul concretului, crede că divorțul e-o treabă așa, o ceartă mai groasă. Se frăsuie, mă pisează, mă scoală noaptea cu telefonul. Înainte dormea neîntoarsă. Mă rog… Nu pricepe că s-a terminat. Nu mai am nimic pentru ea, să fiu nu știu cum, am partajat, mă calcă pe nervi. Sună incontinent din Brezoi, dac-am fost pe la fină. Am fost. Acuma, mă lași? Am fost joi. I-am dus portocale. S-a îngrășat. Dar e bine? Binișor, ca fetele la căminul de fete. Dacă și asta mai e pușcărie, îmi bag toate picioarele, de sus până jos, în justiția noastră coruptă! Simulanți! Vine în silă la vorbitor, întârzie câte zece minute și se uită la mine ca o… nu spun mai mult. De parcă deranjez, m-ar strânge de c… (oaie). „De mine nu scapi”, mi-a zis, „te cunosc”… M-a amenințat de față cu aia care-o păzește. De ce-au trebuit să se spele pe mâini mafioții din Roma și să mi-o trântească pe cap?! N-au securiști în Italia lor, nu s-au prins că fentează? Îi car ca un prost diverse pungi cu delicatese, la care nici nu se uită. Viața e scumpă, nu obții moca nimic.

Mi-am luat căsuța asta în Pantelimon, am dat prima tranșă la școală, sunt și eu decavat, statu-i hoț, decât pe luate, ca toți, să te vadă stâlcit, nu recunosc nici un stat, nu-s al lui, dar mă ține legat, sclav la fisc, n-am ce face. Mă împinge la credit, mă atrage la bancă. Du-te, deschide-ți un sereleu și spune-mi după aia cât dai… De n-ar trebui măcar s-o văd joi pe Neagra, de ce decât eu cu sacoșa, când n-am nici o plăcere. (*Scriu pe-o cămașă pe care am vrut mai demult s-o arunc; am întins-o pe masă, iese destul de drăguț.*) Casa-i la două nivele, am și curte un pic, și niște găini. Am dat-o pe frizerie, trebuie să trăiești din ceva. Mă bătuse și gândul să revin în presă,

dar când aud de Mălaia!… *Hairstyling*, *haircutting*, firmă, tot absolut, începe încet-încet să se miște. La cerere, ne deplasăm și la sediul beneficiarului, dacă plătește și-i domn. Curând, și la doamne. Salonul pentru aranjamente și frecții e sus, eu la demisol, geamuri mici cu grătar, dar nu mă deranjează prea mult, m-am deprins la Menajerie. E mai seif, umblă tot felul, se fură. Mi-ar trebui o ușă din aia, de fier. Am găsit la Metro un scaun elegant de director, redus, cu rotativă, oglindă venețiană aveam la Brezoi, am luat-o. În loc să se uite ea în ea fără nici un folos, mai bine să aibă plăcere clientul. Patul ca lumea, Dormeo, am și plasmă, dar nu pot să-i văd. Ce e bun e c-am putut să înrămez pe-un perete nouă poze din presă cu Țuca. Cea mai mare plăcere: să stau întins și să mă uit de la una la alta. Pot oricât, ore întregi. Pentru că o cunosc la precizie. Dacă aveam noroc să fac rost și din alea cu Nuți, era o satisfacție dublă, dar nu am de unde. Lumea n-are habar că mai trăiește și-o Nuți. Nici eu nu știu dacă trăiesc material, când mă uit și mă văd plin de zegras.

— Nu vreau, ’s nebună.

— N-are nimic.

— Da’ nu mai vreau, da’ de ce? Nu mă duc. Șefa, te rog io frumos!

— La trei dimineața te-aștept la centrală.

— Nici nu mă gândesc. Execut somn la trei, nu pot să mă scol. Să mor io, șefa, dacă nu-s anormală! M-a controlat la comisie.

— Cine-a zis că ești zdravănă?

— ’S nebună-nebună.

— Ce vorbești?!… Fii atentă, la patru. Să nu mă lași să te-aștept.

— Și dacă o-ntind?

— Dacă o-ntinzi, te somez. Pe urmă, foc de avertisment. După aia-n genunchi, rămâi șchioapă. Dar nu cred că fugi.…

— Mi se pune o ceață. Acu nu știu cât, am suferit cu mintalu. Nu mai cunoșteam pe nimeni de-aici. Habar n-aveam cu cine vorbesc.

— Și cine te-a găsit jos, la gardă, nu eu?

— Nu mai știu. Primu pe care l-am cunoscut a fost nașu, că vine la vorbitor și-mi aduce pachet. Te cunosc, i-am spus, cred că și-acuma-i ud în

nădragi. Atâția doctori, și-aici, și la Roma, toți au văzut că-s nebună, numai mata…

— Hai, gata.

— Dacă mă obligi, să știi că ies la raport și reclam.

— Ieși la raport. Dacă n-ai fi nebună, n-ai fi atât de neagră la ochi.

— …Nu pot pe geamul de la centrală, că-i strâmt. Mă julesc. Scoate-mă pe altundeva.

— Sper că vorbim ca două persoane serioase.

— Și dacă dau ăștia alarma, când mă întorc? Aici, de bine de rău, i-un spital. Pușcărie, asta-mi trebuie mie acu?

— Păi, de aia te și întorci. Că ești nebună, normal. Cine s-ar întoarce, dacă nu e nebun? Ce vorbim aici? Ești nebună sau nu? Ce i-ai dat lui Madi data trecută?

— Un ceas.

— La mine să nu-mi vii cu ceasuri. Și la ăia din gardă?

— Trei lanțuri și două inele. Da' care-i lucrarea, unde am de intrat?

— Îți spun dimineață.

Azi i-am dus mere și vitamine, că de citrice aud că s-a săturat. Nu era bun Ceaușescu, stăteați la coadă pentru o mandarină! La fel, a apărut destul de târziu, plictisită sau nedormită, și s-a așezat în spatele geamului care ne despărțea. Ca o ursulă. Ca un șifonier. Arăți bine, i-am spus. Nimic, parcă vorbeam cu pereții. Dar de privit, mă privea; o căutătură goală, din alea, de trepanată. Sau nu. Ce vrei de la mine? n-am putut să m-abțin. Credeam că plesnesc. Nu-i destul cât fac, ce-am făcut, cât ți-am dat?… Cât mi-ai dat? așa, abia îngânat, printre dinți, dar cum nu mă așteptam să-mi răspundă, mă trecură fiorii. Parcă cerea socoteală. Na, socoteala, poftim! Trei mii cinci sute de euro, am totul trecut pe carnet, am pus și ce-am expediat la Brezoi. N-a zis nimic, se jâmbea. I-am lăsat ce-am adus și-am ieșit. Mă agasează, nu mai am nervi.

Scriu în continuare pe lingerie, am făcut și desene cu fierul de călcat, dar nu se prea vând. Le port, publicitatea-i pe mine. Pe ce-am contat eu ca strategie de piață e că cine cumpără una și lecturează un exprimat l-ar

mânca, mă gândeam, să cunoască urmarea, procurându-și o a doua cămașă. În sensul acesta, mi-am lăsat telefonul pentru a fi contactat. Sau s-o schimbe cu-n terț, imaginându-și că-i dividi, s-o încredințeze: mișcarea informativă în societate. Aș fi putut alimenta o pătură de colecționari. Dar nu, nu se semnalează interesul major. Nu-i preocupă decât cărțulii ipocrite, cum s-ajungi milionar, cum să nu te răneşti ca femeie, frecții, rețete, nu mai citește nimeni în țara asta nimic. Așa școală, așa cititori.

E sâmbătă, am făcut baie și m-a luat un pic de la gresie. De la o vreme, strănut în serii de opt. Poate răcesc, la cât noroc am.

— La câte-ați umblat?

— Griviței, Ceahlău, Plevnei și Berzei. Patru, șefa.

— Cât?

— Opzeci de mii.

— Să-i văd… Restul de carduri!

— Aici. N-am mai ajuns în Brătianu, că ne-a luat timp.

— Nu-i nimic. O lună, pe burtă! Erau camere sus?

— Mi-am tras gluga. Dacă vrei, mai ies mâine-noapte.

— O lună, nici o mișcare. Fără bancomate, fără nimic!

— Sper să n-am vreo problemă, șefa, ți-am spus. N-am chef de pușcărie, mi-i bine aici, la nebuni.

— Ai avut discuții cu paza?

— Nu.

— Atunci?… De mine depinde să-ți fac viața iad sau mișto. Dacă ești deșteaptă, ne simțim foarte bine.

— Partea mea?

— Unde vrei să-i ții, sub saltea? Partea ta e la mine. Când ai nevoie, îmi spui.

Ce-ar fi să mă rad?… Aș putea să-mi tai părul și barba și să revin fizionomic. Mă și gâdilă sub maxilar. Prevăd un șoc de proporții. La ce-aș putea să m-aștept: uite-l pe ăla, pe Pricăjan, dă să-l scuip, dă-i la cap! Furtună stradală, mișcări de cartier, poate-mi dă foc la casă, Doamne

ferește! Logic ar fi ca omul să fie vindicativ, dacă-i ajunge cuțitul, așa mă gândeam când eram ce eram. Dar în situația asta?!… Prin ce mă deosebesc eu de ei? Decât dintr-un raționament fizionomic? Mi se pare nedrept.

Mă uitai deunăzi, când ieșisem de la Lucica și coboram din tramvai. Dar și în vagon, abătuți, resemnați, apucă un loc și nu se mai dau de pe el, chiar dacă merg două stații. Cum făcea Boc, pe vremuri, șase guverne pe-un scaun. Ce bine era! Ți se părea că ține o eternitate, n-aveam grija zilei de mâine, îi mai țineam și locul când era ocupat. Dacă nu i-am încărcat cu biruri nici eu, nu știu cine i-a mai luat în serios, că există totuși o masă critică, nu? Încarci, încarci și aștepți; hai acum, poate că se ridică și dau cu săpunul în oglinda din baie… Nu, au ceva ce nu li se mai ia de pe față, o tristețe bătrână și o capacitate de absorbție absolut sfidătoare. Se rățoiesc, apoi se calmează când nici nu te-aștepți și totul repornește normal. Românii, culmea răbdării! Se roagă, pretind promisiuni, nădăjduiesc în miracol, dar în afară de lupta pentru promoții la tigăi și ulei, unde căpiază abrupt, nu se întâmplă nimic. Miracolul mare e că, după îndelungi amânări, unul îndrăznește ceva. Nici atunci nu dau buzna, lasă un timp, pentru a vedea ce pățește… Un corect simț al cumpănirii, matur. Ce-i aia român, zici că știi imediat cu ce se mănâncă; nu știi! Nici eu habar n-am. Au fost fel de fel de români. Era un român în război, un altul între războaie, altul sub comuniști, altul ăsta de-acum. Români de tot felul, aproape că n-au nimic în comun. O seminție cu care, dacă vrea cineva, își face treaba mulțumitor.

Am găsit în spate, la magazie, un teanc de geamuri sparte, dar mari și năclăite de praf. Se poate scrie cât vrei cu un băț sau c-un deget. Pe urmă, le rezemi de zid și cauți o cărămidă… Mi-ar plăcea să-mi pot scrie pe piele, cum fac prost tatuatele alea, aș dormi acoperit de amintiri la vedere, le-aș căra imponderabil pe unde m-aș duce și nici nu s-ar lua de la duș. Ce mă împiedică e că am o suprafață de piele finită și nici de unul singur nu pot să mă scrijelesc, iar pe altul nu-l las să-mi intre în contagiune.

Poate că n-ar strica să mă curăț de păr și să mă bag între ei. Mor de curiozitate. Bănuiesc că toți știu ce le-a pus Nini în cârcă și Nini aș fi eu… Abia atunci mă tem că ar exploda. Au scânteia prea mică sau fitilul prea

scurt. Mi-a cobit mie Vali c-o să fiu lapidat de popor, cum s-a-ntâmplat la Târgovişte cu Împuşcatul şi la comandă străină. Cel puţin, decizia e la purtător. Eu hotărăsc. M-am tras la fund ca ăia din ’89, mă mişc silenţios, decât eu ştiu ce rol am jucat. E ţara cu cele mai multe taxe din lume, atâta întreb, dacă e sau nu e?!… N-aştept nici un răspuns.

Se-ncinge tărâţa, am spus. O acuză pe Ţuca în presă că are relaţii nepotrivite cu duduia Zgârciu, vedeta.

Stau de două ore în pat, pe Dormeo. Aproape m-am hotărât. Azi nu lucrez, e duminică, dacă mă uit la tavan, văd în dreapta cele două gemuleţe cu gratii, din când în când găini şi picioare. Lumea e vânzolită deasupra; dacă mă concentrez, devin imediat centrul ei. Aproape ca sub Piaţa Victoriei, în tunelul pentru miniştri. Asta mă linişteşte. În faţă, foto înrămate cu Ţuca. Nu ştiu cui să las testamentar ce posed. Ceva aş putea să ofer, poate bani, cineva ar fi fericit. E foarte greu să găseşti pe cineva de încredere, care să ştie să preţuiască şi să manifeste un minim de recunoştinţă. Mă gândesc şi nu-mi vine nimeni în cap, poate, ştiu eu?, partidul ecologist sau o asociaţie fără profit. Bisericească? Mă mai gândesc. Decât că ştiu cum se profită în sfera decizională. Trebuie să rezolv treaba asta, am în vedere c-aş putea să fiu, în mod prostesc, lapidat. Chipul meu, expus de astă dată făţiş, e capabil a stârni o manifestare primară de duşmănie. Mi-e frică.

Dar îmi pun şi problema… Nu-i frumos să mori pentru ţară? Nu, acuma pe bune! Când ştii că poţi schimba soarta unui popor, că poţi să-l trezeşti. De fapt, decât asta-l mai poate urni, să-l impulsionezi să-i ia gâtul lui Pricăjan, recte eu. E un sacrificiu, o tragedie, sunt conştient. Ca să te naşti, nu alegi, dar ca să mori, ai diverse opţiuni. Bun, să zicem că faci selectarea corectă, dar poţi învinge instinctul de conservare ce bate în altă direcţie? Asta-i chestiunea! Instinctul te contrazice. Dă cineva doi bani pe o jertfă? Eu ştiu dacă merită? Decât poate aşa, sanprofit, într-o abstractizare, o generalizare umanitară din care nu te-alegi cu nimic. Fă un bine poporului tău şi-şi va da seama că n-are nevoie, aşteaptă-te să-l vezi cum arată din spate. Într-o anumită parte din zi, mă atrage. Că nu-i la fel ca-n război. Să

zicem că suntem invadaţi, ferească Dumnezeu, punem cazul, ştiu că e imposibil… Suntem invadaţi şi ne scoate să apărăm. Ce apărăm? Glia scumpă, negociată pe doi bani de arabi, austrieci, belgieni şi alţi şmecheri îmbârligaţi cu noi pe tabla împărţirii? Industria grea, cu pivotul ei, industria constructoare de maşini, luată de şmenari pe-o hârtie şi comercializată imediat ca fier vechi? Vreţi să-mi dau viaţa pentru ce-aţi prăduit? Un pic de seriozitate… Cine să moară pentru parnosul din bănci elveţiene al lui Tătelu, Pizdelu şi Pricăjan? Am înnebunit?! Natura? Munţii Carpaţi pe care i-au chelit de păduri şi le-au scos apele din geografie?!… Din şist? Nu vreau să fiu băgat la tâmpiţi, vă rog foarte mult! Sunt cetăţean european, îmi ajunge.

Dar ceva mai presus de voinţa mea mă împinge. Un sentiment intratabil. Singurel, la talpa iadului, punând piuneze pe scaun…

M-am ridicat din pat cu acest nobil demers. M-am săpunit şi am luat briciu-n dreapta. M-ies coşuri. N-am curăţat dintr-odată, am trecut prin faza Kogălniceanu, cu cioc, nu atâta că eram curios cum îmi şade, dar mă urmărea şi ezitarea în egală măsură. Apoi am finalizat. Oh, Doamne! Micile deosebiri pe care le ştiu între mine şi Nini nu mai sunt neglijabile. S-au aprofundat. Aduc încă destul de bine cu el, însă vârsta mă poartă în altă direcţie. Am obrajii ceva mai pungiţi, un cearcăn urât, o pleoapă e lăsată pe stângul. Se simte lipsa de botulină, de tratament facial, doamna doctor Fătu, săraca. Dar încă sunt Nini, semăn totuşi cu Nini, pot fi oricând Identitatea 01PM. Mă îngrijorează. M-am privit reţinut, cu îngăduinţă.

Exact ce am prevăzut: stupoare-n Pantelimon! Mă pregătisem sufleteşte asupra acestui aspect. Fără să mă aştept, totuşi, să se caşte la modul jenant; dădeam civilizat bună ziua şi se uitau lung la mine. Treceam şi-i vedeam periferic că încremenesc, nu tu pi… (zda) mă-tii, băga-mi-aş sau huo, cum e la noi, la electorat. Mărturisesc că m-am stresat oarecum, am făcut şi-un lucru nechibzuit, primul care-ţi trece prin cap: m-am aplecat să ridic un copil, cum face omul politic solicitând mulţimii o baie. L-au strigat răstit să intre în curte, în aşa fel încât n-am reuşit să-l apuc. Te ia valul campaniei,

nu pentru asta venisem, să joc cu ei tananica, ci dimpotrivă, să scot mânia la suprafaţă.

Eram convins că voi fi călcat în picioare, aşa şi ieşisem din casă, motiv pentru care exista o şansă concretă să nu mă mai întorc niciodată. Am ţinut la viaţă constant, nu mi-am riscat-o prosteşte, însă când am decis ce-am decis, am ieşit cu teama la bază, dar totuşi senin. M-am îmbrăcat şi deschis la culoare. Dacă s-ar fi produs ceea ce nici eu nu prea cred, o încercare de lapidare, aş fi putut aştepta ca acest nucleu de revoltă să dea foc la cartier, în tot Bucureştiul, pe urmă în România, la Timişoara şi aşa mai departe. Altfel nu te poţi curăţa de jigodii, mai ales că vin şi alegeri. Sigur, şi Tătelu, şi Nini, de cei autentici vorbesc, sunt bine mersi sub nişte palmieri, cu curul pe banul ciordit din buget, dar măcar să scăpăm de urmaşi, hoţii noi, că-l cunosc şi pe Ghiţă. De Ţuchi nu mai vorbesc, nişte şulfe nongrate, trădători de ţară şi neam. Nu ştie nimeni de ce e capabil eşalonul ăsta, al doilea! Cetăţeanul n-are scânteia. Poftim, mă ofer! Măcar să rămână ceva după mine.

Văzând că Pantelimonul e rudimentar din punct de vedere nivel, hai, zic, să mă bag undeva unde lumea-i nervoasă şi multă. Hai la Gara de Nord. Mă duc la Gara de Nord şi cer bilet de peron. Ăla din uşă, o faţă de prost, aoleu, să trăiţi, n-aveţi nevoie de nici un tichet, vă dorim o zi bună! Mă rog, am trecut înţelept peste confuzia asta, am realizat că asemănarea e încă tulburătoare şi m-am strecurat moale spre Linia 5. Îi vedeam cum se întorc şi şopocăiesc între ei. Două-trei priviri mai ostile, dar încă nimic. Aşteptarea mă înnebunea, mi-e frică de suferinţă, când simt că vin mari dureri, mi se fac picioarele moi. Mă opresc la coadă la Informaţii şi stau. Mă gândeam că-i un loc mai compact şi dacă se-aruncă pe mine sunt mulţi, dar e şi poliţia gării. Am reuşit să-i întorc cu faţa pe toţi. Mă fixau, şuşoteau ori tăceau. Coate, chestii. Aveam o greutate aici, la torace, la cuşcă.

— Poftiţi în faţă, vă rog… îl aud că mă-ndeamnă unul de lângă ghişeu.

Şi acesta, şi alţii de pe lângă dădeau în foc de amabili. Futu-ţi steagu’ mă-tii de nenorocit! Nu ne mai facem bine şi elefanţii îşi iau maidanul când nu mai suportă şi urlă mustul în ei, aveţi otravă-n mâncare, vă bagă iniţium

şi dioxină în pâine, nici nu ştiţi ce-i aia, rumegaţi, furajaţi! Doamne, de nu m-aş tot duce şi să nu mă mai uit înapoi, să m-ascund la mine în demisol, să vă las să vă spargeţi capul deasupra, adio, Românio, să nu vă aud!

În cele din urmă, acasă, unde naiba să umblu? Nu pot în cârciumă, că-mi dă arsuri la stomac. Acasă, în pat! Am o Dormeo. Şi negreaţă pe suflet, ştii cum? Negru-negru!… Schwarzenegger. Ei bine, pe cine văd eu la televizor? Când ai o zi proastă, se cunoaşte de dimineaţă. Dădeau împărţire de pungi cu faină şi zahăr într-un sat de pe lângă Buzău. Începe campania electorală, o s-apară şi Ghiţă, precis! Bun, peste cine nimeresc fără să vreau în reportajul lor de la şapte?… Lucica, bre! Lucica mea în carnea ei multă şi oase. A văzut-o o ţară! Păi, nu-i la spitalul de nervi sau ce puşcărie-i şi aia? Că te poţi întreba. Nu ştiu, dom'le, aş recunoaşte-o şi pe câmpul de luptă, Lucica era, împărţea pomeni de partid. Atunci, suntem toţi demenţi; să ne strângă pe toţi! Mai rău ca-n Menajerie… Înseamnă că le scoate din recluziune şi le pune la treabă, probabil că nici nu le remunerează. Păi, ori e puşcărie, ori e propagandă; poliţiştii ăia de cine ascultă? N-au un regulament, asta fac organele ţării?! Se poate ieşi de-acolo indiferent de motiv? Scoţi omul din sanatoriu ca să corupi bazinul electoral? Mă duc peste ea!

Femeile nu se vedeau din afară. Autobuzul se târa cu perdelele trase, scobâlţâind prin noroaie. Drumul ăsta, îşi aduse aminte, nu zicea ăla că-l face ca nou dacă iese la vot? Big dil. Cădea, în sfârşit, seara, dar încă mai puteai să citeşti. Când stai pe scaun şi te hurduci privind înainte, silabiseşti numere de maşini până-ţi sună apa în cap: 2-VN-GBD, 1-CL-TMT…, dar putu să vadă şi-un bener întins de-a latul, pe sus: „TRUICĂ SANDI, pentru prosperitate şi ordine în comuna Şoltani". Rămas de la alegerile pentru primari. Între timp, le-a băgat iel prosperitate şi degetu-n fund. Sală de sport pentru babe. Închiriată la botezuri şi nunţi. Se jura dimineaţa pe conopida din cur că pune asfaltu peste tot în Şoltani, candida tot la ăştia, cu Nini cu tot, că şi Nini veni ca să-l garantează, nu-i decât trânju din fundu lui Nini, Nini seamănă de la o vreme c-un cur, parcă-şi făcuse

operație din aia la față și acu îi căzu. Zici că-i culo lui personal de și-l puse pe muie, fan culo! Nașu Gelu arăta mai ca lumea…

Se văzu în geam și nu se plăcu. Fără ochii făcuți sau ceva, ești o spălăcitură. Lucica nu era în apele ei. Întâi că era nemâncată, apucase vreo doi crenvișii din ăia, modificați genetic, și o bere băsită de la pomana pentru alegători, decât că nu te saturi din asta, de-aș ajunge odată la psihi, la noi, la masa de seară! Înainte, la comuniști, așa auzii, băga bromură-n mâncare și la arestați, și la militari, ierea un lucru gândit, nu se perpelea omu, nu-l deranja. Acuma ce, îl interesează de tine? Mies coșuri. 2-B-MUT. Mă… aia. Seamănă de departe cu primuministru, da nașu Gelu-i un pic mai puriu… Puteai să halești, fusese mâncare la greu, grasă, scârboasă, dar n-ai când, că te aduce să te pună la treabă. Cât de sărată ar fi, mârlanu tot se îndeasă ca să bagă în el. Iei punga și-i dai să cară și-acasă. Să nu crezi c-o apucă și zice mersi. O deschide, se uită dacă are acolo ce știe el că se dă, da' brânză azi nu, da' măsline? Păi așa nu votez, votez cu ăilalți… Și-atunci faci din ochi spre casieru de la partid, vine și-i dă lova pe blat, supliment, ai tăcut? Du-te naibii și pune ștampila! Toți știe că dacă strâmbă din nas, vine și bănuțu după ce-a potolit, nu-i unu să nu strâmbă din nas.

Te scoate din sistemul penitenciar unde poate și omu să se uită la televizor sau să joacă șeptic, ca să bați din palme în sala de sport, că vine primuministru și nu ie cine să bate. Da dă-te-n mă-ta cu sala ta de rahat, că oricum intră cucu, în satu ăsta nu ie decât opt fraieri mai tineri, cine să face vreun sport? Nu-i bună nici să organizezi parastase! Iei de la guvern patru milioane de coco, o ridici doar cu unu, trei le bagi în vile la lac, dai para-ndărăt la ministru, le ții în Cipru sau la ciorap și muie la proști! Stă închisă ca mine până la alte alegeri: băi, moș Pârțac, îț scurtai io din pensie, da-ț făcui teren de baschet acoperit, îț pun și asfalt… Banii voștri aicea-s, uite-i colea! Și tu bați din palme ca proasta și hăulești numele lui de cur înflorit, că electoratu bagă în el și doarme nițel după masă. Țăricica nu trage la nesfârșit decât cu boi noi; hai, mă lași! Mai bine-n Italia, să fiu nu știu cum, nu m-a scos nimeni noaptea la ei să fac bancomate și să călăresc la noroaie. Și nu poți fenta, c-abia așteaptă să simulezi, se uită

gardianca. Așa s-a făcut și Transfăgărășanu lui Ceaușescu, tot cu deținuți și soldați. Dădea și bromură.

— Ești nedormită?

Ce s-o-ntreb? Stătea cu falca în palmă și se uita la mine dată cu negru. Le dă voie să se vopsească? Deschide gura, dar atât cât s-aud:

— Ai slăbit, nu mai semeni. Mai pune pe tine…

Știam unde bate.

— N-am nevoie să semăn cu nimeni. Toți semănăm între noi.

Ca să închid o discuție. Zâmbea. Zice:

— Nu vrei să ne cununăm?

— Eu?! De ce?

— Nu vrei cu una mai tânără?…

— Uite, na! Lasă-mă-n pace, abia divorțai.

— Ești cam singur pe-acasă. Ți-ar prinde bine o prospătură.

M-am uitat la cât de fragedă e, n-am mai zis nimic, ce să zic? Sigur că în raport cu etatea la care-am ajuns… Dar n-am divorțat ca să dau iar cu capul. Cu tancul acasă. Și naș pe deasupra!

— La astea căsătorite le dă drept de raport cu soțu, dacă ie conjugal.

— Nu știu, nu cred c-am nevoie pentru moment.

— Te mai lasă și-acasă, din când în când. Speli o rufă, mai faci una, alta…

— Mă descurc binișor.

— Ieşti finochio?

— Ce anume?

— Ieşti ghei?

— Măi, tu eşti sănătoasă la cap?

— Dacă spune naşa Valica…

— Ce spune? Știi ceva, spune clar!… Ascultă, tu ieși din spital?

— Io?! Aș vrea io.

— Nu, așa, cu gardian.

— N-auzi, bre, că n-am cum? Un’ să ies?! Nu-s băgată cu nervii?

— Mi s-a părut că te-au dat la televizor. Cu Primul-Ministru, în campania aia.

— Da’ de unde să știu? Crezi că te lasă să te caști toată ziua pe la campănii? Chiorăște-te tu la iel, poate te-nteresează. Eu am pază aici.

Și obraznică pe deasupra!… Mă uitam la ea cum se bulbucă prin geam, aveam geamu-ntre noi. Când te atacă cineva la sinceritate, e bine să holbezi organul vederii, acolo e cinstea, în albușul găvanei. Adică am confundat-o, sunt chior, nu mai știu ce văd la teve. Știu să mintă ceva de speriat!

— Iar portocale?!… Nu-ți dă prin cap altceva?

— Dacă nu vrei, le iau înapoi. Nu mai vin, n-am nici o obligație, de nici o culoare.

— Nițică bromură poți să-mi aduci?

— Bromură? De ce?

— Pentru jos.

— Păi, nu ești internată aici? Cere la doctor. Dar ce ai, concret?

— Nu se dă în spital. Suntem animale, așa se uită la noi.

— Și eu impozite pentru ce le plătesc?

— Știi tu pentru ce le plătești, nu pentru bromura mea, vrei să-ți spun io de ce?

Nesimțită.

— Și-așa am băgat în tine nu mai știu cât…

— Cât naiba poate să coastă un pic de bromură?! Ți-i dau înapoi. Ce mi-ai dat, cât mi-ai dat?

— Nu știu, pe puțin vreo cinci mii.

— Care cinci, nu spuneai că trei mii jumate?

— Și ce, e puțin?

— Ți-i dau înapoi, big dil, dă-te naibii! Ți-i dau înapoi, dă-i drumu de-aici, nu mai vreau să te văd! Gata, ghem ovăr, vizita s-a terminat!

Și cheamă gardianca.

Bromură-i trebuie ei! Cine știe cu ce se ocupă și-aici…

Vorbeam singur după ce-am ieșit de la vorbitor. O nesimțită, impertinentă, două tâmpite! Dă sexu-n ea, normal că-i plină de draci și de

coşuri. Mă duc peste ailaltă-n Brezoi, cine ştie ce mai vorbeşte ca proasta! Gata, am terminat-o. Dacă-s nebune, la nebuni amândouă! Cum s-apar cu bromură la puşcărie, nu mă controlează când intru? Mai dau de vreun prost şi zice că-i din aia de se trage pe nas, mă mai umplu de doamne-ajută…

Uite, îmi face semn unul de la tramvai, din refugiu, ca s-arate că mă cunoaşte, deşi-s îmbrăcat ca şi el. Mai bine merg o staţie pe picioarele mele, n-am chef să mă conversez. Dau decât din mână, aşa, într-o parte, ca să nu creadă că Primul-Ministru e-o ţoapă şi se face că plouă când e salutat de popor. Mai ales că tocmai ieşea din puşcăria-spital, fără gardă, fără maşină, de-a-mpulea. Presă mai trebuia! N-avea Ţuchi dreptate când mă chemase la Cotroceni? Ce dubluri, pentru ce? Nu se mai poartă, semănăm unii cu alţii la fix, iar dacă există ceva mai special la fizionomie, te obişnuieşti într-o lună. Da’ nici nu contează! Ieşi, te rog, afară, pe frig, cu o scurtă din alea până sub fund, te rog foarte mult, poartă toţi, şi cu şapcă; să vezi cât respect bagi în jur. Eşti la fel ca tot bulevardul. Sosia-i un moft învechit, ca defilarea armatei pe 1 / 12 a.c. Ce dovedeşte, în afară de bani aruncaţi? Puterea de stat? Bagi frica-n oase pe la vecini dacă le fluturi câteva taburi peticite la cald şi nişte amărâţi îngheţaţi, gen bate talpa, pifane? De caca enorm!… Deprindere proastă, cheltuială degeaba. Cu jumătate din banii ăştia s-ar fi putut cumpăra steaguri pentru toată ţara asta fără steaguri.

Eu nu ştiu de ce au pus ăştia Ziua Naţională când e vâjgălăul mai îngheţat, mai tăios. Ca să nu iasă nimeni pe străzi? E un plan să nu poţi celebra? Ţin minte 23 August, o zi bine găsită, nici prea cald, nici prea frig, ce voie bună, ce defilări, ce dughene, ce crenvişi de calitate! Nu ieşeai să manifestezi, te scria în carnet. Şi serbări câmpeneşti organizate corect… Ştie cineva de ce-i mort omul să iasă la verdeaţă cu grătarul de mici? Pentru că este chiar Fleica, aşa se simte el întors toată viaţa şi perpelit pe jăratec. Vine din antichitate, din *Mioriţa*, e un act pastoral de comunicare. Înfigi furculiţa şi vezi dacă eşti făcut pe partea cealaltă; dacă nu eşti făcut, mai aştepţi. Nu poţi treaba asta şi-acasă? Nu, pentru că totul trebuie să decurgă sub frunză de fag, maneaua zice cu drag, să bată vântul şi să transporte

materii, să fie jarul vioi, dozele de bere lucitoare ca noi şi să ridici de maiou ca să respiri cu buricul. Aşa rezistăm. Ţărână suntem, să se facă ţărână!

Ajunsesem chiar în mijlocul centrului, la Piaţa Universităţii. Ăsta-i punctul *G* al capitalei, stimulat în general de răcani: jandarmi şi infanterişti. La ocazii, din douăzeci în douăzeci de ani, se verifică armamentul asupra mulţimii. Aceasta se lasă pătrunsă la aceleaşi aniversări, nu poate mai des. Lene sau supuşenie. Mulţimea-i frigidă; deranjul, supărător.

Totuşi, sunt mie-n sută c-am văzut-o pe L. la teve. Nu vrea să spună. E ea. Poate că le scoate organizat, cu gardieni, foaie de drum, tot tacâmul ca să bată din palme. O zi hăuleşti – se pun două de penitenciar. De asta îi şi vezi afară de cum ce apucă să intre. Te poţi aştepta ca poliţia să facă porcării din astea electorale? Dar autobuzele cu votanţi traseişti?… Mă gândeam că poate, ştiu eu? Aud şi nu pot să cred: poliţai care umblă ebrietaţi la volan, care procedează la tâlhării, bani falşi, se poate una ca asta?

De aia generalul Purcaru ştia ce ştia.

Îmi cade un nasture.

M-a supărat individul de azi, din autobuz. Se postase în dreptul meu şi se ţinea cu mâna de bară. Rezultă, evident, că stăteam aşezat, găsisem un loc chiar la capăt când am urcat. Căuta să-mi prindă privirea şi, când reuşea, ocnă, îmi făcea cu ochiul şi se jâmbea ştirb, solidar, adică umbli în transportul comun pe blăteanu, m-am prins. Era neîncheiat la cămaşă şi haină şi, cu mâna în sus, se dezblehuia involuntar la frânări şi puţea într-un mod represiv. Ajungem la Lizeanu, în staţie, şi se apleacă spre mine fără a se desprinde de unde era agăţat: am putut să simt totul. Gura, în special, orificiul bucal cu care şoptea umezit: merge treaba?… Şi iar îşi boţea faţa în felul ce exprima o bunăvoinţă tovărăşească. Te bag în pizda mă-tii, mă informă mai târziu, când îi veni să debarce, şi m-am bucurat. Uite un demers, în sfârşit, o atitudine dârză. Nu poţi judeca poporul în general, la grămadă, există şi exemplare care resping. Semăn oare cu el, aşa cum era, ca să confirm teoria? Nooormal, dublura e un concept perimat; toţi suntem sosiile tuturor. Decât moartea ne schimbă la faţă, atât!

Am găsit în Chitila dezastru. Angajasem o firmă, pe unii, să cureţe ce era depreciat de comunişti şi intemperii şi să recondiţioneze clădirea serios, elegant, cu etaj, pentru că institutele au totdeauna etaj. O groază de bani! Şi nu sunt stabil financiar. Ochisem deja un corp de profesori specializaţi, analişti în fraudologie, îi dă la televizor, la tocşoaie. M-am tocmit, nici nu mai vorbesc! Domnule, a rămas după ei un prăpăd… Apucaseră să decoperteze pe-o parte; cum au început, aşa au lăsat. Şi-au luat utilaje, unelte, ce-au mai avut şi-au întins-o. Meşteri autohtoni. Îmi plouă în interior, ăla iar îşi lasă porcii să pască pe terenul de sport, ia-ţi, bre, orătania naibii, că sun la poliţie! Eşti tâmpit?! Eşti pe o proprietate privată!… Să nu mă insulţi, nu ştiu ce, că-ţi dau foc. Chitila mi-a trebuit, parcă nu ştiam ce-i aici! Dar zici că-i mai ieftin, te agăţi de fiecare leuţ, toţi decât să te tragă în piept şi să ia. Acuma, să vezi că după ce m-au lăsat de izbelişte, or să vină cu contractul să ceară. Marş înapoi în Italia ta sau unde ai dispărut, ciuciu bani de la mine! Jigodii!

Sâmbătă. Baie.

Nenorocita! Infecta!!! Prin geamlâcul de la cămară. Termopanul se forţează cel mai uşor. Mi-a spart casa denaturata, să se răzbune că i-am făcut decât bine. I-aveam băgaţi după o ţeavă de apă, cărămida iese dacă o clatini. Opt mii de euro din ce-am putut să strâng într-o viaţă de sacrificii! Atât! Sunt distrus. I-a sustras făptuitoarea, mi-a lăsat doar trei mii cinci sute, cât i-am zis că am cheltuit cu familia ei. Nu mă avertizase că mi-i dă înapoi? Nu m-a dus capul. Cât am să-ţi dau? Trei mii cinci sute, mi-a spus-o în clar, trei mii cinci sute avea datorie, s-a achitat ploşna naibii, cu bromura ei de rahat. Cum mă lua ea pe filon conjugal!… Trei mii cinci sute după conductă, patru jumate s-au dus. Să nu mai ajung dacă am vorbit vreodată cu cineva despre bani, nu ştia nimeni, la bănci e riscant, îi ţineam pentru cheltuiala cu Institutul. Şi-acolo-i dezastru… ce ţară, ce oameni! Dă-mi voie să urlu!!! Cum să nu mă duc imediat cu gândul la ea, când îmi lasă trei mii cinci sute, cât pompasem ca boul?! Sunt sigur că are şi oameni pe conştiinţă. Dacă nu, îmi tai acuma un deget, orice! Dar cum să iasă din puşcărie, înseamnă că-i pe mână cu gardienii, cu hoţii care-o păzesc! Că

altfel cum să-ți explici? Și adresa, de unde, dacă nu-s o rețea cu polițiști, cu primărie, cu registrul persoanei, asta-i mafie de scârnăvii, o țară de mafioți! Pentru ce mai e stat, băga-mi-aș picioarele, ca să te cureţe de tot ce mai ai?! Și nu cred c-a acționat personal, sunt o bandă, au aparate de depistat valori în pereți, au infrastructură, nici nu încăpea pe fereastra aceea cu așa un căcău. Aș vrea s-o pot chinui, s-o zgârm, ah, Doamne! Să-i tropăi pe burtă! S-a strecurat una slabă pe-acolo sau unul, nu știu, și a deschis după aceea prin față, pe la salon. Ce fac, anunț la poliție? Să le spun că ce, că mi-a lăsat suma aia? Nu-s bara-bara cu toții, ce pot să aștept? Te mai și ia la mișto. Ce greață! Se fură decât de la oameni săraci. Îmi vine să urlu. Trei mii, atâta mai am, trei mii jumate…

Stau întins, am pulsul scăzut. N-am deschis salonul, nu pot să mănânc. Îmi vine să zac. Dac-aș putea, aș pleca din țara asta oriunde, chiar și în Franța, dar nu e posibil, sunt prea bătrân și prizonierul unor realități materiale. Interloapa! Jaful ăsta m-a terminat, nu pot să mă ating de nimic, e ca un viol, o casă pângărită e ca un viol la femei.

Nu m-am ridicat decât să apuc telefonul. Ce mai faceți? Era de la Secretariatul Guvernului. Ce să fac… binișor, onorabil… Ar vrea domnul premier să vorbească cu dumneavoastră, puteți? „Premier”, așa, cu un ton ca și cum ar fi spus „Pricăjan”. Pricăjan pe mă-sa, Pricăjan e sub baobab, frige mici, mie-mi spui cine e premier?! Nici prăpăditul de Ghiță n-a dus-o mult, l-au trimis la plimbare și au uitat să vină să-l ia; au pus pe unul de-al lor, Țuchi știa ce spunea. Poporul nu știe, eu știu! Putem să vă sunăm când se va crea o fereastră? Altă fereastră!… Sună-mă, domnule, aveți numărul meu.

Credeam că mi-l dă să vorbim. Mă rog, altădată, când s-o putea. Ce mai vor? Cred că amărâtul nu se descurcă. Dar n-au mai sunat. Au trecut vreo trei ore. Măcar o femeie să mă îngrijească! Mi-aduc aminte de Țuca, nu știu de ce. Fundul ăla măreț, cu ce iese de-acolo: membre inferioare de neuitat. Am poze înrămate cu ea, mi se pare c-am mai declarat. Se poate scrie pe spate, direct pe carton. Ceea ce, uite.

Vrâlsgstgâmt!!… Ce-a fost asta? Peste cap, sub banchetă, sânge de sus, cine țipă, Petruța? Un fier peste ea, o bară din aia. Fum gros. Tușesc laolaltă. Capota, acordeon. Trage-o de-acolo! Dă în geam cu ceva. Cu pantoful! Cioburi în păr. Sticlă spartă. Norica se târăște, se taie. Roșu pe ciob. Nu toate odată! Hai, câte una, gardienii la urmă. Lucică, ești vie? Dă-mi mâna. Fă-i loc să iese, nu mai urla! Asta de ce nu se ridică de jos? Dacă te-nghesui în față, te sparg! Nu trage de mine!

Da, accidentul. Era pe pagina întâi, nu-l văzusem.

M-a sunat dimineața unul de la Guvern. Aha, zic, v-ați mai dezmorțit? Hai să ne vedem la Arhitectură, pe bancă, lângă havuz, că vrea să stea de vorbă puțin. Stai cât vrei. Am ajuns mai devreme și m-am pus pe-așteptat. Nu-mi face prea rău, m-am învățat să-l aștept pe Tătelu, nu simt. În Piață, ăia cu Drepturile Omului. Era ziua cu alea ale Omului și manifestau niște tineri, vreo douăzeci, cu pancarte și măști. Că unde-s drepturile lor, de ce-i dictatură la loc? Domnule, jandarmerie în jur, dacă nu era un batalion, era un căcat. Pe sus și-n camion! Și se filma în draci pentru televiziuni, ca să se vadă că orice mișcare, oricât de anemică, e reprimată cu specialiști. Tactica veche. Măi, de ce nu săriți? Îi vedeam că nu se băgau. Voaieriștii stăteau buluciți la rigolă și se uitau ca la teatru; teatrul e pe partea cealaltă. Ca și cum nu zbierau ăia și pentru ei; după care-i luau de jos câte patru gealați și-i zvârleau într-o dubă. Se aia ăia în Drepturile Omului, nu erau pentru ei, aveau altă acțiune. Hai, mă, acuma, un brânci, poate începe ceva, mă gândeam. La fel se gândea și poporul de pe trotuar, decât că vedeau că nu-i bine, așteptau să se arate cum iese. În parte, îi încărcasem și eu, când eram ce eram, cu niște presiuni. Dar nu pune nimeni la inimă, s-a observat, se deprind și pun la coloana dorsală, cărămidă cu cărămidă, clădite frumos, până-i îndoaie de spate. Hernia națională de disc. Dar n-am mai spus o treabă din astea? Parc-am mai vorbit într-un rând, când treceam pe la Inter… De ce mă surprinde mereu? De ce mi se pare totdeauna că-i de necrezut? Iar mă mir. M-am tâmpit.

Iau un ziar, ca să nu mă confunde organul cu tulburătorii. Dacă m-ar fi luat la-ntrebări, tocmai treceam pe-aici, m-am oprit să casc gura. Sunt unul

din ăştia, căscătorii de guri. Din când în când, îl desfăceam şi mă uitam peste el, unde se deschidea. Atunci am simţit că mă bate pe umăr.

Mă întorc… Omul mi-am dat seama de unde era, deşi nu-l mai văzusem. Să intrăm la un ceai. Hai la ceai; au trecut acuma pe ceai, înainte, sub Ceauşescu, bişniţăreau cu cafea. Ceaiul e trendi. Okei. Dom'le, zice, dumneata cu ce te ocupi? Păi, cred că ştii cine-am fost. Am o *hairstyling*. Lasă asta, ce faci prin Chitila, cu şcoala? Un institut, un cenaclu. Ce institut faci mata? De raptologie. Ai luat aprobare? De la cine, am o fundaţie? Şi nu ştii că există deja un aşezământ raptologic? Unde există? La Parlament, la Casa Poporului… Raptologie, fraudologie? Da, domnul meu, mă aşteptam să cunoşti, dac-ai funcţionat unde spui. Habar n-am avut. E ceva oficial? Se ocupă statul, cât de oficial vrei să fie? Nu ne-nţelegem. Cine ţi-a spus că astea se fac oficial? Există, atât. Pe relaţii externe. De stat?! Nu-ţi spun că-i la Parlament?… Dar de ce tocmai la Parlament? Şi unde eşti de părere c-ar trebui? Ce corp didactic ai dumneata? Am specialişti, analişti de la televiziuni. Tot ăştia fac şi la noi, că sunt număraţi; dumneata sabotezi un statut naţional. Într-o săptămână eşti rugat să lichidezi ce-ai acolo, m-ai înţeles? Da' de ce? Nu ţii la ţara asta deloc?! Am înţeles. Ai înţeles? Am înţeles. Ce zici de accidentul cu autobuzul? Ce accident? Nu-i în ziar? Cu puşcăriaşele alea?

Întorc gazeta, era chiar pe prima, eu mă prefăcusem până atunci că studiez la pagina externă ceva. Pe prima: „Autobuz cu femei deţinute, răsturnat pe drumul judeţean" aşa şi pe dincolo. Nu mi-a căzut fisa în timp ce citeam. Pe urmă abia, m-am gândit la Lucica. Doamne fereşte! Dar ăla de unde ştia că mă interesează de ea?… Şi-a murit cineva? Nu. S-au cărat. Evadate…

Au fost, totuşi, nişte rănite. Vreo patru. Restul au tăiat-o de cum au ieşit de sub fiare. Nu ştiu nimic de Lucica, mă-ngrijorează, n-ar trebui să fiu anunţat dacă e internată? Sau bântuie golema pe undeva, de asta mi-e frică, bolnavă cu capul şi lăsată să brambureasc㠁, poate omoară pe cineva! Să văd cine mă caută mai întâi, dă ea peste mine sau ăia de umblă s-o priponească? Că i s-o face foame, până la urmă. Stau cu uşa închisă, dar ziua nu poţi. Mă

uit la televizor şi nu se spune nimic. Li se brehăne, dă-i dracu', de nişte nebune fugite, n-are profilul unei ştiri de audienţă, campanie electorală, decât asta auzi peste tot când deschizi. Nu au ei timp de proastele alea, le-or fi dat în urmărire probabil, le caută vreun procuror prăpădit. De mine au timp, de mine şi de Chitila, n-ai voie un pas, fraudologie, tot ce poate aduce un ban – întâi statul, să bage el primul în buzunar! Nenorociţi! Am investit nişte sume. Economia lor de pieţari! Clar că ştiu acum de ce m-au căutat de la Secretariatul Guvernului; nu cumva să faci o mişcare din care să iasă ceva! Hai să discutăm şi cu prostul, ca la urmă: ce să mai negociem, dă-l în mă-sa, trimitem un securist, ştie ăla cum se pune problema… Canalii. Cu asta se ocupă Securitatea plătită de la buget? E singurul lucru la care ne-am priceput din vechime: securităţi! S-au probat aici toate năzbâtiile care s-au putut inventa: cnezate, voievodate, matriarhate, organizaţii tribale, feudalism şi imperii, experimentul de la Piteşti, regalitate şi capitalism – de nimic n-am fost buni. Nimic n-a ieşit, măcar de comunism să fi fost mai capabili! Nimic, la futu-i mă-sa, în băşcălie! Atât, Securitatea, asta avem pe genom, la asta am performat…

Am igrasie, să nu uit să cumpăr un spray.

M-a lăsat fără bani.

Nu!… Până la urmă, m-au convocat. Au trimis un gipan. Eram sus în salon, tocmai frecţionam un client, mai aveam alţi doi în stend-bai, când maşina la poartă… Cu ce pot să fiu de folos? De la Guvern, de la Secretariat. Foarte amabili. Vă rog să poftiţi. Am pus pe uşă „Închis", ce să fac dacă-i de la Secretariat?!… S-au umplut de respect şi ăia din frizerie, deşi n-aveau idee ce se întâmplă.

Mă bagă pe sub Piaţa Victoriei, după ce s-au scuzat într-un fel. Dar mie mi-a plăcut la demenţă, îmi place enorm locul ăla, mi se pare c-am spus. Era la fel cum îl ştiu. Luăm liftul, urcăm, personal cunoscut, ne-am pupat aşa cum îi şade bine românului când se întâlneşte cu cineva. Pe ambii obraji. Arăţi foarte bine, îmi zice, şi mă torsionează de fălci, cum încerci o radieră. Ne-am gândit să fii identitatea Pricăjan nr. 1 în campania asta, eşti cea mai indicată persoană. Să fiu dublura lui Pricăjan sau Pricăjan-Pricăjan?

Adică a înviat Pricăjan? Dar cum n-a zis omul nimic, am făcut-o pe prostul şi eu.

— Dar Pricăjan unde e?

— Nu mi s-a comunicat.

— Pot să stau de vorbă cu Primul-Ministru?

— Imposibil, e prins.

E prins. Nu dispune de timp. Foarte bine, să muncească pentru buget. Poporul nici n-are habar cine e sus, la butoane. Era să zic nu, deşi e greu să le scapi dacă au nevoie de tine.

— Bine. Să mai vedem. Şi cât se plăteşte?

Au zis o sumă de nerefuzat, eu plusez, de acord, puteam să cer şi mai mult.

— Şi ce-am de făcut?

— O să fii instruit.

— Are vreo legătură cu Institutul…

— Ce institut?

Nu ştiau sau, mă rog, se făceau. Vorbeau însă de un grup de femei care tâlhăresc prin Moldova. Îţi cade fisa instantaneu. Unde, că nu se spune la televizor? Nu se spune, că suntem în campanie, de aia nu se prea spune, dar sunt peste tot, schimbă localitatea, organizate, apar unde nu te aştepţi şi sunt de-o cruzime!… Măi, băieţi! Am îngheţat, bănuiam ceva mai mult decât el. Dacă-i organizare, lăsaţi-mă-n pace, nu mai trebuie să-mi zică nimeni nimic. E periculos, ştiu ce ştiu. Mi-au dispărut bani din casă, nici nu pot să reclam.

— E bună bromura la explozibili?

Se uitau la mine ca nişte bigfuţi. De unde să ştie?

Or să mă găsească, precis. Mă pot trezi oricând în casă cu matahala. Nu ştiu ce rău i-am făcut, am băgat în ea, i-am tot dat, de ce mă urăşte? Ceva cu Valica, i-o fi zis tâmpita ceva, eu ştiu ce i-a zis?! Că şi aia m-ar prăji în ulei că nu i-am dat banii să fie ai ei! Unde-s banii? Cum dispar bani din casă, aşa?! Asta-i cusută cu aţă albă, nu-i chiar aşa. Cine mai ştia că am nişte bani? Aş face un denunţ, dar nu pot. Să vezi dacă nu-mi cade globana pe

cap! Ce să fac, mi s-au dat badigarzi? M-am închis și stau singur cuc la televizor, am o plasmă. Nu mai poate ea de zăvoarele mele. Sparge și intră. Am auzit că-s o bandă, au jefuit prin Pașcani. Bagă lumea-n spital, violează. La televizor nu se dă. Decât Țuchi și clica. Ceea ce denotă că guvernarea are stabilitate, merge înainte ca unsă, chiar dacă prostănacul de președinte e altul. Românul abia așteaptă un idiot să-i promită; e mort, își dă și cămașa. Nimic nu ascultă cu mai mare plăcere. Am băgat de seamă o treabă ciudată: de câte ori apare la televizor cineva dintre ăia din opoziție, că mai apar și din ăștia, cum scapă omul ceva care nu-i politicăli foarte corect, vorba aia, să te irite, să te revolte, crede el, un minut, odată sare moderatoarea: „Publicitate! Revenim imediat” – și te lasă. Până se întoarce, se răcește zeama la toți, încep iar să caște. Și, de la capăt, la loc comanda. Am experimentat chestia asta de sute de ori: „Revenim! Calup de publicitate!”. Rămâi și te uiți și te doare în cur.

Domnule, se întâmplă un fenomen… M-am întors terminat și scriu pe spate la Țuca, pe fotografie. Se petrece lucrul cel mai neașteptat. Când ești în pulover, pe podium, cu populimea în față, psihicul se mobilizează independent. Nu mai contează doctrină, resentimente, prostii, ești pe scenă, trăiești. Spectacol! Ființa nu mai contează, nu mai exiști, doar promiți și scuturi fularul sau steagul. Vorbesc, evident, despre cine poate să se implice. Ești decât acțiune electorală. Te milogești pentru votul lor de rahat; cum să nu-i urăști după aia și să le faci dinții la ciumpalaci?!… Urli în microfon primul gând care-ți trece prin cap și mulțimea zbiară din locul care îi e destinat. Publicul interactiv. Vom desființa impozitul pe NATO! așa mi-a venit. Urale, entuziasm, fasole bătută!… Și ăla pe UE! Ovații, aplauze prelungite, scandări: „Pricăjan, Pricăjan!!!”. Mă iubeau, vedeam foarte clar. Adică-l iubeau; naiba să-l știe pe ce plajă din Bora Bora se prăjea atunci dobitocul, dar tot ce se făcea era în numele și pe barba lui. Eu credeam că, dacă dă cineva peste el, îi sare la gât. Mă temeam să urc și pe scenă, să nu mă linșeze, că semănam; ca atunci în Gara de Nord. Dar nu, domnule, știi ce gudurări încasez? Și dacă nu pot să m-atingă, măcar să dea din palme de la distanță, sunt destui, am numărat vreo două sute ca popa la miting. Pe

mine mă doare anal, iau un ban. Iliescu cu ce e mai breaz, de-l scot pe la țară ca să dea în moșieri? Despre ce discutăm? Drepturi de autor. Erau, în fond, birurile mele implementate pe vremuri, pot să dispun. Ale mele! M-au și atenționat după aia: ia-o punctual mai ușor, reducerea fiscalității e bine, dar în mare, fără specificări. Eu așa am crezut că e eficient, dovadă mulțimea. De la treizeci de metri, sunt aproape identic, semăn încă apreciabil. Nu v-a plăcut, mă pupați!

Țuca de la Comunicații arată beton; a scos și-un calendar cu douăspe poze țais, n-am pus încă mâna pe el. Stă în spate cu Romică, Tomiță și Paco, dă din mâini și promite cu toată dantura când îi vine rândul la microfon. Se gudură, face spume la gură, am văzut între buzele ei o gumiță de salivă din aia, se întindea când zicea de fonduri europene atrase. I-aș fi supt-o dacă m-ar fi lăsat. Europa n-are în vedere decât populimea și amenință cu tăierea de fonduri pentru popor. Ăsta, poporul, se mai bășică, n-o simpatizează pe Țuca tot timpul, dar când se observă o modificare de spirit, se bagă manele vreo zece minute și totul cade la loc, în normal: pauză de publicitate, am spus. Însă arată mortal, e și înțolită cu bani. Se aude că vrea, mai nou, un copil, probabil se concentrează. Sigur că fără vechea pornire, când a dat cu ochii de mine, e clar, înțeleg, nu lucrez decât la ciubuc și atât, am încercat să mă uit într-un fel ca s-o agit puțin memorabil, dar privește prin individ, are școală, nu investește degeaba. Totuși, a venit personal, n-a apelat la Nuțica, se implică, e de admirat. Nuțica, săraca, se fanează undeva în mod inutil, nu merită acest sacrificiu. O mai trimit pe la mare, să iasă din valuri, să creadă lumea în falș că trupeanu-i ministerial. Dar apar riduri cu timpul și celulită, or s-o arunce ca pe-un cartof expirat. Cu mine, e totuși un risc. Eu pot fi lichidat în orice moment; mă tem că, dacă se intră în entuziasm, mă pot trezi că mi-o bagă pe Lucica, nebuna, în scenă și, orice mi-ar trânti, nu pățește nimic, are certificat. Nici nu spun nimănui ce bani iau și unde îi țin, sunt pățit, trebuie să mă refac. Dorm prost, aud voci în curte.

„Subsemnatul Panainte Dorel, salariat la Oficiul Poștal din comuna Crețești în calitate de factor poștal, în ziua de 23-IX a.c. m-am deplasat la

halta Creţeşti pentru a prelua de la tren efecte materiale electorale şi mesagerie poştală. Când descărcam de la cursa de 11 şi 10 din vagonul poştal, au coborât din tren mai multe persoane, printre care şi opt cetăţence înbrăcate în rase de mânăstire şi foarte înegrite la faţă. Am crezut că-s călugăriţe, dar înjurau. Când a venit rata pentru comuna Creţeşti, ne-am îmbarcat toţi odată. Dar ele însă au confirmat că au treabă la Dobroieşti, agresând în acest caz şi şoferul Dominte Ion. Am intervenit, pentru că aveam multe materiale poştale şi am cerut să fiu depus la oficiul Creţeşti, cum avea maşina program. Am fost molestat, au oprit în răscruci la Turică şi m-au aruncat din autobuz cu mesagerie cu tot, ele dirijând vehicolul prin constrângere către unde aveau ele treabă, la Dobroieşti. Am stat în răscruci două ore, până a trecut cu căruţa martorul Pastoi Iulian. Acestea declar, susţin şi semnez, Panainte Dorel."

Am înregistrat reclamaţia la sediul poliţiei din Creţeşti, la d-na subinspector Miclăuşu Aneta. Miclăuşu Aneta e singură pe patru comune, dar s-a urcat în Logan şi a plecat la Dobroieşti să constate. Aici, am auzit, se vota şi infractoarele au devastat sediul şcolii cu urne cu tot, distrugând tot ce se votase până atunci. Ţin să precizez că primarul din Dobroieşti e de la opoziţia cu trandafiri. Când d-na poliţist Miclăuşu Aneta a ţinut să le aresteze, au maltratat-o, aruncându-i cascheta în şanţ. Nedispunând de ajutoare substanţiale, a raportat telefonic şi s-a întors în Creţeşti. Eu am rezolvat corespondenţa şi m-am îndreptat spre domiciliul unde locuiesc în comună. Aici am fost de găsit până la ora 21,30. La 21,30 mi-au intrat pe proprietatea ce o deţin acele măicuţe date cu negru de care am pomenit, identitatea nu le-o cunosc, şi m-au violat cu sălbaticie în camera mare, de faţă cu soţia, pe care nu o cunosc şi după ce-o dus copii la naşa. A fost maltratare şi am rămas cu un şoc. Am strigat, dar nimeni n-a intervenit din vecini. S-a sunat la 112, dar s-a făcut nevăzute până să vină. Am găsit stricat gardul. Mi-au luat maşina de stors.

Începe să dea la Ştiri. O bandă de femei jefuieşte prin Întorsura Buzăului. Nu le arată, pentru că nu-s încă prinse, dar mi-e clar care-i şefa. Pur şi simplu, mă tem. Le-am şi zis la ultima acţiune electorală, m-am dus

la ăla din SPP şi i-am spus: puneți-mi pază la casă, până la urmă nenorocitele astea dau peste mine. Ești sigur? Sunt precis, puneți pază… Au pus, nu au pus, nu am de unde să știu, dar cred că n-au pus. Autoritatea română e superficială.

Mi-aș dori enorm s-o mai văd pe Nuţica. Se ofilește în singurătate. Mi-e milă. Sunt curios ce-ar zice de mine în situaţia asta. Dar n-o aduc la campanie, o țin probabil în stend-bai la Râioasa, Țuca urcă la microfon în mod personal. Mistificarea e mare, țara are impresia că-s de-autenticălea Pricăjan, care-l sprijină pe Țuchi electoral, bun de votat înc-o dată. Să-l voteze, patria merită asta, pe mine scutiți-mă! Eu știu? Am și eu îndoieli; când ții omul flămând și cu securistul la cap, nu mai vrea nici pe dracu’, se lasă în genunchi resemnat, ca strămunii. Faci cu el ce dorești; doar la vot îți mai dai un pic osteneala.

Mă costumează ca Nini, ies pe stadion în puloveraș, deși-i cald – bucurie la toți. Hăulesc, bat din palme, scandează, mă simt obligat să promit. Nu numai aia cu PIB-ul şi cu economia care-i stabilizată pe minus, dar poți făgădui tot ce-ți trece prin cap: cu NATO, chestii mișto, mie-mi place mai mult cu școli și spitale. C-o să refacem sistemul de sănătate, de parcă Baba Novac l-a stricat, școli la țară, ba chiar și-n străinătate, pentru românii plecați servitori. Îmi dădeau ăia ghionturi din spate, mai încet, dă-te naibii, ai grijă ce spui, că pe noi cade după aceea necesitatea, nu te ambala, mergi *piano*, sictir, nu te-am adus pentru asta, unde te crezi?! Mă fac că n-aud, îmi place să-i văd cum se frământă în spatele meu, iar cei din mulţime, căzuți slab pe gânduri, încep să fie nervoși: ne trombonește sau ce? Fac efort, nu mă doare, le proptesc promisiuni până-i văd că nu mai scandează, îi ia mârâitul. Nu există plăcere mai mare decât la alegeri. Băi, ne faci de fecale! TVA-ul la 2… hu-hu-hu!!! Inflația – zero! Jos pensiile nesimțite, salarii la profesori și cultivarea de cartofi și valori! Hu-hu-hu, hu-hu-hu!!!… Mu-mu-mu! Pot la fel, pot hăuli de nu mai cunoști care-s eu și care e populimea.

M-au frânat, nu reușeau să mă țină. Ca să-i învioreze, „Publicitate!”. La masă! Ciolan cu fasole și befă de curcă. M-au urcat și m-au dus acasă, în

Pantelimon. Se uitau destul de urât.

Domnule, alea se apropie de Capitală!… Au fost văzute într-un parchet, la marginea unei exploatări forestiere adică. Văzute bine, aş spune, locul era destul de golit. Lemnul, uite un lucru care se vinde!… S-au prins până şi veşnicii harghitoni din Guvern, au răzuit nişte munţi, suspinând oprimaţi… Dar femeile alea, prăpăd! Aud nişte lucruri îngrozitoare, cu copii, cu moteluri incendiate. Unde intră, nu mai creşte nici iarba.

Trei zile în urmă, Piteşti. Nici nu m-au lăsat să încep. Abia ce-am apucat-o pe aia cu împrumutul extern, ce bine ar fi dacă am mai suge opt-nouă miliarde de la şmecherii din FMI, am putea plăti salarii şi pensii fără nici un efort. Faceţi copii, ca să aibă cine achita după voi, produceţi copii, e destul de plăcut, dar nici asta nu vă prea iese, suntem deja pe cale de dispariţie, ia Fondul Monetar plasă, rămâne cu datoria pe cap! Da, îi stârnisem, mârâiau, bufnea fasolea în ei, sunt în stare să scot din minţi pe oricine. Brusc, vine unul din spate la microfon, se bagă şi zice: domnul Prim-Ministru Nini Pricăjan – eu eram ăla – e chemat la Preşedinţie. Să-l aplaudăm! Şi mă scoate din scenă. Ce face poporul în situaţii din astea? Aplaudează cu determinare şi se îndreaptă către bufet. Pauză de publicitate.

— Nu trebuia să te bagi în chestii nasoale… mi-a şuierat cineva, dar nu l-am văzut.

În maşină, şi o direcţie necunoscută. Credeam că m-aruncă iar în Pantelimon, treceam însă pe lângă nişte păduri, cam sinistru, mă temeam să nu-mi facă şi mie ca lui Iorga, săracul. Dar, nu.

N-am vrut să-i duc iar acasă, am coborât la Apaca, să iau ceva transport în comun. Mi-a fost frică, cinstit. M-am băgat la un Fisc, am văzut un puhoi care se veselea să plătească ce avea pentru stat. Voie bună. Se călcau în picioare. M-am ascuns în mulţime.

Pantelimon. De cum am intrat, mi-am dat seama că-n casă e cineva. Ai o alarmă pe şira spinării. Ştiam şi cine, dacă mă întrebai. Aprind lumina: teroristele, opt. Înfulecau, găsiseră nişte mezel. Negre – emo, ca naiba!

— Ce faci, Lucico? întreb, de parcă abia aşteptam s-o revăd aşezată la masă, plus alea şapte.

— Ai adus ceva pâine?

— Nu. Să mă duc?

N-am pus întrebări, ce-ai făcut de-ai ieşit, ţi-au dat drumul, lucruri din astea, ca să pară că-s prost şi că ele ar fi inocente; era clar că ştiam toată povestea. Mă priveau decât lung. Vedeau c-o sfeclisem.

— Lasă, zice Lucica, am găsit biscuiţi. Băi, săracule, de ce ieşti aşa de sărac?

Ce să-i spun? Am tăcut. Aşa se întreabă?… Se uitau, simţeam că mă dezbracă din ochi, nebune, se vedea că-s muşcate. M-am ghemuit şi eu pe un colţ. Fina se ridică-n picioare şi se uită la mine de sus. Foarte mare. Ca procuroarea aia supremă, cum o chema?

— Cine-i Colban?

— Ce ghiolban?

— Colban, Radu, unde pot să-l găsesc?

— N-am auzit, nu-l cunosc.

— Iar minţi.

— Să… nu ştiu ce, dacă-l ştiu!

— S-a cerut la Guvern. Îi vreau numărul de la mobil.

— Mâine, să văd, am să-ntreb…

— Întrebi, dar pe blat. Fără valuri, m-ai înţeles? Vezi şi dacă-i în ţară, pe-aici. Tipu a umblat prin bănci pe la nemţi, prin hârtii. I-a găsit datori la români din timpul războiului, cu vreo douăzeci de miliarde de mărci. Normal că neamţu’ se face că plouă, Germania pas, nu dă banu, dar, zice, dacă te încordezi, îi apuci. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Banca, una de regulamente…

— Regulamente. Am înţeles. Douăzeci de miliarde.

— Vreau potul. Vreau să vorbesc cu Colban, jumate-jumate.

— Da’ crezi că se poate?

— De ce nu se poate?

— Am înţeles. Dacă se putea, crezi că nu-i umfla cineva până azi?

— N-are cum să-i apuce, că s-au băgat cioclii pe sumă, trag de ață, sunt mulți.

— Hai, nu mă înnebuni!

— Da’ unde crezi că-s banii lui Ceaușescu sau de la bănci, BCR, alea, Columna și nu mai știu care, de le topiră băieții? Atuncea, cum de-au putut? Îs bani serioși, ești pe felie cu mine, mișcă din cur. Nu câștigi până mori, cu frodologii tăi și campaniile alea de proști, cât pot eu să-ți dau! Ia și bea… Cheamă-l aici pe Colban.

— Nu-l cunosc, pe cuvânt! Am băut.

— Ba cred că-l cunoști. Ia și bea!

Sunt intoxicări. În calitatea mea de gardiancă, declar că internata Perju Lucica sau altcineva nu a părăsit niciodată spitalul penitenciar de pshihiatrie.

Minte, doamnă, nici nu știu unde stă. Am fost io la dânsu, la București? Pe mine m-a săltat din Focșani, nu dormeam pe o bancă? De unde să știu unde stă?! Dacă are o casă, cum declară aici, de ce nu m-a chemat și pe mine, să am unde pune capu și io? Dacă-i naș. Dacă are o casă…

Declarații care evident că se contrazic. Bine că n-au dat peste noua ascunzătoare de bani. Nu discut aici despre asta. Mi-au dat să beau mai mult decât sunt capacitat, în felul acesta au pregătit terenul pentru abuz. Am fost abuzat, am fost violat nemilos în cele mai solicitante condiții. Nu erau toate la fel de superioare ca individe, dar puseseră la punct o strategie bine documentată: acordau mai întâi o fază de concentrare, pe urmă, când simțeau momentul că-i copt, se repezeau toate odată ca niște hultane, dar prada, ca peste tot, este atribuită femelei dominatoare, nu mai trebuie să nominalizez, erau nevoite să se mulțumească privind pe stare nervoasă. Am tras cu ochiul, fete cuminți, nu procedau în felul respingător al Valichii. Aveau toată răbdarea. Mi-au pus și garnituri serioase la robineți. Aș fi putut să mă opun, să rezist, nu m-ar fi putut lichida, pentru că ceea ce doreau de la mine era un fir cu Colban. Știam bine asta, eram plin de curaj și-am răcnit cât am vrut, dar nu se aude din beci la vecini. Am dat să sun la 112,

însă mi-au confiscat telefonul. Mi-au generat patruzeci de variațiuni. Organismul e trădător, nu izbuteam să intru în opoziție, aveam potențial, aveam ceva triumfal, îmi impuneam să mă smeresc și nu izbuteam. Ești viclenit de propriul eu. Nu pot să descriu modalitatea în care am fost degradat, atât fizic, cât și acrobatic. Mi-am pierdut cunoștința. Mi-am regăsit-o. M-am trezit dimineața închis pe dinafară la demisol. Totuși, vital, energetic, nu știu ce mi-au pus în pahar. Zăceam întins și țin minte că așteptam să se întâmple ceva. Aveam sentimentul acut. Simțeam că, de unde eram, din subsol, puteam influența în mod pozitiv destinul uman, să induc o lume mai bună, însă nu știam cum. Era liniște, calm, nu le mai auzeam și mă credeam părăsit.

Se declară în fals, doamna judecător! Am spus și mențin că nu cunosc unde stă. Îmi vine ca naș, da nu sa interesat niciodată de mine, nici io. N-am luat în viața mea un ac de la nimeni, cum să intru în domiciliu?! Pe cine am violat io, o femeie nu poate, decât dacă ești cu capu, ca iel! Da cine face așa ceva, unde sa pomenit? Sunteți și matale o doamnă, sunteți de părere? Ce aberăţii declară? Cum adică să-l sechestrez după cel violez, da ces io, n-am simțu răspunderii?! S-aducă dovada că-i violat și sechestrat de mine în beci. Trucaje intenționate, declară în fals. Cine face una ca asta, de ce? Am și io certificat medical, da nici chiar așa! De aia spune și de banca germană, cu domnu, nici nu știu cum îl cheamă. Așa crede iel că se poate jefui România? Ce-i țara asta, sat fără câini? Nu vă supărați, da nu cred!

M-am trezit pe la opt. M-am întins. Am băut o cafea. Nici un sunet, o liniște dumnezeiască. Razele unui soare de catifea, îmbătând firea de strălucire, pătrund și prin fereastra cu gratii de deasupra patului meu. Simt un imbold îmbucurător pentru scris. M-am ridicat în genunchi pe saltea și am căutat un tablou de-al Țucăi care să nu fie consumat pe partea cealaltă. Încet, cu fiecare frază pe care o aștern pe carton, mintea mi se umple de sedimentele unei aduceri-aminte atât de răvășitoare ca aceea din seara trecută, binecuvântată să fie, la care pasiv am participat. Avea dreptate Lucica de i-a plăcut la viol; violul e stimulativ. Nu mă simt ostenit, cu toate

c-ar trebui; mă simt viguros şi normal. Trebuia să fi văzut mutra siderată a acelei Lucici; nimeni niciodată nu va mai putea să mă suspecteze de înclinaţii neconforme cu realitatea şi generate de anumite felicitări de Crăciun emise de-un bou sau prin elucubrări maritale. Banditele-s foarte serioase şi martore toate. Am un gând duios pentru fiecare dintre ele. Nutresc un sentiment tandru pentru lumea întreagă, unde din nimic am evoluat. Aş vrea să pot face ceva pentru ea, măcar să fiu bun. O meditez focusat şi răspândesc bunăvoie. Mă gândesc, totuşi, cu seninătate la Valerica, o femeie pe care ar fi trebuit să încerc a o preţui. De ce s-a stricat totul atât de neaşteptat? Ce face ea acolo-n Mălaia? De ce n-am putut să coabităm, toată separaţia asta? Ce, a început să sufle afară? Se trânteşte o uşă. Mă încearcă un regret efemer şi tardiv, ca o frază muzicală din Vagner. Au dat Vagner la televizor. Dar unde-au plecat, de ce am dormit aşa mult? Mi-au pus ceva în pahar?

Desigur, buna dispoziţie poate veni şi dintr-un viol, chiar unul poştal, ca să spunem aşa, dar nu din pricina asta mă simt împlinit. Dacă stai şi te gândeşti, îţi dai seama. Am conştiinţa faptului clar, ştiu că le-am băgat mortu-n casă. Nimic nu parazitează o campanie electorală mai mult şi n-o ruinează, decât să arunci în alegător cu promisiunile de-acum patru ani. Asta întărâtă alegătorul, nu iartă. Cu toate că alegătorul este uituc. Dar fă cum îţi spun şi-ai să-l vezi cum turbează, cum se simte lucrat la buzunarul din spate. Părăseşte adunătura, aruncă la sol cu cârpa pe care o fâlfâia până ieri, uneori proiectează, către scenă, cârnaţi. Aşa se ruinează procentul electoral. O idee de o sută de boci! Spumegau.

De asta sunt astăzi abandonat. Nu mă mai caută nimeni de vreo săptămână. Aş putea, la nevoie, să-mi refac viaţa cu o femeie aşa ca Lucica, nu le-au prins încă, nebunele tatii, cred că le lasă intenţionat să-şi facă de cap, pentru că mesajul electoral e centrat pe siguranţă cetăţenească. Mă gândesc, n-am decis. Explodează tot felul de bombe în malluri pe bază de bromură şi sodă. Nu vreau să aflu de la nimeni nimic, m-am prins, înţeleg. Când auzi de bromură şi te gândeşti din punct de vedere superficial, e greşit. Sigur, un cal, bagi în casă un lipiţan, dar nu e acrită, are acest

avantaj, piele întinsă, nu tu vergeturi și nici riduri. E doar o idee, eu știu? Poate-i o treabă de soartă, fatalitatea la care am fost destinat. Căci ce e destinul? E ca la televizor. Vezi un meci în direct, afli scorul și arbitrajul, prelungiri și salut! Pe urmă te mai uiți o dată, în reluare. Ăia, pe teren, habar n-au cum se termină ce-au început, dar tu știi, în timp ce fraierii se strofoacă, se calicesc, se dau cap în cap, trag în bară. Orice ar face, n-au cum să scape de accidentări și de scorul final, pentru că soarta lor asta e. Tu stai liniștit și te uiți cum se calcă-n picioare, tot acolo ajung… Care-i folosul de a nu fi un cal?! Un cal tânăr. O mânză! Vreau să știu, sunt atâtea familii nefericite, am avut și eu una. Mi se pare sau sună la ușă?… Nu, mai bine să nu, poate-i în stare să și ucidă, iar după ce te strânge de gât nici nu-i face nimic, că are certificat de spital. Ne închipuim, ne punem în situație. Ce noapte, copii! A zis că se duce la cumpărături. Plus că-i prietenoasă, iubește tovărășia… Da, sună, e cineva. Cheia-i pe calorifer, strig, ca să nu mă ridic, bagă mâna prin geam!

…Unde mă duce? Am încercat să aflu de la sepepistă, de cum a deschis și-a dat peste mine. La Guvern; atât știa, la Guvern. Nici gardă, nici altfel de însoțitor, doar fata de la volan. Nu-s cumva prea intimi cu mine de la o vreme? Bate și vântul, mamă ce vâjgălău, auzeam eu ceva de jos, de la demisol, dar nu mă gândeam că-i plin orașul de praf! Negru, nori de grindină groasă, asta mai trebuia… Nu m-am uitat dacă am închis ferestrele de la salon. Ții mâna la gură, înghiți praf galben, din ăla, de prin Sahara, se pune peste tot, pe mașini, în plămâni. Ce naiba-i și asta?! Dă drumul, duduie, la aerul condiționat!

Au zăpăcit circulația-n Pantelimon cum le-a dat lor prin cap! Lume, buluc, se năpustește la Cora, magazinele alea, Bricostore, cum le zice, s-or fi dând iar tigăi la promoții. Aleargă ca disperații. Sper să mă aducă și înapoi, o să bată cu piatră. Ridică în aer, le vânzolește, dă drumul la ștergătoare să scoți punga aia de pe parbriz! Ce-or face cu atâtea tigăi?! Pesemne, la schimb; tu o tigaie, altul ulei. Așa era și când se trăia sub Pupincu, instinctele bune rămân. Dar azi nu mă mai enervează, îi privesc cu

bunăvoinţă. Dar unde dau buzna ăştia? Au ieşit şi pe carosabil cu mâna la cap. Fâlfâie un bener pe stâlp, cred că-l zboară de-acolo.

Mă uit la ei şi-n Rosetti, la Inter, când facem la dreapta. Nu mulţi, dar în grupuri, dărâmă, dau peste ăia din staţia de troleibuz. Dărâmă? De ce? La ce-i bun clişeul ăsta cu reputaţia ospitalieră? Ospitalitate de ospătari? O ţară de ospătari furnizând servitori pentru Europa lor stafidită? Soluţia PIB-ului pentru băştinaşi băsinanţi căţăraţi în moţul puterii, incapabili să inventeze o fabrică de nasturi măcar. Au un haz de dai scurt în plâns! Bătrâni, uite cum umblă îndoiţi de la mijloc, îi bate vântul cu ochii la scuipaţii şi rahaţii de câine, printre care se descurcă mai bine, mai rău, certăreţi, nu le arde. Târâie o pungă, cad pe gânduri în faţă la farmacii cu cămăşile umflate. Când a plecat inima mea de la ei, de când o simt împietrită? Unde se duc, ce-i lumea asta-n oraş, zarva asta? Abătuţi, pe asfaltul crăpat unde se credeau vieţaşi, se trag la o parte; eu şi ultimii care mai vorbesc, mai scriu limba asta: fenicieni, hitiţi, ca şi noi. Dispăruţi. Moabiţi… Nu mai vor nimic, dar nimic! Mă mâhneşte. Ăştia mai tineri se-mping, li se pare prea strâmt trotuarul şi intră printre maşini, ne lipesc de autobuz. Ce-i înghesuiala asta, duduie? o întreb pe aia de la volan. Nu ştie, a dat geamu-n jos şi înjură. Închide, că intră nisip! I-am văzut şi mai râzăreţi, îngreunaţi, totdeauna prea zgomotoşi, alteori părând agreabili dacă eşti binedispus. Cad ciclic pe veselie la sărbători şi se topesc apoi o lungă bucată de viaţă, se prăfuiesc. Adolescenţi: resurse psihico-fizice în epuizare: anorexie, bulimie, droguri şi vomă intenţionată. Neurastenie, iritabilitate, abandon, tentative suicidare, purgative, sâni şi buze artificiale, cercei, tatuaje, club, constipaţie rebelă, tulburări de afectivitate, resemnaţi, izolaţi, agresivi, sentimente de insecuritate, abuz medicamentos, plâns fără motivaţie, atenţie dificilă, afectivitate aplatizată, emo şi modă.

— Dragă, stai puţin, opreşte pe dreapta. Cum nu se poate? Trage pe dreapta un pic! Ăştia strigă ceva, se duc peste Guvern. Ce strigă? Ce strigă?

Piaţa Victoriei e plină pe-un sfert. V-aţi săturat?! Urlă că s-au săturat, se aude foarte distinct, aruncă înspre clădire cu ce le cade sub mâini. Doamne, se-ntâmplă! Sunt furioşi, sunt frumoşi, o… năvala şi şuieratul, îmi plaaace!

Dar de ce așa de puțini? De ce-s așa de puțini? Atâta poate orașul acesta, de la vânt, de la ce? Mamă, uite-o acolo! Văd silueta unei femei infernale cățărată pe stâlp. Îndeamnă de sus, neagră, valtrapuri, vindicativă, flutură poale și basmaua cu mâna, scutură larg. Oprește, vreau să cobor! Unde mă duci? O cunosc!…

— Leagă-ți centura! urlă sepepista isterizată. Stai naibii pe loc!

— Uite ce-i!… Mă iei la pertu?

Deschid portiera, tipa frânează reflex, destul ca să scap. Aud trânteala ușii în urmă și mă pregătesc de o baie-n puhoi. Un timp foarte scurt, pentru că sunt recunoscut imediat. Mă prefac că nu văd, răcnesc și eu „Jos Guvernu’!” și „Hoții!”, până simt că se-ncing. Și mă trezesc c-o cutie de bere în cap. Nu-i nimic, îmi zic, vijelia. Au impresia că-i o diversiune, căci ce sunt eu decât un fost Prim-Ministru la care se răstesc din bojoci? Foarte bine, așa și trebuia să se-ntâmple, aștept de o viață! Îi fac un semn solidar Lucicăi, urcată pe stâlp ca un steag de pirați. Mai mult nu se poate, că încep să mă scuipe, până simt pe obraz o materie călduță și neobișnuit de cleioasă. Mă gândesc c-ar putea proveni de la un tebecist. Suflă rău. Începe să picure, mi se pare fierbinte. Trebuie să dau înapoi, i-am întărâtat, hai, ajunge. E suficient. O treabă bine făcută. Scot și limba într-un final, dar n-o uit afară prea lung, din rațiuni evidente. M-ar ucide dacă aș fi neatent, împlinindu-se astfel premoniția soției: ai să fii nu știu ce de poporul român!… Nu, am experiență, mă trag încet spre mașină, apoi o iau la trap și mă salt înăuntru. Ofițereasa era deja în mișcare, o luase grija și pentru ea.

Unde mă bagă nenorocita?

Nu răspunde. Furioasă, orbecăiește după gaura către subsol.

— O luăm pe sub Piață? A, intrăm prin tunel. Doamne, uite! Nu-mi vine să cred. Dar nu erau prea puțini?… Că-s puțini. Nu-i bine să-i dea la televizor, că ceilalți opșpe milioane de privitori rămân acasă și se uită cu telecomanda. N-are nimic, bine că se întâmplă! Vrea Premierul o întâlnire cu mine, probabil e fiert în pișat. Și-atunci, de ce tace? Am telefon celular! A ajuns și ăsta un găinaț de pisică, poate crede că pot să-l scot neatins și să-l ascund în Belize. N-am treabă, descurcă-te singur, pe mine cine m-a ajutat?

Doamne, locul ăsta frumos, în care m-am imaginat atât de acut cu Nuţica sau Ţuca, una din ele! Or fi la-nceput, cred că-ncep să se-adune. Puţini, nu-i nimic, taci că-i bine. Urletul se-aude deasupra, asurzit, ca o notă ţinută la contrabas. Parcurgem culoare supravegheate, intrăm sub Guvern.

Uite, exact partea care mi-a plăcut cel mai mult!… De ce opreşte? Cobor. Agentul de pază salută; mai sunt încă oameni cărora le impun cât de cât. Maşina dă în marşarier. De ce? Rămân cu sepepista. Ce fac? Îndrăznesc câţiva paşi spre cotlonul în care ştiu că nu bate camera de supraveghere, de chichi, aşa, să-i arăt că sunt liniştit şi nu-mi pasă. Nu mă împiedică. Nici când scot telefonul şi m-apuc iar de scris. Mă lasă, aici nu există semnal la mobil, ştie şi ea foarte bine. Nu mă bagă în seamă, încep să tastez. Am bătut cuvântul *Nuţica*… Ce bine ar fi! Pot scrie pe telefon cu orice viteză şi cu ochii închişi, mai bine ca aia, ziarista răpită oarecum de irakienii băsişti, aia care dădea mesaje din portbagaj. Ce-o fi acasă când s-or întoarce negruţele tatii? Am lăsat cheia pe calorifer şi fereastra întredeschisă, sper s-o găsească, dar intră ele oricum, dacă-şi pun puţin mintea. Scriu pe telefon şi tipa nu-mi zice nimic. Aşteaptă vreun ordin, ceva, ca şi mine, de ce m-a dat jos? Mă opresc şi mă plimb demonstrativ, indignat. Nu intervine. Plimbă-te, cred că zice, până-ţi intră picioarele-n cur. Mă ia grija. Pe cine mai aşteptăm? O întreb: pe cine mai aşteptăm? Ridică din umeri. O să-mi comunice, zice. Simulez nepăsarea. Desigur, Premierul e înghesuit şi nu poate deocamdată comunica; preferă să-l aştept aici, nu la uşă, la cabinet. Lucruri secrete. Okei. Mă calmez. Îmi impun să mă liniştesc, cum am fost dimineaţă. Nu-mi iese. Vreau deasupra şi eu, vreau în Piaţă! Pot avea şi eu un pic de noroc? Mi-am dat silinţa la tot ce se-ntâmplă, am riscat, am contribuit. Unul va fi Semănătorul şi, bine s-a spus, iar altul Secerătorul! Ce vor, de ce m-au adus? Ce-i acolo, deasupra? Chiar au ieşit, în sfârşit?! Ar putea să tragă armata din nou. Câţi or fi? Sper să nu-i lase singuri. Totu-i dacă ar da oraşul năvală, n-ar mai avea ce le face. Chiar dacă ar trage şi forţele armate puţin… Camera de supraveghere nu vede până aici, poate fi şi intenţionat. Nu se înregistrează, nu se aude nimic, nici furtuna, poporul încă mai urlă, presupun, la suprafaţă, pe carosabil, n-are habar ce se

întâmplă sub el. Nu cred c-ar fi în stare să mă lichideze, adică să-mi facă ceva. Încerc să gândesc pozitiv, să transmit gânduri bune, sunt ca Ana lui Manole îngropată la picioarele lor. O sfântă misiune. România, trezește-te, mi se pare c-aud amorțit, de parcă aș fi luat o lopată peste ureche. România, urnește-te; poți pune problema și-așa. Dacă ar cere un sacrificiu, o treabă din asta, aici ar fi locul. Ce vor de la mine? De ce? E-un popor necăjit, nu poți să-ți bați joc cât vrei tu! Trebuiau să se-aștepte. Deschid din nou telefonul, pot scrie, dar și ei, îmi închipui, mi-l pot confisca în orice moment. Ana lui Manole, am citit treaba aia, te obligă la școală, n-am bănuit niciodată că-i atât de stresant. De ce femeia numită Ana nu s-a opus? De ce-a acceptat? Avea în vedere finalul și reușita? Ori au trombonit-o? Nimeni nu știe. Încă mai rău un picuț și va fi foarte bine. Uite, se îndreaptă spre mine, scriu și mă prefac neatent, vrea telefonul, o fi primit vreun ordin în cască… Dar vine spre… Nu, nu mi-l ia, nici nu-i interesată ce scriu. Apasă undeva și zidul se dă la o parte. Oau!… Ascensor dichisit! Nu știam. Așa, introdu-mă la Șef… Intrăm, continui pe tastatură accelerat. Ofițereasa – nimic, probabil nu-i pasă sau din respect pentru cine eram. Observ că liftul pleacă în jos… Te-ai băgat în pământ, Țuchi, tată? Struț ai fost toată viața, iar te-ascunzi! Și zdrang! Încremenim la etajul de dedesubt. Aici chiar nu se aude nimic, tăcere groasă ca untul. Întuneric și frig. Și-un damf de friptane ca de tămâie. Femeia face lumină în policandrul atârnat peste noi și, toc-toc pe granitul lucios, dispare în spate, să mai aprindă câte ceva, de la alte comutatoare, lumini de efect.

Doamne, până să ajungă acolo, văd deja ce e de văzut. Camera, știi cum, una din aia congelator, zici că-i mausoleul lui Lenin, prietenoasă, dar sumbră, deși avea becuri; pereții, însă, placați în marmură neagră și granitul de aceeași culoare pe jos. Miroase a mici de te bagă-n spital. De ce nu-i cineva să-i întoarcă? Numai miros, fără fum. De ce fără fum? Electronici? Aud că bagă mai nou și carne de cal. Sfârâie nepăziți pe o platformă sacrificială din centru, așa pare la prima vedere, dar e o lucrare-grătar de inox, m-am uitat mai atent. Firide de jur-împrejur, încăperea-i semicirculară, vreau să menționez treaba asta. În fiecare locaș și-n picioare,

ca-n Insula Paştelui, alea, mumiile conducătorilor de partid şi de stat, precum şi preşedinţii recenţi. De la Gheorghiu-Dej, Petru Groza. Toţi, şi femei, Ana Pauker. Leana, nea Nicu, Mănescu, nu pot să-i notez chiar pe toţi, pentru că stau cu ochii pe securista de la butoane. Nu înţeleg, mi se pare impertinentă. Mă bagă în subteran, nici nu spune nimic. Cine-i ea, Dante, cine? Ce vrea de la mine? E o treabă de protocol sau mi se pretinde ceva? Am spus, nu sunt şantajabil! Nici nu-s prea sigur că ceea ce văd e pe bune, adică mumificări veritabile de părinţi patrioţi, pentru că, oficial, lumea ştie că-s decedaţi, băgaţi în subteran, în contact cu bogăţii minerale. Mi-e să nu fie sosiile totuşi, identităţile lor de contact… Un gând ca ăsta te răceşte dorsal. Cu atât mai mult cu cât se uită la mine şi unii despre care ştiu că mai vieţuiesc: nea Nelu, Milucă, Băse, Ţuca şi restul. Dublurile lor?… Dar nu mă fixează pe mine, la grătar sunt atenţi. Şi de unde ştiu eu că nu-s suspendaţi acolo în original şi că ceea ce văd la televizor sau la parada de Ziua Naţiunii nu sunt decât…? Doamne mare şi sfânt! Ce vor de la mine?

Am ceva timp să mă gândesc şi să scriu, pentru că sepepista a pus o muzică de fond, de cenaclu, Eminescu, ceva cu sicrie şi plumb… Mi se ridică părul găinii. Cum i-au fixat în perete? mă-ntreb. Ce sistem de susţinere s-a practicat, vorbind tehnic? Şi cum îi refrişează în postura în care sunt agăţaţi? Nu-i necesar a se îmbiba cu anumite substanţe? Nu-i anevoios? Doamne, de n-ar fi sosii! De n-ar fi „identităţi”!… Uite, pe Tătelu îl văd, Nini nu-i. Şi nici Ghiţă, că-i cunosc foarte bine chelia de prostănac. De ce m-au adus? Te-ai aştepta să fie în centru, Doamne fereşte, o masă din alea de medico-legal, dar nu, e instalaţia acoperită cu mici, toată lumea-i cu ochii pe ea, mi-e frig şi există ecou; numai pe pereţi atârnă ce-am spus. Dacă astea-s soaţele Ane şi ziditorii Manoli, ce-or fi ei, fixaţi în perete şi veghind din adâncuri poporul român? E clar de ce naţiunea nu se mai smulge din ce a intrat!… Ar fi prea de tot: e o blasfemie, o pungăşeală.

Dom’le, se mişcă!… Ţuca a desfăcut uşor din genunchi. Nu-mi vine să cred, dar, uite, Tătelu se behăie vesel, cu toate că nu se aude nimic. Şi, totuşi, mumii; au tegumentul ca pielea pe tobă. Cum dracu’ fac asta? Când eram mic, existau nişte pinochi din carton de pus pe perete şi cu legături în

spate, la membre. Trăgea copilul de aţă, ăia dădeau din picioare, era distractiv; televizor numai patru ore pe zi. De unde-s legaţi, cine întinde de sfori? Nu se poate, cu Ţuca am militat recent în campanie… Doar dacă nu-i Nuţi, Doamne ferește! Mirozna de mici îi scoală din morți. Lumină puțină, m-aș da mai aproape. De ce n-au scos-o pe Nuţi în ultima vreme, decât numai pe litoral? Nu-mi spune nimeni? Sunt dubluri sau nu sunt?! Vreau să știu imediat!

Încep să mă deplasez cuviincios spre grătarul central, focul recunoștinței. Doamne, nu! Butaforie și falș. Jarul electric și mezelul din polistiren, aproape adevărate. Pufăie ceva, răspândind esență de mici, miroase de cârnați, nu-mi dau seama, chimicale perfecte, adie îmbătător, făcând să zvâcnească făuritorii solemni din ocnițe; să nu ne lăsăm păcăliți. Diversiune. Din cauze muzicale, pașii mei nu se-aud. Parcurg concavitatea unui perete și mă arăt dintr-o parte. O văd dinspre ceafă, lăsată peste spătar și abandonată frivolității la modul comun – nu afirm că sunt sigur! –, sfidând exponații iluștri, militanți pentru neatârnare. Ce face? Ce faci, duduie, acolo? Chiar în necropola de partide și stat?! Am pentru câteva clipe impresia că e absorbită în actul reprobabil al Valicăi căutându-se-n somn, unul dintre actele care m-au condus la divorţ. Oprește, femeie, nu-ți pângări gradul cu manualitatea-ți suspectă; într-un mausoleu, e ca și cum ai fluiera în muzeu! Se întoarce și mă privește neclar, aș zice cu aversiune. Miroase grețos concentratul de mici, polimeri. De ce oprește redarea? Era un cântec frumos… Pretinde ceva gestual și se ridică spre mine. Hai, fă pași, aici ți-ai găsit? Mă prefac că n-o văd și consemnez scheunând ca o sursă de note informative în bufetul de la Scriitori, e ceva bolnăvicios, îmi dau seama, dar nu mă pot opri decât cu un geamăt și va trebui să-ncetez, pentru c-o simt cu mâna întinsă, e iritată, îmi vrea imperativ telefonul… Nu-l dau… pentru ce?… De ce m-ați adus în locul acesta controversat?… Mi-l smucește, trage de el, du-te naibii, nu-l dau, dau un *save*, dacă nu menționez, rămâne obscur, mai bat un cuv…

Un picior de plai, cu șpițul

Apucă de sacul cu mălai, vru să-l ia mai întâi în spate, dar te rupe, așa că începu să-l târască. Înainta încâlcit printre tarabele goale, ca să dea în bălțile din parcaj. N-ai cum să le ferești, nici făinii nu-i făcea prea mult bine, oricum e totuna. Începuse să fulguie. Dacă dădeai capul pe spate, lapovița te înțepa în ochi. Copertinele pieței din Beclean, amărâte, înfrigurate, ziceai că știu ce le-așteaptă, știa și el.

Când îl văzu trăgând ca trenul, Dumi ieși din mașină, dar nu puse mâna. Hernie de disc. Deschise doar portbagajul, privindu-l înmiloșat cum icnește, cum saltă greutatea și o răstoarnă peste roata lui de rezervă. Nick sau Nicu respira greu și-și privea degetele umflate, la cât trăsese de gura de cânepă, îngrozit că mai are de dus unul cu mălai și doi cu fasole, după care, la ăia cu magaziile, orez, alți doi saci și doi cu cartofi. Plus vreo cincizeci de pâini…

— Hai, bre, plătim pe unu’ să ni-i bage aici, făcu nașul Dumi, vorbind la plural, deși decontul nu era treaba lui.

În Tulsa, Oklahoma, e mai simplu cu mult. Dai telefon, vin băieții și-ți livrează unde ai chef. Dacă e cantitate, e și *discount*. Igienic, curat, ambalaj dintr-un fel de iută de plastic, n-ai treabă; vrei în portbagaj, portbagaj. Vrei și-o faptă bună, că nu se știe ce vine, comanzi un set de alimente care țin și te duci peste Marsha, soția dintr-a doua căsătorie, de care ești divorțat de cinci ani. Nu contează, Marsha, uite niște lucruri care rezistă. Ca să vezi că nu port ranchiună. Nick, ești *sick*? Ce să fac eu cu atâta orez?! La pastorul O’Leary te uiți? De ce? Tu n-ai ceva mai bun de făcut? Nu eram nici eu

prea convins la-nceput, dar au spus şi la NASA: cade un bolovan din cometa aia, ştii care. Tu ai venit să mă sperii? De ce mă sperii aşa? Asta-i bună, te rog să nu mai glumeşti! Când vine? Pe 27… Acu' v-aţi găsit, de *Christmas*, când cade 27? Aţi înnebunit, ai îmbătrânit, ai alţaimăr?! De unde ştii tu că se ştie la NASA? Spune şi Joe O'Leary de două luni la televizor, se duce dracului tot. La religia mea nu se spune nimic, de ce să-l cred eu pe Leary al tău?! N-ai decât să te uiţi tu la el… Marsha, nu pierzi nimic, nu se strică, ai grăunţele gratis, uscate; nu mai vine meteoritul, le mănânci când vrei tu. Mă gândesc că poate-i nevoie să rezistăm nu ştiu cât. Nick, te rog, aşa un haloimăs, mă înţeapă în piept! Aşa ceva!… Şi ce vrei, să stau pe burtă în *basement* ca să-mi rup dantura cu boabele tale? Am plătit o avere pe dinţi. Numai asta n-aveam pe cap! Unde scrie că trebuie să te îndopi cu fasole, dacă se asta?! Aşa se mănâncă la voi? Apă aduci? Nu beau plată, ţi-am spus! Ia orezul înapoi, mă constipă.

— Marsha, e foarte serios, s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată.

— Du-le-n garaj, hotărî învinsă femeia, după ce evaluă două secunde ultima alternativă. O să-mi faci numai furnici toată casa!

Nu, Marsha, dragă, nu mai rămâne nici furnică, nimic, nici gazon, lumea se varsă în timp, dacă mă înţelegi. Joe O'Leary a găsit profeţii şi în *Gospel*, gata, s-a terminat, face aşa, o spirală, şi se duce în spectrul care nu e vizibil. Se desface total. A spus şi savantul ăla, Lindström – cum îl cheamă? Linstedt –, a arătat la televizor, se scurge ca apa-n chiuvetă, cunoaşte problema, a fost în studenţie instalator, i se spune şi *Plummer* între ei, la savanţi. Un vârtej, ştii ce-i ăla vârtej, o tornadă enormă; se roteşte de câteva ori, se aude un ghiorţăit şi salut! Cine rezistă rezistă, spune predicatorul O'Leary, dar cei rămaşi intrăm deja într-o dimensiune înaltă, suntem mai buni, mai generoşi, mai sensibili, socializăm.

Lapoviţa te înclină spre sentimente friguroase şi umede. Stătea lângă maşină şi se uita la ţăranul care-i arunca sacii în portbagaj, fără să bănuiască iminentul sfârşit. Naşul Dumi, la fel, asista, dar cu un sentiment de îngrijorare, agresat de *suspense*. Îl cununase cu Roji, în prima căsătorie.

Nici Marsha n-a fost o femeie blamabilă, nu despre asta e vorba, dar, știi cum e, două culturi, există totdeauna probleme complementare.

Dar Roji!… O ființă de atâta delicatețe! Un înger, dacă te gândești la anii ăștia pierduți. Cum știa ea să uite orice rană de orice natură, orice ofensă, orice ton ridicat. Un înger, îți spun. Nu știi cât mi-ai lipsit în Oklahoma, la naiba, unde nu m-ai urmat, nu știi câte nopți de zbucium ai reușit să-mi transmiți, pentru că mă evocai când era zi în Beclean, iar eu – blestemat fus orar! – frământam *fucking pillow*. Ești generoasă, ai energii optimiste, o să te înalți mai ușor. Nașule Dumi – când relua contactul telefonic cu el –, ce face Roji, mi-e dor! Mai dă pe la ea, vreau măcar o foto pe net. N-are cont pe feisbuc, nu pune fotografii. Da’ de ce?! De la o vârstă, femeile evită aceste extravaganțe. Uite o adresă și un număr de telefon, sun-o tu, mie nu-mi mai răspunde.

Cum nu răspune? A găsit-o din prima!

— Roji, *darling*, știi cine-i la telefon?

— Da.

— Draga de ea… Vin la Beclean și vreau să te văd. Pe 27 se preconizează ce e mai rău, cred că știi, aș vrea să-ți aduc un set de provizii, așa, la un ferească Dumnezeu. Înțelegi la ce mă refer…

— Da.

— Poate petrecem noaptea de 27 în doi, dacă n-ai alt program. Am de gând să închiriez undeva, e bine să fii cu prietenii și cu cei apropiați în situația dată. Vrei să te gândești la asta un pic?

— Da…

— Știi cu cine vorbești?

— Da.

Și închide. Alo, alo… Mă rog. Țăranul tocmai umerise ultimul sac și Dumi apăsa pe capotă cu ambele brațe. Nașule, ce alimente te-ai hotărât în caz de urgență?

— Nu-mi iau Nicule, Nuța vrea la țară, la socri. Au ăia acolo.

— La țară? Îl faci pe 27 la țară?!

— Dacă dă peste noi, dă și-acolo, îmi bag picioarele și asta a fost.

— Păi, am închiriat crama de jos de la ăia, din Pasul Tihuța, cum îl cheamă, hotelul…

— La Dracula?

— Cum îi zice, că nu mai reţin.

— Tihuța.

— Tihuța, *anyway*. Să fim împreună în ceasul morții. Am vrut să fie bine, tu nu?

— Îi speriată, mă, vrea la mă-sa, ce pot să-i fac? Mi-e frică și mie. N-aș putea suporta.

— Aduc băutură, e ultima dată, am vrut să fie bine, mă, pentru toți!

— Parcă eu nu am vrut?

— Băi, ce oameni!…

— Te duci cu Roji, lasă. Mai bine…

— Băi, tu înțelegi că ne vedem pentru ultima dată?!

— Dacă te duci cu Roji, ce faci cu marfa? Cu sacii adică.

— Îi vrei tu?

— Nu, bre, ți-am spus că am la țară, am. Da’ să nu rămână pe undeva.

— Stai, că n-a zis că vine.

— Și dacă nu vine?

— Nu vine, îi duc și-i las acasă, să facă ce-o vrea. Poate mă expediați acolo singur ca prostul. Iei și mașina, te pomenești!

— Nu, ți-o las, mi-o aduci după aia, dacă mai e de adus. Nicu, te rog… vezi că bate o planetară. Noi plecăm cu-a lui Puiu.

— Faceți cu Puiu, cu toții?

— Mi-e cumnat, n-ai cumnați? S-a băgat.

— Și nu puteați la Tihuța? De Sfârșitul Lumii omul bagă în el, bea adânc, nu merge la socri, e ultima ocazie, trudește trupește!

— Suntem cu soțiile.

— Mă, te rog, îți iau și-o gagică. Dai în ea ca surdu’ în clopot, te umpli de vlagă, ești căpiat!… Murim, bă! Poate ajungem, nu știu, pârțuri de energie. Așa-i dacă-s prost.

— De ce ești așa?

— Am închiriat sala aia degeaba.

De ce sunt așa?… Ar fi bine să mai existe loialitate, măcar în fața sfârșitului. Nu că pretind sentimente. Să se pitească el în grămăjoara lui, în cotlonul lui, mori singur, sictir! Normal că toată lumea moare în singurătate până la urmă, problema o rezolvi personal, n-ai ce face, chiar dacă nu te pricepi, chiar dacă întinzi mâna după o cană cu apă și poate are cine să-ți dea. Dar pe 27 e o situație nouă, un cataclism, e vorba de omenire, cade pietroiul, mai sunt circa treizeci de ore, nu-i corect să fie frățește, să simți un suport? Că, dacă mori cu mai mulți, parcă mai e cum mai e, nu te simți pus de-o parte ca un emigrant prăpădit. N-are nimeni curajul să-ți zică: mori singur, dacă ești migrator și-ai fugit la mai bine. Ca și cum ar fi bine pe undeva. Că dacă era mai bine pe undeva, mă întorceam eu aici… Numai gândul că optezi să te odihnești în țărâna patriei tale, unde-ai crescut, și tot te împlinește destul. Dar n-are cuvânt și nici nu-ți spune în față, ca să n-aibă probleme din alea. Nașul meu de căsătorie…

Cu toate acestea, în zorii dezastrului, domn’ Nicu percepea un proces de schimbare. Sesiza cu uimire că se eleva, cum spunea predicatorul O’Leary. Tindea aproape senzorial spre o dimensiune globală, curată, nu purta vreo ranchiună, ce poate fi mai frumos decât să-l ierți pe semenul tău? *Okay*, singur am fost toată viața, merg singur, există ființe umane oriunde, poate vine și Roji. Vechi simțăminte pentru soția din prima căsătorie pâlpâiau deja insistent. Se îngriji de sacii cu leguminoase uscate.

Prost e că, o dată la niște secunde, îți aduci aminte că faci ultimele lucruri din viață, că te uiți la roata mașinii dacă-i pișată de câini, că te dai jos din pat, că-ți îmbrățișezi, cine are, copilul. Bolovanu-i pe drum, mâine-noapte, în jur de două, crapă pământul, nici n-ai timp să-ți dai seama. Dar în clipele așezate la mijloc între două lucidități te mai iei din reflex și cu treaba, te mai legi la șireturi, mai bei nu știu ce, scoți de pe card, îți iei picăturile, te surprinzi, hopa!, că te gândești la prostii. Așa încât impresia e că lumea-i scandalos de nepăsătoare, nu-și smulge părul din cap; ori nu crede în ce se aude, ori ce naiba să facă? O fi având încredere în biserică, armată sau în administrația prezidențială, căci ce altceva? Ori poate nu-i

informată, poate că n-are habar, lălăie prin oraș, uite la ea, fereşte băltoace, adulmecă ieftineli mincinoase.

Fiecare cu bafta lui… îşi spuse domn’ Nicu a doua zi dimineaţa, după al doilea telefon către Roji. Roji nu răspundea.

Sigur c-ar fi putut anula rezervarea c-un fax, dar ideea de-a se închide şi-a aştepta sfârşitul într-un motel din Beclean părea cu mult mai respingătoare. Dă-i naibii de bani, îi iei pe lumea cealaltă?! Şi-ntâi de toate, nu vrei s-o vezi la faţă puţin, să ştii cum îmbătrâneşte femeia, ce mai rămâne din ea? Căci ultima imagine cu care-ai plecat e aia din tinereţe: tu cu sacoşa, iar ea cu uşa trântită. Te uiţi în oglindă: o jale, n-avem pretenţii, dar toţi anii ăştia s-au năpustit şi peste soţie, eşti curios, normal, cum arată, s-a îngrăşat, mai seamănă cu ce ai tu în memoria ta? O cerinţă apăsătoare. Dădu pe *redial* şi ascultă telefonul ţârâind la dracu’, prin sateliţi; nu poţi să-ţi dai seama cum e setată soneria femeii şi cum face prin casă. Nu deschidea însă nimeni. Probabil s-a răzgândit, m-a băgat în agendă, mă vede şi tace. *Okay*, nu vii, nu vii, n-am să mor sau, mă rog, foarte bine, asta-i fasolea, ăsta-i mălaiul, orezul, ţi le las unde vrei şi Doamne-ajută! Fu mulţumit că reuşise să formuleze un gând cu toată bunăvoinţa, pentru că simţea în el transformări; când se întâmplă să fii darnic şi bun, eşti conştient de o stare specială în organism, şi el voia s-o menţină, să se afunde în sentimentul intern ca într-o iesle cu fân. Se înnegură numai când deschise maşina şi se aşeză la volan; o rutină atât de plăcută, dar care, de mâine, cine mai ştie?… Ideea, însă, că peste un răstimp neglijabil se va afla *ex abrupto* în faţa lui Roji îl remontă oarecum. Porni şi motorul.

Doamna Roji nu mai locuia în apartamentul unde se produsese separarea în fapt, îl luase Securitatea, cum se întâmpla pe atunci cu transfugii; abia aştepta s-o întindă vreunul ca să-şi extindă domeniul imobiliar. Soţia se aciuase pe lângă Abator, undeva, într-o curte strâmbă, cu scări pipernicite şi aerisire fără exagerări. Aici se căţără el prudent, bătând pe la uşi încoace şi-ncolo, ba din greşeală şi la un duş comun cu veceu. N-avea capac, aşa că putu să vadă totul instantaneu şi complet; mă rog, se salvă cum putu, învioşat cu brutalitate. Miresmele nefiind cele mai

ispititoare, adresă o urare necuviincioasă locatarilor delăsători, deşi, de la distanţă, când eşti prin Oklahoma, în Tulsa, nu te mai încurci în amănunte şi discriminări, experimentezi o duioşie plurală, sunt fraţii tăi chinuiţi, românaşii, blocaţi acolo, în ţărişoară.

— Da’ cine sunteţi?

În faţa lui, o femeie legată la cap, în capot. Deschisese brusc, de parcă dăduse drumul la abur.

— Am fost soţul doamnei Rozsalia, vin acuma din State.

— Da?… Sunteţi soţul? La uşa aia aţi bătut?

— Nu răspunde.

— N-am mai văzut-o nici eu cam de vineri. Câteodată nu iese şi patru zile.

— I-am adus nişte saci cu alimente, vorbisem la telefon.

— Ce alimente?

Şi simţi în tonul ei un subit interes, deşi întrebase cam moale.

— Din astea, orez, fasole, cartofi…

— Puteţi să le lăsaţi şi la mine, ca să… Nu cred că de orez are ea nevoie acum.

— De ce?

— Să vă ajut să căraţi?

— Nu, n-are rost, mai trec eu.

Iarăşi, ceva îl făcu să se tragă înapoi.

— Nu-i place orezul sau ce?

— Nu ştiu, domnu’…

— E o problemă, ceva?

— Cine n-are probleme?

Şi lipăi pe neaşteptate până la uşa închisă, unde bătu de câteva ori.

— Coană Roji!! Hai, că-i soţu’… Nu. Am ceva pe foc, dar mai treceţi. Puteţi să lăsaţi un bilet.

Ce bilet! Era înăuntru, fără discuţie. Au apucat-o sfielile, să nu văd eu cât s-a băbit între timp. Nu vrei, nu vrei, treaba ta. Melteanca abia aştepta să-şi tragă gratis nişte provizii, m-a văzut ea mai prost… Crănţăni o tabletă

de Dicarbocalm. Nu mai suport nici cafeaua. Deschise radioul şi-l stinse. Ce fac acuma cu sacii? Puteam să mă scap. Nu, domnule, se vedea pe ea că era numai poftă. Caut mai bine un *homeless* sau un om mai sărac… Naşu' Dumi, ce cur! Cheltuieşti, cari şi-i doare-n pantof. Ştii ceva, dacă-i mai bine să mori singură, fă, dragă, cum crezi. Oricum începi să mori de-a doua zi de cum ai ieşit din sistem. Îmbătrâneşti, nu te mai ştie nici dracu', te uită toţi, amuţeşte întâi telefonul, de e-mailuri nu mai vorbesc. Doar ăia cu facturile se interesează o dată pe lună: mai eşti viu, scoate banul! Câţi din ăia cu care-ai copilărit, cu care-ai domnişorit se mai foiesc pe lumea asta nervoşi? Duşi, adio, şedere plăcută! Trăieşti într-un cimitir şi te faci că nu vezi, nu te uiţi unde calci. Mort, nu-ţi vine să recunoşti, dar eşti mort; obişnuieşte-te cu situaţia, să nu fii surprins când dai colţul.

Îşi aruncă în gură, direct din cutie, o gumă cu mentă. De la bicarbonat rămâi cu un gust… Lăsa Bistriţa-n urmă. Greşise centura şi trebuise să orbecăiască prin centru, un chin. Pe măsură ce urca spre defileu, începea să se pună zăpada. În jur, alb, la frâne aplici piciorul drăguţ, că te sucește instantaneu. Nu scăpase încă de încărcătura din portbagaj. Se auzeau şi nişte sticle pe-acolo, luase patru de vodcă, să fie. Din mers, ochea câte unul pe trotuar, dar nu se putea hotărî cui să-i cadă pe cap cu norocul şi sacii. Greu, căci necăjiţi ar fi fost, se vedeau. Amărâtul ăsta, de pildă. Te uiţi la el şi nu poţi să nu te gândeşti că poate s-a nevoit şi a pus ştampila pe nemernicii ăştia de-au lăsat România pe burtă. Că-i foarte probabil. Eşti sărac, o faci şi pentru o găleată de plastic. Merită atunci să-i întinzi o mână, aşa, creştineşte? Ca să ce? Mai stăm un rând şi mai cugetăm… Şi până cumpăneşti cum se cade, l-ai depăşit cu maşina. Omul e vietatea care-şi ascunde micimea permanent şi în disperare. Dacă te uiţi la el de pe trotuar şi dintr-un unghi favorabil, e invers… Sau ăla, ăla de-acolo, trântit sub burlan. Ăla n-a călcat într-o sală de vot de când s-a născut. Ce naiba, se vede pe el! Nici nu i-a păsat, a lăsat să se-ntâmple, îl doare în şpiţ de ţară, de tot. Îl mânca la *fossa poplitea*, dindărăt de genunchi, şi se scărpină. Că-i prăpădit, da, e clar, dar nu-i un motiv. Dacă tu, ca român, te doare în bască de tine, înseamnă că mila-i *bullshit*. Cu ce îl ajuţi? Te ajuţi personal, la modul idiot,

cu gândul că faci fapta bună și poate se ține un cont pe lumea cealaltă. Dar nici fără discernământ! Vorbesc serios, uite numai puțin, nu le pasă de ce le cade pe cap, li se brehăne, îi observ extrem de atent, îi doare-n curea. Marsha n-are habar ce-i aici. Nici n-are de unde. Nici c-o înghimpă să știe. Măcar în biserică dacă li s-ar spune ceva. Ce meteorit?! Nu ne interesează, scrie undeva în Scriptură sau ce?

Iar își aduse aminte de cataclism și se înnegură. Scutură cutia ca să mai cadă o gumă. În toată istoria lui, neamul ăsta, așa cum e el, hărnicuț, a avut biserici de lemn sau, mă rog… Dar discrete, se ruga românește, smerit. Nu vezi că nu mai încap preafericiții-n odăjdii, lăcaș cu piscină, hotel, alea-alea, sală de conferințe, de parcă Hristos le-ar fi zis la final: să vă întindeți, bre, că altfel mă supăr! Intrați pe afaceri. Nu-i mai bine cu predicatori? Catedrala trufiei popești… Lasă, că și Popescu ăla, ziaristul, nu-i dat nici el cu apă sfințită. Ai văzut tu, cine-a văzut vreun popă cu grad sărind la televizor: mă, nu mai desființați spitale și școli, că vă bate Domnul din Cer! Nu mai tăiați, lăsați poporul cu leafa, lăsați-i cu pensia în durerile lor, băi, apostați, se aude?! Nu se aude nimic, dar nimic absolut, n-au sărit nici atunci când Ceaușescu le intra cu cazmaua-n altar. N-au treabă, aerieni, nu țin de cele lumești. Nu plătesc nici impozite.

Când își rupse fuzeta, pivotul și planetara, adică praf roata, ca s-o scurtăm, fu convins că-l ajunsese o pedeapsă duhovnicească, pentru că tocmai gândise hulitor despre aparatul sacerdotal și poate-i păcat. În același timp, senzația că intrase într-o dimensiune neuzitată, impresia de vis era atât de acută, încât nici nu se dădu jos să vadă ce are. Privea anesteziat spre șapca albă care-l îndemna să lase geamul în jos.

— Agent-șef Bechenete, trageți pe dreapta și prezentați actele.

— Stăteați în mijlocul drumului și-am vrut să vă feresc. De unde să știu că-i o groapă?

— N-ați văzut că-i semnalizată cu craca? Cine vă scoate acum? Eu ce fac aici? De ce fac semne în carosabil? Ce fac eu aici?

— Erați cu spatele, încercă Nicu să găsească o scuză și o hârtie de zece dolari.

— Aţi vrut să daţi peste mine? N-aveţi nici lanţuri la roţi! Documentele, vă rog.

— N-am lanţuri, că nu ningea în Beclean dimineaţă.

— Prezentaţi documentele, repetă sever poliţistul şi începu să vorbească prin staţie cu cineva, el ştia.

Neavând încotro, Nicu scoase portmoneul şi din portmoneu scoase alea. Agentul parcă aţipise. Se căsca la permisul lui de conducere, făcea desigur un raţionament.

— Sunt cetăţean american, explică Nicu ferm, dar fără să apese prea tare, modest. Îi arătase o *driving licence*.

— Carte de identitate?

— Aia e… Vreţi şi paşaportul?

— Portbagajul, vă rog.

Îl deschise de la volan. Văzu în retrovizoare privirea mulţumită a omului legii.

— Documentele mărfii?

— Le-am cumpărat din piaţă, de la ţărani.

— …Fasole. Bon fiscal?

— De unde să-mi dea ăla bon?

— Nu-i chiar aşa… făcu poliţistul, dar mai mult nu făcu.

— Sunt cetăţean american.

Insistenţă absolut necesară. Bună în România, oriunde, nu ştii în ce dai cu maşina. Poliţaiul nu comentă, căci n-avea căderea. Îşi dirijă atenţia spre cele patru sticle prietenoase din spatele sacilor. Extrase una şi citi cu autoritate „Rasputin”, aşteptând din partea emigrantului o încurajare, un gest de transfer. În cele din urmă, văzând că tace de o manieră lezantă, îşi dădu seama cu neplăcere că nici permisul nu putea să-l reţină, acesta fiind emis în limba engleză.

— Nu vă opresc documentul, îi spuse ca şi cum i-ar fi făcut un cadou. În prima localitate unde vedeţi un CEC, plătiţi două sute în douăşpatru de ore, amenda la jumătate.

Reţinea încă sticla.

— Aveţi bani românești?

— Nu v-am spus că-s…

— N-aveți, n-aveți, ce să facem?

Și puse și celălalt membru pe gâtul obiectului. În mod simultan, Nicu făcu vizibilă bancnota de zece dolari. Acum te-ai aștepta ca ăla să urle „tentativă de mituire, săriți, drept cine mă iei, te bag în penal”. Nu, oficialul o palmă cu seriozitate, uzând de una din mâini. Moment bun ca șoferul să-și recupereze produsul rusesc într-un fel scandalos, pur și simplu i-l smulse.

— Luați-vă mașina, că încurcă pe-aici.

— Cum s-o iau, doar dac-o tractez!

— Așa mă gândesc și eu.

— Și cine-o tractează? N-o tractează poliția?

— Nu cred, daţi telefon undeva.

— La noapte dai colțul, îl informă rece Nicu. Să nu ajung, dacă nu!

— Ce-ai spus?! Te văd om bătrân…

Și se certă cu persoana o jumătate de oră, că cine scoate mașina din aia. Nu mă obligă nimeni să reproduc treizeci de minute de dialog injurios și vulgar. În orice caz, nu se despărțiră cooperant. Nicu rămăsese cu mâinile-n cap și se uita la mașina lui Dumi. Își introduse o gumă bucal. De ce n-am eu parte de liniște nici în ultima zi? Fără sânge rău n-ai cum, așa e la ăștia!

Și-apoi, ca în vis, dar exact, ireal, observă un individ că se dă aproape de el, neras de o săptămână, în alte circumstanțe l-ar fi ocolit.

— V-o trag eu, domnu’, dacă ne înțelegem. Știu, dacă vreți, și unde poate s-o facă, am un băiat ca lumea, mecanic.

Îți vine să urli. Oricum, mâine nu mai contează dacă-i reparată sau nu, dar măcar s-ajungi undeva, am bagaj înăuntru, mă prinde noaptea aici, în mijlocul străzii, ce fac?! Omul, altfel, serios. Veni cu căruța și cu unul din ăla pentru butelii, săltă fuzeta strâmbată, băgă căruciorul sub ea, calul se încordă și ieșiră la aer din surpătură, ținând de proțapul de la căruț. O sută de coco. Ia de-aici, mai stai la discuție? Deznădejdea însă îl strivi cu cruzime când, după o oră, rulând pe aceeași proteză cu roticele, ajunseră în sfârșit și la service. Gândește-te la un morman de rugină, portiere stâlcite,

dezmembrări de tractoare, sârme, zăpadă, noroi, nu mai spun, că-mi vine în minte maşina mea şi mi se face frig pe spinare. Dar tipul, îndemânatic, sudă, tăie, strânse, se opinti, adaptă de pe la alte auto, plecă omul pe picioarele lui, mă rog, la volan.

— Te ţine cinci ani!

Îi ură viaţă lungă. O sută cincizeci. Ce-i, scump? Dacă eşti mulţumit… Îi dădu şi-un sac cu mălai.

Culmea, nu mai cloncănea nici planetara din dreapta! Au văzut banii, îşi spuse domn' Nicu, n-ar trebui să-i ţin la un loc, nu se ştie. Şi dosi jumătate din ei după parasolar, restul în portofel. Îl mâncă subit *poplitea* şi se scărpină. M-a pişcat sau îmi iese ceva. Porni radioul, poate transmiteau vreo ştire despre meteorit, dar nici pomeneală. Cum să aibă lumea habar de ce se întâmplă? Te mai miri de depresii… Gândul extincţiei nu e unul uşor. Uite, îşi spuse, poate-i ultimul drum. Ar fi voit nişte muzică, dar toate posturile hârâiau fioros. Se fixă în spatele unui camion; n-avea lanţuri, iar zăpada, cu nepăsare, se îngroşa. Ştergătoarele aveau un icnet căznit. Urca încet, ca şi ăla din faţă; TIR-uri eşuate de-a curmezişul, abia puteai să le ocoleşti, de unde să ştii că ăştia nu se ocupă de carosabil, morţi după amenzi, nu-ţi doreai decât să te vezi la hotel, în parcare, în naşterea mă-sii! Oricând se putea întâmpla ceva, nu ştiu ce. Dacă rămâi înzăpezit pe-aici, ăla eşti! Cu ce te încălzeşti, ce mănânci? Bun, e nişte pâine acolo şi nişte din alea, dar chiar şi la cataclism, cât poţi rumega la orez sau fasole? Ţi se apleacă la un moment. Apă de unde? Se şi termină, că mai împarţi una, alta, mai dai, ce urmează după o perioadă de fraternitate? Duşmănia? Canibalia? Să zicem că te scoţi o etapă, ţi-ar conveni să ajungi canibal? Căci te împinge la asta. Nu ştii de ce eşti în stare. Mai bine suprimat de la bun început, colectiv. Gânduri negre. *Poplitea*-i poate un semn.

—Rezervat?

În prag, un individ cu o pelerină violacee şi faţa pictată urât. Arăta ca dracu', la propriu. Îi ieşeau caninii din gura rujată. Avea un fel de ciorapi lucioşi, negri, în care se piteau o pereche de membre inferioare şi anemice.

Îl zări pe Nicu în celălalt capăt al sălii, dar neştiind cine e, nu-i dădu vreo importanţă sau bună seara.

— Da, şefu', răspunse o debarasoare.

Pustiu, mese neocupate şi cartoane cu ce-i spusese şi fata, cu „rezervat". O cramă din alea, aer acru, îmbâcsit de fum vechi. Nici o fereastră pentru aerisire, încăperea se afla la subsol.

— Tot localul?

— Da.

— Şi eu unde mănânc? Spune-i să-mi facă şi mie o ceafă.

— Mai în sânge?

— Nu. Medium.

Şi vampirul trase perdeaua la uşă.

— N-am ştiut câte persoane, se scuză şeful de sală către client. Am făcut mezanplas peste tot, turistul să fie turist.

— Bine, mormăi domnul Nick după ce vârcolacul ieşi, sau ce naiba era.

Stătea cu mâinile la spate şi privea la covorul rărit, plin de pete. Îl rodea, putea să vadă oricine, o nelinişte spălăcită, se uita la ceas de când coborâse în beci şi, pe măsură ce timpul trecea, zvâcnea nervos din picior, ca în cuşcă. Se lăsă undeva pe un scaun, apoi schimbă locul chiar sub arcadă. Între stâlpi, totdeauna-i mai sigur.

— Vă servim cu ceva? auzi.

Se căută în buzunare de chei.

— Deschide, am în portbagaj nişte chestii, adu tot şi pune-le aici, lângă masă, la îndemână.

Apoi se ridică şi apucă pe scară în sus. Restaurantul de la parter avea şi muzică, se auzea.

Maşina făcuse o căciulă de zăpadă; din cameră vedeai toată parcarea. Ăia ieşiseră subţirei, în costumele populare în care serveau, şi dârdâiau, îndemnându-se să apuce de saci. Sacoşa cu sticle o adusese el la prima urcare, era deja pe noptieră. În timp ce-i privea, rupse dopul metalic la una şi se arse în gât cu câteva gâlgâieli. Apoi, cu vodcă cu tot, pătrunse în baie,

făcu ce făcu în aceeași dispoziție nenorocită și se trânti îmbrăcat peste pernă, proptind băutura vertical în saltea. Când trebui s-o ducă la gură din nou, opinti și din cap.

După un timp, trăgând de sacoșă, reveni și se așeză între sacii din cramă, care-l flancau cu masă cu tot din trei părți. Îi număra în gând, se vedea că-i terorizat de ceva și asuda abundent. Personalul îl privea în tăcere, așteptând să comande.

— Mai era unul, zise, cu… A, nu, l-am lăsat la mecanic.

Ce fel de mecanic nu știa nimeni, dar nici nimeni nu-l întrebă.

— Vine și-un american?

Barmanul… În timp ce lustruia la pahare.

— Io-s ăla.

N-avea un aer prea convingător. Se uitau dubitativ, nu știu cum. Judecând după mașina de-afară, puteai avea câteva suspiciuni.

— O să fiți mulțumit. Ospeția e la max.

— Unde-i șefa cu care-am vorbit?

— E dusă acasă. Spuneți-mi mie, făcu unul de-acolo.

— Voi unde stați? Stați departe?

— Nu, pe-aici, prin zonă.

— Nu vă duceți în familie?

Și serviciul?… Cineva chicoti, se scăpă. Jâmbeau șăgalnic la el.

— Măi, flăcăi, v-ați uitat la astea când le-ați scos din mașină? Ce-am eu aici? Aici?! Văd că știți. Bun, dar de ce? E unul mai mintos ca să-mi spună? Ce facem cu sacii?… *Surprise!* Peste câteva ore vine surpriza. Ultima surpriză! Ne cade ceva pe chelie. Marele găinaț. Uuultima reep…! Oferă-mi o vodcă.

Barmanul întinse mâna spre raftul din spate, dar domnul Nick făcu semn să i se toarne din sticla adusă în pungă. Un ospătar se făcu util la moment. Avea acum băutura în față, se uita la ei, însă nu făcea nici un gest. În sufletul lui, simpatiza acest personal.

— Copii, sărim cu parașuta la noapte.

— De sus?

Fețe hlizite care-l priveau cu nădejdea unui zece la sută din consumație.

— N-ai înțeles nimic. Ne pică ceva…

Și ridică dilematic un deget.

— Asteroidu'.

— De unde știi?

— Explozii solare, strigă bucătarul de unde era.

— Taci, dom'le, lasă-ne-n pace. Ăsta-i băiat deștept. Ești *smart*, mă! Cin' ți-a spus?

— A dat la televizor.

— S-a dat la televizor? Și nu vă duceți acasă?

— Ieșim din tură dimineață, la nouă…

— Ești sigur că mai ieși din tura asta nenorocită? Vine meteoritul, ne chifligește pe toți.

— Nu, că se duce în Antile, pe undeva.

— Și unde-s Antilele alea? Ignoranți. Fugiți, mă, acasă, măcar să fiți cu copiii!… Băi, te uiți la mine puțin? Murim, bă, la impact. Pământu-i o chestie mică, poate să cadă și-n Groenlanda, te-a luat, n-ai unde să fugi. Se stinge rasa umană. Nu scapă, zice, decât unul la un milion; și ăla, dacă nu-i pregătit, nu rezistă.

— Suntem pregătiți…

— Nu fi, bă, mișto car, că ești prost. Ia un sac și roiu' acasă. Poate ai baftă și-mi mănânci tu mălaiul. Să fie primit! Dacă vrei să te-nfrupți și din mine sau din colegul, fă-o devreme, până nu te ia greața, că tot acolo ajungi. Nu plecați, nu plecați, treaba voastră! Adu-mi vodca în restaurant.

Și, tragic, decis, se îndreptă spre ușă. În urma lui, chelnerii – stâlpi de sare, Sodoma. Se încurcă în perdelele de pluș care mascau ieșirea. Deschise, făcând să pătrundă mirosul și ambianța sonoră ce veneau de sus, din local.

Nicu se așeză la o masă lungă și neatinsă. Restaurantul, mărișor, n-ai fi bănuit. Stilul popular cunoscut, oale pe pereți, ștergare, lambriu de lemn lăcuit și mobilă idem, cioplită din bardă. Blaturi masive din scândură neagră, lucioasă; organizau desigur mese festive. Aici se puse domn' Nick, cele câteva mese de patru persoane fiind ocupate. Blăni de oaie pe scaune

cioplite anume pentru a-ți rupe șira spinării, cetină prăfuită-n ulcioare și serviciu în costum național compozit. Mă rog, te deprinzi imediat. Lucrul șic, însă, măștile drăcești care te fixau din toate ungherele, *I love Dracula*, un sicriu pe căruț și torțe înfipte, cu bec. Muzica ieșea de la stație.

Veni și băiatul cu vodca. Când dădu s-o apuce, simți pe masă ceva untos și se șterse reflex de ștergarul cu arnici bistrițene. Dar și pe acela, prezentând o culoare incertă, albul nefiind perfect românesc, îl folosi și-l dădu mai încolo.

Îl apăsau iar neliniști negrețe. Sorbea și citea. Până să te întrebe vreun ospătar cu ce treburi pe-aici, găseai în coșul cu pâine broșuri de turism de unde te dumireai care erau frumusețile zonei, dar și că hotelul fusese construit intenționat pe locul cel mai probabil despre care vorbea englezul în cărțulia lui cu contele sanguinar. Senzații nebănuite! O noapte de neuitat!

Se trezi cu o pereche de tineri care-i cerură voie să se așeze la celălat capăt al mesei. Stați, dragă, ce-i, masa mea? Nu-i plăcură din prima. Ochelariști, erau transpirați într-un fel destul de impudic, ochii scufundați, vorbeau fără vocale și se țineau strâns de mână. Nu-și dădură drumul la degetele asudate pe tot timpul cât șezură acolo, adică vreo zece minute, buzică-n buzică și tatonându-se incontinent. Ăștia-s scăpați de la *bunga-bunga*, își spuse, amintindu-și de Berlusconi, curvar meritoriu. Habar n-aveți ce vă cade pe cap. În momentele astea te simți nepământean, vezi de sus; cunoști viitorul dezastruos și privești cu înțelegere la nepăsarea aceasta de furnicar. *Fornicar*… O evocă o secundă pe Roji, plasând-o deliberat în extaz. Tineri, păcat. Nici măcar nu se uită după vreo chelneriță, cum face omul la restaurant. Se țineau tot mai strâns, n-aveau aer, uite la ea cum îl ciupe de cot! A dracu’ carnea pe voi…

În sfârșit, și Baba Novacul! Haiducul-ospătător îi zărise și venea îndoindu-și pe drum pagina care se dădea peste cap, din carnet. Dar nu ajunse, pentru că fu nevoit a se lipi de perete; cineva stinsese lumina. Hăhăieli macabre în difuzoare, proiectoarele băteau violet și Dracula însuși se materializă între ei, fluturându-și valtrapul de satin movuliu; îmi vine în minte judecătorul acela băsinator de la Curte, nu mai știu cum îl cheamă.

Țipete, chestii, fluierături. Nicu surâse cu amărăciune. E îngrozitor să te gândești că-i ultima vodcă de pe lumea aceasta și lumea petrece! Să fii doar tu care știi că undeva pe cer s-a aprins deja o lumină sinistră ca să se ducă dracului tot… Avea în urechi vâjâitul cu care cădea. Doar ăla, kamikazele cu bomba în slip, poate simte la fel. Nu sunt și eu oarecum terorist printre ăștia, chiar dacă n-am vreo tangență? Întoarse capul spre tineri, ca și cum ar fi așteptat o tacită confirmare în general, dar scaune goale. Întuneric, o zbughiseră sus pentru o nouă repriză, așa mă gândesc. Și pentru că spiritul său accesase deja alt nivel, putu să-i vizualizeze pe unde bănuia că se află, undeva la etaj. Ăștia nu-și mai scot nici pantofii, nici ochelarii, opină în sinea lui și supse picătura care-i mai rămăsese-n pahar. Băgă mâna sub masă; mâncărime la *poplitee*. I-ar fi împins, se gândi, o sută lui vampirache să intre tiptil peste ei chiar în timpul lor de flagrant și să-i bage-n răcori, dar nu știi la ce cameră stau. Să vă văd cum urlați!…

Se mai treziră și cu două drăcoaice boite la fel, decolteuri până-n buric, se lăsau peste mese la oameni, ziceai că-s două ministrese de la Turism, puteai să le vezi din ce în ce mai adânc. Se așezau pur și simplu în poală la domni. Până le cădea și Dracula-n zonă, că-și făcea de lucru și el. Atunci săreau ca să muște, nu-l nimereau, se schingiuiau una pe alta până la sânge, ăla cu colții în carotidă, de se umpleau de borș ca la automutilarea cu ciobul, și pe bot, și pe țâțe, și-n păr, pe clienți, peste tot. Destul de plăcut. Dura deja de vreo douăzeci de minute.

Treaba vampirului era mai mult să se oprească la mese. Aici dădea peste cap ce găsea prin pahare, lua portofele, pupa, producea un mârâit ușor de recunoscut și se îndepărta scoțând limba. Le plăcea la turiști, nebunie! Când ajunse la Nicu, îi făcu un semn înspre ceas ca să-l scoată, i-ar fi fost necesar.

— Îți dau cincizeci, îi strecură acesta în șoaptă, dacă sperii doi căcăcioși. S-au băgat într-o cameră.

Masa fiind aproape nelocuită, Dracula se întinse spre el, ciulindu-și urechea cu mâna; avea și dreptate, muzica aia te asurzea. Domnul Nick avu bănuiala că ofertase insuficient.

— Cincizeci de dolari. Doi cu ochelari. Nu ştiu camera.

Celălalt îl privi lung, lingându-şi hemoglobina uscată pe buze. Dar mai mult nu făcu, căci nu apucă. Cineva îl ţintui cu un proiector alb, orbitor ca înseşi zorile dalbe. Scoase un urlet de spaimă, sări de pe masă şi se ghemui în sicriu. Diavoliţele, însângerate, aşa cum erau, trântiră capacul şi-l târâră în grabă spre garderobă, fiind pe rotile.

Se aprinse lumina. Clienţii aplaudau cu bunăvoinţă, în aceeaşi ignoranţă cu care priveau viitorul lor imediat. O ţărăncuţă trecea cu nişte sticle în mâini.

— Aţi dorit bere?

— Nu, făcu Nicu.

— Dă-o-ncoace, dă-o-ncoace, auzi o voce cunoscută în dreapta.

Chiorii cei doi. Se întorceau ca de la sapă, uzi şi deshidrataţi. Bărbătuşul avea un mers cam nesigur. Se aşezară fără nici un pardon şi sorbiră spuma rece până la fund. Li se lipi de buze, dar nu păreau să-şi dea seama. Se strânseră unul într-altul cu clăbucul la gură şi, evident, se apucară de mâini. Pândeau destul de nerăbdători o nouă răscolire internă care să-i trimită de unde-au venit.

Omul nostru ridică privirea în tavan şi aşteptă o vreme cu pleoapele strânse. Nu era fumător. Se ridică şi ieşi.

În cramă, vampirache şi alea, la grămadă acolo, cu sacii, plutonul complet. El la masă, una, doamna Ecaterina, se ştergea de sânge mamar la oglinda din spatele barului, iar a doua, Cateluţa, se certa la mobil. Dracula se ridică să-l întâmpine şi, deşi alarmat, lăsa impresia că se bucură cu dinţii pe-afară.

— Care-i treaba, domnu’, la noapte? Murim?

— Aţi aflat?

— Vorbeşte băieţii.

Era singurul în ţinută vampiricească. Colţoasele, cu maglavaisul de pe faţă aproape luat, nu mai erau chiar atât de ispititoare. Ecaterina sărea de treizeci. Sub pelerină, uniforma de chelnereală în stil popular. O scoteai şi rămâneai îmbrăcată.

— Tu auzi să cobori?! ţipa Cateluţa în celular, mai mult ca sigur unui bărbat, după ton. Ai deschis damingeana!…

– Vine un meteorit, lămuri aparţinătorul de saci.

— Doamne fereşte şi ne păzeşte, asta mai trebuia!

Peste-oceanicul înălţă din umeri, dubitativ.

— Sunteţi cetăţean canadian?

— Nu, chiar din State.

— Doamne fereşte şi ne păzeşte!… Nu vă supăraţi, am apucat să comandăm ceva de mâncat. Se schimbă şi fetele, că are sus de servit.

— Coboară acum, da, e grav! Iar ai băut, şi te simt, avertiză Cateluţa în telefon.

— Staţi, staţi liniştiţi. Pot să vă ofer nişte vodcă.

— Da’ nici nu pot să înghit! Domnule, m-ai terminat, nu sunt om! Ce dracu’ facem acum?

— Duceţi-vă acasă, dacă puteţi.

— Şi acolo nu vine?

— Cade-n Antile, se băgă iar în vorbă ăla cu Antilele şi domnul Nicu se enervă.

— Lasă-mă, *fuck*, cu Antilele tale, ai noţiunea de megatonă?! Milioane de bombe ca-n Hiroşima! Ce-ş’ copil? Te dezintegrezi celular! Nu rămâne nici fâsu’!

Îl priveau împietriţi. Chiar aşa?!

— Eu mă duc acasă, hotărî doamna Ecaterina, am maşina aici.

— Laşi dracu’ serviciu’?

— Eu plec.

Dar nu se urni. Barmanul scoase vodca din baterie şi-şi turnă în deplină tăcere, apăsat de apropierea decesului. Fie care apucă de pahar şi-l dădu peste cap în mod grav. Cateluţa se aşeză cu telefonul în mână. Luă un şerveţel de pe masă şi se frecă, neluând în seamă că se irită la ten. Cealaltă se şterse cu şorţul de la costum. Îl mânji. Nicu, plecat pe gânduri şi el, înclină sticla şi refăcu plinul de albitură. Apăru şi ceafa de porc; Ecaterina o luă din uşa bucătăriei şi o puse pe masă.

— Mă, ți-am spus s-o faci bine, se necăji contele.

— N-ai vrut în sânge?

— Medium, am spus!

— Dă s-o mai fac, mormăi bucătarul.

— Las-o-n trocii mei… Ce-ați vrut, domnu’, că n-am avut timp? Ați vrut să sperii pe cineva?

— Dă-i în pizda mă-sii.

— Da’ vorbiți românește fără accent.

— Vorbesc tot felul… Doi căcăcioși, să moară fericiți, omoară relaxa.

— Vezi c-o frige prea mult, avertiză numita Ecaterina.

— Lăsați-mă-n pace.

— Hai, noroc! făcu Nicu, locuit de presimțiri neguroase.

— La mulți ani!

Băură până la fund. Oferi și personalului cramei.

— Domnii? Hai, domne, că-i totuna acum.

— După serviciu…

— Doamnele? Ceva de mâncare? Ce pot să comand?

Femeile se codiră puțin, apoi optară pentru cârnațul haiducesc la grătar.

— Cobori sau ce faci? interogă sever Cateluța în telefon.

— Să-mi aducă și schiurile, spune-i c-aștept.

— Adu și schiurile lu’ doamna Ecaterina. Hai, că pleacă!

Crama se umplu de fum imediat, prinse viață, mai luară o gură, se strâmbară la contactul etilic, după care vampirul își demontă dinții și-i puse în paharul de Borsec. Despături din șervet cuțitul și furculița. Clăpăug, exoftalmic, chip osos și căpresc la fel ca la ăia de-au apucat să crească peste normal, deși n-avea decât vreun metru optzeci, părea destinat pentru roluri de caracter. Putea să joace și cu dantura lui foarte bine, buzele aveau pielea scurtă, îi ieșeau caninii pe la comisuri.

— Mata nu te ștergi?

— Eu mai am o intrare, la noapte, ele au terminat. Număr solo, ar trebui să-l vedeți.

— Sunteți un artist, domnu’ Zoly. Mi-a plăcut foarte mult ce-am văzut.

— Sarumâna.

O fi ungur şi ăsta… Făcuseră la un moment dat cunoştinţă; americanul se căutase de o carte de vizită, dar nu mai avea. Zoly termină cu friptura, se ridică şi dispăru după perdeaua de pluş. Cum se întâmplă în astfel de împrejurări, toţi bănuiesc că te îndrepţi spre toaletă şi se uită la ceas.

— Ce face Titi ăla, vine cu schiurile, că stau ca pe ghimpi! Am fata singură acasă.

În momentul următor, nu se ştie de ce, răzbiră hăhăieli înăbuşite din bucătărie.

— Te râzi ca un bou! făcu doamna Ecaterina către uşa batantă, apoi, mai înfrânat, înspre Nicu: Nu mai beau, mulţumesc. Vai de mine, sunt cu maşina… Ce face cu schiurile mele?

— Ce faci cu schiurile ei? insistă Cateluţa, după ce reuşi să-l ajungă cu celularul. Da’ de ce n-ai chef, vreau să ştiu?… Depresia naibii, că mă şi enervezi! Ştii că n-ai voie alcool la pastile! Îmbracă-te şi te rog să vii jos! Imediat! Vine acu’… îi linişti pe ceilalţi şi închise.

— Ce te hăhăi ca prostu’?! atacă iar doamna Ecaterina, pentru că cineva ieşise dintre tigăi.

— Eu?!

Oaspetele aplica cu tragism în pahare, însă femeile nu mai serviră. Trebui să bea singur. Reveni şi Zoly de pe unde umblase, cu aerul lui de strigoi: zeul morţii la indienii Comanche, dacă ne gândim la acelaşi lucru, tresăriră şi angajaţii.

— M-am uitat pe geam, zice. Nu se vede nimic, e-nnorat.

— Încă-i bine, făcu bucătarul.

— O să-l vezi, Zolică, nu mai e mult şi-o să-l vezi, proroci clientul cu o mână pe sac. Când vine, aproape se face lumină ca ziua. Arde în atmosferă.

— Vai de mine şi de mine, Doamne fereşte! se închină Cateluţa.

— Plătiţi în valută? întrebă cu sfială şeful de sală.

— Plătesc în ce vreau! Cu VISA plătesc.

Plafonul de conştiinţă îi aduse aminte de poliţai şi de şpagă, un trepanat.

— Ce naiba, te-ajută banii să scapi?

— Mai aveţi tornade prin State, mai umblă? se interesă vampirul după ce se apropie de pahar. Că m-am contrazis cu un prost.

— Ce spui? Tornade? De ce?

— C-au apărut şi la noi. Cum e ceva pe-acolo nasol, prima treabă – se sparge aici. Ca criza bancară.

Şi râse. Boit cum era, mai bine te uitai la pantofi.

Pizda mă-sii, mormăi domnul Nicu în sinele lui.

— Crezi că mai prinzi vreo tornadă?

— Aşa, de curiozitate…

— Nu mă crezi… Treaba ta.

— Ba cred, ce să fac? Să-mi bag unghia-n gât? Pizda mă-sii.

— Nici dumneata n-ai accent.

În clipa următoare, începu să dârdâie toată cabana. Înţepeniră, care pe unde era, cu privirile-n sus. Un duduit din ce în ce mai accelerat, vecin cu nivelul de groază al lucidităţii. Nicu se apucă de marginea mesei şi strânse până la alb. Ceilalţi, cataleptici, nici nu-mi vine să mai vorbesc.

Dar nu era de ce se temeau. Venea Titi. Venea Titi pe schiuri de la el din mansardă. O scară de fag pare anume făcută, aluneci într-o veselie drăcoasă din treaptă în treaptă, zbum-bum!, iei strâns *cristiana* la doi, pârtie, futu-vă rasa-n cur, că vin în stare modificată de tulburări, dă-te, babo, de-acolo! Se crăcănă el în *plug*, dar nu putu s-o ferească.

Ţipătul femeii, chiar aşa, în etate, se auzi până în crama de jos. Doamne fereşte şi ne păzeşte! Uşuraţi, se îmbulziră pe scări, ca să dea peste el hăbăuc, târâind ce avusese-n picioare înainte să-i sară.

— Am dat peste dânsa…

— Ce-ai făcut?! disperă Cateluţa. Ce-am vorbit amândoi?

— Mi-am sclintit ou’ gleznei.

La etajul de sus se auzea zarvă groasă şi lume urlând după o ambulanţă, nu era din cale-afară de liniştitor. Îl traseră în cramă rapid, punându-l la adăpost, în timp ce doamna Ecaterina se sălta în bombeuri şi mai întârzie un minut, pipăind dacă nu erau crăpate pe undeva, pe la vârfuri. Schiuri de

calitate, două milioane, nu suferiră prea mult. Se luă după ei și-l găsi pe Titi dându-se cu capul de masă.

— Mi-a sărit în față babonea, fuma pe etaj…

— Ești sub influență! De ce umbli la damingeană? De câte ori vrei să-ți spun?!

Cateluța, la nervi, dădea și în plâns.

— Dacă-mi rupeam nu știu ce?! Fuma pe etaj!

— Și bețele unde-s? băgă de seamă doamna Ecaterina.

— Le-am uitat, ți le-aduc.

— I le dai mâine fetei.

Mâhnit cum era, Titi deschise gura înveselit dintr-odată și emise o behăială. Toată lumea putu să-și dea seama că-i lipsea un număr apreciabil de dinți; majoritatea era la curent, Nicu nu. Omul se pocni iar cu fruntea de blat. Femeia îl privi strivitor. Curând, se pomeni zgâlțâit. Cateluța îl smucea de un umăr.

— Titi, mă-nnebunești! Mă omori!

— Măi, mă leși? Mă doare picioru’, nu mai am pastile de calm.

— Putem să murim pe moment! Du-te sus!

— Tu n-ai vreo treabă pe undeva?

Examina cu tristețe dinții vampirului. Îi scosese din pahar și se uita de aproape.

— Mi-a sărit brusc în față, ce-s eu vinovat?

— M-ajută vreunul să dau zăpada de pe mașină? ofertă cea cu schiurile.

Cum nu se arătă nimeni interesat, apucă un teu și ieși.

— Mă, gata! strigă zombi și se făcu liniște.

Pe urmă, vacarm. Ușa se dădu de perete, făcând ca Ecaterina să revină cu spatele-n față, vâslind din materialul sportiv și presată de un morman de turiști ancestrali care doreau de urgență *Salvarea*. Foloseau în acest sens o românească aproximativă și guturală, aproape de neînțeles, iar când dădură cu ochii de Titi nu avură decât un impuls rațional: să-l bage-n pământ.

Numai vampirul putu să-i oprească, deschizând pelerina în faţa nefericitului topit pe blana de oaie, unde stătea.

— Lăsaţi Justiţia să-şi facă efectul! strigă cu voce subţire.

Cateluţa prinse, la fel, un ton de sus şi ţipă, dar nu mult, pentru că, luată pe nepregătite, volumul de aer insuficient pe care-l avea în plămâni se irosi la prima sforţare. Care era neplăcerea?… Ambulanţa nu putea ajunge decât într-o oră şi ceva, poate două, afară era Berezina, ningea duşmănos, iar partea vătămată nu putea aştepta.

— Nu-i nimic, sări făptuitorul de unde era, o duce ea cu maşina!

Şi arătă spre doamna Ecaterina, care-l privi ca sculată din somn. Încercă ea puţin să se tragă-ndărăt, dar nu era loc de-ntors, săriră cu toţii, cu făraşe, cu mături, nu mai putea să invoce deszăpezirea, aşa că biata rănită fu culcată pe bancheta din spate şi acoperită cu o muşama şi cu schiurile. Nici o lumină pe cer; beznă cărnoasă, prevestitoare de rău. Mai trecuse o oră şi tulburarea sporea.

— Dacă fumează pe etaj, ce să-i fac? fonfăi din nou Titi puţin mai târziu, în cramă, unde-şi suflau toţi în pumni, înghețați lângă calorifer.

Şeful de sală îl sfătui cu toată sinceritatea:

— Lasă, nu mai pune la inimă.

— Nu-s maşină, n-am aisberguri…

E câte-un lucru care te sâcâie, te preocupă, nu te poţi face că plouă, chiar dacă vine un piccolo cu tavă şi păhăruțe.

— Fumatu’ nu-i bun. Matale fumezi?

— Cum? Nu, se smulse Nicu din gânduri.

Era abătut şi transmitea o stare proastă în general. Îl enerva că nu era lăsat să se concentreze pe starea de nimicnicie; indivizi agitaţi, gălăgioşi.

— Ăsta-i cel mai bun lucru. Nu ştiu cum s-o dezvăţ şi pe-a mea.

A lui nu mai era acolo, urcase în restaurant.

— E o doamnă în sensul bun al cuvântului, dar o iau pe depresie. Fumatu’ te face chichiricios, dă obişnuinţă. De unde-i vodca asta?

Şi puse paharul jos, cu o revulsiune nesimulată.

— A adus-o domn’ Nick.

— Da? Cam haină. Aţi gustat pălinca de-aici, de Bistriţa, cum ar veni? Nu că-i mai aşezată un pic? Da’ de ce sunteţi aşa tăvălit?

— N-auzi că vine un asteroid peste noi? făcu jalnic vampirul şi-şi trase un scaun.

— Dă-l în mă-sa, o să facem cumva…

Dracula nu luă în seamă dezinteresul lui Titi. Nu-şi găsea locul, se mută de pe scaun şi se aşeză pe grăunţe.

— Poţi să-l iei, dacă vrei… Zolică, te rog, oferi generos domnul Nicu, iar Zoly dădu din mână cu un gest obosit, ce mai contează acum?, şi pipăi un alt sac, de alături, unul din cei cu orez. Se mută cu fundul pe el.

— Au mai zis ei de o mie de ori că vine nu ştiu ce, şi o laie…

— A confirmat şi biserica.

— Zău? Au dat la televizor?

— În State, la noi.

— În State, mersi. Mi se pare normal. Ăştia de-aici nu se bagă, n-au treabă. Nu mai pot cu vodca asta. Hai, încălzeşte motorul, te duc într-un loc, servim ceva fin.

— Putem şi aici, fu de acord domnul Nicu şi trase de portofel.

Barmanul, Titi şi asistenţa îl priviră cu seriozitate.

— Băi, ar trebui să te rogi, reproşă strigoiul înălţat pe orez.

— Dom’le, eu n-am studiat foarte mult, sunt caloriferistu’ de la hotel, căldura la mine, dar pân-acu’ avem vreun reproş? Ce naiba! Am merita o pălincă de casă şi noi. Dacă vine, vine, n-ai ce să-i faci. Omu’ se răzvrăteşte. Măcar să te prindă asupra unui pahar şi poate se nimereşte vreo extraterestră; n-o ierţi!

— De aia ai bușit baba tu…

— Nu eu am pus-o să fumeze pe hol. Şi nu-i mare lucru, am bușit-o dintr-o parte mai mult. De Ecaterina mi-e milă, săraca, pe unde umblă ea, prin nămeţi.

— Cred c-ar trebui să te gândeşti cât de cât, reflectă greoi domnul Nicu, căci în ciuda agresiunilor ospitaliere, spiritul încă nu părăsea altitudinea. Ăştia-s un grup organizat de turişti, cetăţeni străini fiecare, au

plecat din România de mici, i-ai auzit cum vorbesc. Se-ntorc aicea să vadă cum ninge, plaiuri natale, obiceiuri, sarmale tradiţionale, şi cu ce se aleg? Mă tem că n-o lasă aşa, sunt bine grupaţi, fac plângeri prin ţară la ei, ai bani de plătit? Să nu zici că n-ai noroc, io-i cunosc.

Titi începea să-l irite şi nu-şi dădea seama de ce. Sigur că există o iubire planetară spre care e natural să tindem, dar totuşi. Vedea pâclos, îl ardea deja duodenul.

— Şi ce vrei, domnu', să fac?

— Te rişti. Ai lăsat-o pe aia să meargă cu ea. De unde ştii câte zile de spitalizare îi dă? Că din asta iese penalul… Trebuia să te urci în maşină, să stai de vorbă cu doctorul, să-i împingi la nevoie ceva, că era bine să n-o fi lezat. Înţelegi? De ce-ai rămas aici ca să bei?

— Bine. Porneşte maşina. Nu mă opun.

— Nu pot. Am alcoolemie în sânge.

De unde stătea, Zoly-vampirul râânji. Titi tasta şi nu scăpă mobilul din ochi, până nu fu sigur că sună.

— Auzi, doamna Ecaterina…? Care-i treaba cu…?

Ascultă ce-i spunea diavoliţa, pe urmă închise întunecat şi-i informă, pentru că vedea că-s curioşi:

— Ajung acu'… Hai, domnu', mă duci?

— Până răzbim prin zăpadă, ăla îi face deja internarea. Şi sunt şi băut.

— Hai, domne, că n-are nimic, insistă aschimodia, laşi omu' la greu? Vin şi eu, îi cunosc pe toţi poliţaii. Cine să-ţi pună fiola? Ninge ca naiba.

— Sunt aici cu o treabă.

— Şi dacă ne cade de sus, ori că-i afară, ori în local nu-i tot aia? Punem şi sacii în portbagaj, mai contează?

— Poate nu ne loveşte… făcu Titi nefericit şi lui Nicu i se făcu o milă minoră.

Omul aştepta cu gura deschisă, i se vedea cimitirul dentar şi se uita ca un câine.

— Hai să ducem băiatu'… se auzi blând strigoiul.

— Zolică, pe cuvânt dacă pot…

În sfârșit, după douăzeci de minute luau cu fărașul zăpada de pe parbriz. La plafon nu era necesar, căci tot se punea. Înainte de-a ieși din parcare cu mormanul pe el, domnul Nicu scrută cu atenție cerul întunecat, enigmatic, de unde e de presupus că încep toate să se sfârșească.

— Hai că-i bine… îl încurajă caloriferistul suflându-și în capilare.

— Știu eu?…

— Scăpăm, domnu’ Nicky!

— Nimeni nu poate scăpa.

— Gura mă-sii…

Și stătură o idee pe gânduri.

— Bani ai?

— Pentru ce?

— Pentru doctor.

— De unde să am?

— Și-atunci, la ce mergem?

Degustătorul de hematii clănțănea lângă ei, înghețа la durligi, îmbrăcat cum era, cam subțire. Își uitase restul danturii în paharul cu apă.

— Lasă, hai, dă drumu’ la cald, pui mata, scoate mâine băiatu’ și-ți dă. N-are pentru moment. Poate ne cade căcatu’ ăla în cap și nici nu-i nevoie.

Argumentul: rațional, de neobiectat. Ce valoare mai are un ban în fața naturii? Se urcă în mașină, motorul porni, dar nu ieșeau din troian. Titi coborî să ajute balansul. Tot atunci, se stinse lumina.

— Ce-ai făcut?! strigă domnul Nicu speriat.

— N-am făcut nimic, ce să-i fac? S-a luat iar curentu’.

Cel de la volan sări afară și se rezemă de portieră. Cu capul pe spate, scruta îngrozit o beznă impenetrabilă; nu se vedea nici ninsoarea măcar, cu toate că simțeai cum te pișcă, felinarele de pe stâlpi se bălăbăneau nevăzute.

— Începe! strigă descompus de teroare.

— Mai încet… Umblă la transformator, fură cupru. Staţi că vine echipa și-o face la loc, lămuri cineva. Intraţi la căldură.

N-avu ce face și căzu iar cu mâna pe schimbător. Vampirul dârdâia lângă el.

— Dă-i drumu’, că se uită turiștii pe geam. De ce se încălzește așa de încet? Fură, domn’ Nicky, e cupru-n transformator și pe stâlpi, fură, dracu’ să-i ia. Hai să ieșim odată de-aici!

Patinau, Titi împingea dindărăt și, când o luară din loc, sări înăuntru. Automobilul fugea de spate în șleauri, farurile băteau cât băteau, dar n-aveai de unde să știi ce te așteaptă în față. Domnule, visez sau sunt beat? se interogă domnul Nicu. Mi-e greață, nu mai rezist la băut, de ce-am plecat cu bețivii, sunt inconștient!

— Mă, eu mai am o intrare în scenă, își aduse aminte strigoiul. Dar oricum nu-i lumină.

— Nici n-am cum să-ntorc, chiar să vreau. Sunteți beți, unde mergem?

— Înainte, înainte…

Numai înainte se și putea, ca destinul. Totul mort, ei singuri pe drum, nici un camion, nici un TIR, lumea încremenise și aștepta ceva foarte rău. Vag, fantomatice, primele case scufundate-n întunecime. De ce n-am luat și sacii cu mine, că n-ai de unde să știi?… Lui Titi îi sună telefonul și vibrară înfiorați.

— Da… Da? Mămică, beton!… Noi ne-am pornit după voi. Să știi că mă revanjez. Hai, te pup… Doamna Ecaterina, explică după ce îl închise. Ce-am zis că n-are nimic?! O duce și la psihiatrie, că baba se plânge că era pe palier și-a venit peste ea un schior de la etaju’ de sus. Ți-am zis? Am zis sau n-am zis?!

— Hai că-i bine. Întoarce unde se poate.

— Nu văd nimic, un’ să-ntorc? Merg în față.

— Nu, să n-aud! Fac eu ospeția. Să vezi și mata cum e tăritura de-aici, să compari. Mergi tot așa, până-ți spun. Săraca doamna Ecaterina, cum o fi răzbit pân’ acolo!…

Mașina se hlobănea când sărea peste șleauri, dar de fiecare dată o scoase motorul.

— Încet, așa, cu a doua.

— Nu se vede nimic, dacă intru în șanț, aicea rămânem.

— Ce beznă, fratele meu!

— Cât e beznă, e bine, aşa am înţeles. Deocamdată nu cade. Tu vezi ceva, asta-i casa lui Toderuţ?

— Nu-i asta.

— Ba asta-i.

— Atunci, du-te şi cere-i. Spune-i că eşti c-un american. Plăteşte-n valută.

— Băi, nu opresc, că mă tem.

— O secundă…

Dracula coborî pe partea unde stătea şi traversă printre faruri ca un duh necurat. Picioarele subţiri îngheaţă urgent; se strânse în pelerină. Îl simţiră şi câinii, hărmălaie, de unde dispăruse se auzea cum bate în poartă.

Ce fac eu aici, de ce am cedat? se lamenta în gând domnul Nicu, pentru că, în starea de conştiinţă în care era, luciditatea refuza să îl părăsească. Prea multă zăpadă, ne ţine deasupra pe toţi. Vedea deja cadavre împrăştiate, cu al lui printre ele, suspendate alandala peste troiene şi oprite în felul acesta să se încorporeze în solul natal. Vin tocmai din Oklahoma ca să expir în nămeţi cu beţivii, nici nu mă pot reculege, am lăsat şi sacii în cramă… Atâta efort pe degeaba, îmi vine să mă plesnesc!

Şi se pişcă nervos îndărăt de genunchi: *poplitea*. Vreau să mă scarpin numai când sunt în maşină. De ce, e un semn? Luă o gumă de mentă.

— Mai bine mergeam, făcu Titi din spate, unde ştiu eu că-i bine. Dă şi mie o ciungă.

Mai avea două, dar nu comentă.

— Ce-ai zice să-ţi dau o fată de vreo treişpe ani?

— Ia mai lasă-mă-n pace!

— Hai, bre, poate mori la minut şi nu vrei o fată? Ce dracu’, domne, murim! Ultima dorinţă, cine n-ar vrea? Când vine sfârşitu’, lumea nu ţine cont. Zici că eşti american, da’ se poate?! Găsim şi palincă, şi tot. Asta-i culmea, ce om!

— Aş întoarce aici…

— Da’ poate vreau eu! De câte ori ai ocazia asta? Nu te teme, eu garantez, învie şi morţii. Uite că descuie la Toderuţ.

Într-adevăr, umbla o lumânare prin casă. Când deschise uşa şi dădu peste arătarea din poartă – coasa îi mai lipsea –, femeia trase un urlet îndurerat şi se lăsă moale-n prag. Zoly-vampirul se grăbi s-o şteargă de-acolo. A doua zi s-ar fi putut povesti în vecini cum îi bătuse moartea la poartă şi cum ar fi dispărut după aia într-un morman de zăpadă cu becuri.

— Bagă a patra, mi-e frig, nu-mi place pe întuneric deloc!

— Tot înainte, luă Titi comanda, trebuia să iau o pastilă, sunt cu nervii ceva de speriat.

Nu-şi putea formula un gând pios despre sfârşitul apropiat, asta îl enerva, nu se putea concentra pe nenorocire. Ce bine era în cramă la ăia, ce bine ar fi fost să fie şi Roji, ce-i coşmarul ăsta beţiv?! reflectă anevoios domnul Nicu, pentru că şi el clătina în arealul venos o cantitate de alcool reactivă. Dar volanul îl ţinea încă drept. Se mai hurducară aşa vreo zece minute.

— Aici! fu de părere cel de pe bancheta din spate. Opreşte. Bagă în lateral cât se poate. Hai jos.

Recunoscând casa, moroiul se întoarse către mecanic, dar nu zise nimic.

— Am cetăţenie americană…

— N-are nimic. Închide şi după mine!

Intrară în curte, unde dulăul îşi rupea gâtu-n lanţ la vederea slăbăturii în pelerină. Ferească Dumnezeu să scape de-acolo! Nicu îl ocoli cât putu, dar vampirul încerca să converseze amiabil cu el, probabil îl mai cunoscuse. În casă se aprinse o lampă şi le deschise o fată de şcoală. Nu păru foarte mirată nici de străin, nici de oră, nici de stafia care se strecură înăuntru.

Împresurară soba cu mâinile înghețate pe cahle. Titi, care părea mai de-al casei, se deplasă direct spre cămară, de unde ieşi cu produsul. Ceru nişte pahare şi copila, fără să pună întrebări, le luă din bufet, stricând o aliniere frumoasă. Nicu dădu băutura pe gât şi nu simţi altceva decât o arsură promiţătoare de cald, cu toate că Titi aştepta în faţa lui un verdict.

— Hă? Iar îi bine?…

Nu insistă, îi mai turnă înc-un rând şi se întoarse la fată, îndreptând-o către altă odaie.

— Unde-i mama? îl auziră în timp ce închidea după el.

Era cald înăuntru, Zoly îşi scoase valtrapul şi-l îndemnă şi pe Nicu să se facă lejer. Strânse complice şi-un ochi: obiceiuri mitocăneşti. Musafirul nu se grăbi, tremura, mai luă o gură de ţuică. Stătură aşa până când cel de dincolo reapăru.

— Hai, totu-i ca lumea.

— Domnu' Titi, pe cuvânt, te rog să mă crezi…

— Hai, domne, mă jigneşti, te aşteaptă!

— Sunt şi îngheţat.

— Te încălzeşti, nu ai treabă, lasă canadiana aici.

— Stai puţin, stai puţin…

— Domne, poţi sau nu poţi? Eşti american, fii marin!

— Da' cât…?

Şi-şi frecă buricele a două degete specializate. Primi înapoi un îndemn bărbătesc. Domnul Nicu îşi înălţă braţele, luând martor cerul plin de pietroaie, aruncă geaca peste spătar şi puse fatalmente mâna pe clanţă.

Fata aştepta aşezată pe patul desfăcut, de unde ieşise să le deschidă. Postura aceasta îl descumpăni, era un copil dezvoltat. Şi, deşi tocmai se ridicase, îşi trase un scaun, terorizat de cum să înceapă. Îl privea cuminţică. Cum te cheamă, drăguţă? Îi spuse. În ce clasă eşti? Îi spuse şi asta. Ai mai făcut…? Nu termină şi nu primi nici răspuns.

— Nu-i frumos. Te maturizezi prea devreme, nu-i bine.

— Poftim?

— În Statele Unite copiii sunt foarte precoci, sper că ai auzit. Şi nu-i bine. Sunt alarme statistice. Droguri, satanism, lucruri reprobabile, ştii. Ce curiozităţi mai aştepţi de la viaţă, când le iei pe toate grămadă, din prima?

Fata, dându-şi seama că se producea o mustrare, îşi privea genunchii cu insistenţă. Tăcea.

— Ai tatuaj? Dă să văd. Hai să-l văd şi eu, că nu spun la nimeni.

Copila, spăsită, îşi chinuia unghiile.

Dincolo, Dracula vru să-i pună haina-n cuier, dar nu nimeri şi-o scăpă. Se auzi zgomotul portmoneului din buzunar la contactul cu duşumeaua. Întoarse o căutătură sinistră spre Titi, să se asigure că nu băgase de seamă. Băgase. Deşi asculta lângă uşă, băgase. Lăsă geaca să mai cadă o dată, producând bufnitura la care se aştepta şi zâmbi sângeriu, cordial.

În cealaltă odaie, fata îşi ridică pijămăluţa de pe burtică, lăsând să se vadă chipul prietenos al vampirei Elvira, aşa scria dedesubt. La vederea ei, Nicu fu lovit, de asemeni, în plex.

— Părinţii cu ce se ocupă?

— Aici, la hotel…

— Tinereţea se duce, trebuie să te bucuri de viaţă decent. Oricând se poate întâmpla o nenorocire, nu ştiu dacă eşti la curent… Eşti o fată inteligentă… Şi ce materie îţi place mai mult, ce obiect, unde ai note mai mari, la desen?

— Nu, la cor.

Pentru moment, adică pentru optzeci de secunde, domnul Nicu nu mai ştiu ce-ar fi putut să adauge, se goli temporar de gândire.

— Poezii vă învaţă? Cu cine faceţi româna?

— Cu doamna Motoc.

— De Coşbuc v-a vorbit? Ai auzit de Coşbuc?

Şi pentru că fata nu dădea semne afirmative, începu să-i recite bătând pe cuvânt: „În vaduri ape repezi curg…”

Nu apucă să termine strofa, observă simultan că pubera devine atentă la un zgomot de dincolo. Cineva îşi scutura încălţămintea în tindă, apoi o voce oarecum cunoscută şi doamna Ecaterina deschise uşa intempestiv. El pe taburet, lângă pat, şi fiica în pijama.

— Ce-i aici, în casă la mine? Ce cauţi aici?!

— Doamna Ecaterina…

— De ce-i fata-n pat? Ia cheamă poliţia, cheamă poliţia în două minute! Hai la medico-legal!

— Are cetăţenie, îndrăzni domnul Titi.

— Ieşi afară şi tu! Dă telefon la poliţie!

Caloriferistul se împiedică de prag, iar vampirul, înfăşurat strâns în manta-i, se năpusti în ger după el. Dărâmă în târnaţ nişte schiuri. Coana Ecaterina era îngheţată, cam ţoapă şi nedusă pe la biserică.

— Poţi să fii şi din Congo! Dau telefon şi te bate de-ţi sună apa în cap! Beţivan prostălău ce eşti tu, azi şi mâine! Cum intri în casă la două femei? Vă băgaţi peste tot! Şi la votare, şi la şosele, de ce n-aţi terminat drumu’ ăsta, ai văzut cum arată? Cât aţi supt pentru el? Aia nu, aia nu, numai pe luate, atât!

— Doamna Ecaterina, dacă v-am supărat cu ceva, plătesc, nu-i nici o problemă.

— Am eu nevoie de banii tăi… Cât plăteşti?!

Ca să arate că-şi poate permite, bărbatul avansă decis, şerpuit spre cuier. Luă geaca-n mână şi îngheţă. Neaşteptat de uşoară.

— Unde-s banii?!

— Vezi că poate mă faci şi…

— Aveam portmoneul în buzunar.

— Şi eu ţi-am luat pormonelu’?!

— Nu ştiu, n-am fost aici!

— Da’ de ce nu erai?! Eşti beat mangă, ţi l-ăi fi pierdut pe unde-ai umblat, ieşi dracu’, că odată te iau la poceală! Şi tu ce te caşti la mine, culcarea!

— Sunt cetăţean american, avertiză domnul Nicu, aveam documente şi bani.

Vampira, cu piciorul în aer. Abia avu timp să-l vadă ca să se poată feri. Ţintise nemernica în chiar locul acela, dar se răsuci şi-l primi doar în şold. Nebună de băgat în spital! Şi-n urmă c-o oră, în cramă, părea o româncă, aşa, ca o doamnă, ospitalieră!… O privi indignat.

Furioasă. Începuse s-o preocupe şi fiica. Intră peste ea. Pleosc-pleosc, în odaia alăturată se administra un set energic de palme, concomitent cu un protest pueril. Maniere jenante.

Oaspetele se grăbi să ia aer. Trânti uşa dezamăgit. Se repezi afară şi el, dar tardiv, ăia nu se vedeau.

— Zoly, mă! Domnu’ Zoly!

Abia avu timp să se ferească de câine, lanţul lunguţ. Înotă spre maşina îngropată care se zărea lângă poartă. Se căută de chei şi luă cu mâna ce era depus pe portieră. Nu intra în butuc. Îngenunche şi începu să sufle în broască, cu cald. În clipa aceea zări în zăpadă ceea ce îi lipsea, portofelul şi câteva carduri împrăştiate. Se aplecă bucuros să le-adune, dar portvizitul gol, nici un ban. Scotoci îndelung, chiar şi-n ungherele mici. Întuneric, nu se vedea şi, tocmai când îl luă disperarea, se aprinse lumina pe stâlp. Neaşteptat, silenţios, ca un soare… Doamne! Mulţumi vag, cu o mişcare din cap. Apoi ridică privirea spre boltă şi privi reticent. Nimic neliniştitor, era bine. Reuşi să deschidă şi se târî înăuntru. Căută sub parasolar; cel puţin, banii pe care-i pusese deoparte se aflau la locul ştiut, existau. Suflă în mâini şi-i numără cum putu înc-o dată. Când termină, se găsi răvăşit de o furie rece.

Geamurile casei erau luminate. Coborî din maşină şi reintră cu determinare în curte, trebuind înc-o dată să sară în lături, nu mai înţelegi chiar nimic, lanţul ăla, cu câine cu tot, se făcea tot mai lung. Şi vine potaia pe şest, ca un om, nu mârâie, nu nimic, până-ţi clămpăne lângă pantof. După aia, ofticat de rateu, te spurcă de-ţi sparge timpanul. Nu există doar inşi antipatici, există şi câini!

Se furişă în tindă şi privi pe fereastră. Titi nu se vedea, dar nenorocitul de Zoly se afla înăuntru, altă jigodie, şi-i arăta nu ştiu ce doamnei Ecaterina, ceva ce încăpea într-un pumn, nu se vedea foarte clar, pentru că ţinea ce avea în faţă la burtă şi era întors de la geam. Aia se liniştise de nervi, părea foarte interesată. Banii lui, putea să bage în foc ce vrei tu, jumate dolari, jumate schimbaţi! Începu să bată-n fereastră turbat, iar ăia, când se prinseră că aveau voaierist, stinseră lumina cu nesimţire. Uşa închisă, o zgudui, dar mai mult nu putu. Ceva zornăi. Se întoarse şi se trezi iar cu bestia lângă călcâi. Cât dracu-i de lung lanţul ăsta?!… *No, sit!* Marş, marş, marş, mă! Animalul era liber de tot, târa legătura, îi dăduse drumul vreun descreierat; Titi, eşti aici? Unde eşti?!

Că era și prost să răspundă… Aruncă din picioare, dihania încerca să înhațe, era numai bale, iar Nicu se trase mai către colț, în cerdac, cu gând să apuce ceva lung și dur. Dădu însă de scara proptită-n acoperiș. Nu se mai gândi nu știu cât, se aburcă de la sol. Dulăul, jos, avea în cap să se suie și el. Se grăbi. Bun… ajunse la jgheab și ar fi vrut să-l atingă cu ceva între ochi, pentru că merita, se strofoca în demență. Încercă să rupă o gheață din știuț, dar nu izbuti și, tot cu mâna pe-acolo, desprinse o țiglă. Izbi cu mare plăcere, cu zăpadă cu tot; ținti către cap, însă fără precizie. O scoase și pe a doua – la fel. Ăia din casă dădură buluc, la grămadă cu Titi, naiba știe de unde ieșise. Băgă de seamă că hârâia nu știu cum, din piept, de la depresia lui.

— Băi, fii atent că strici casa! Intri la distrugeri, îți spun!

Degeaba, n-aveai cu cine vorbi. Era furibund. Cu țigle, la greu! Se apucară să-i zguduie scara. Pe urmă, deștepți, o ridicară și porniră cu ea înspre gard; mai avea o secundă și-l trânteau la pământ, când Nicu se agăță de burlan, după aia de izolatori și-și făcu vânt pe acoperișul încărcat de ninsoare, de altfel și foarte alunecos. Se propti cu picioarele-n sârme, văzu că stă, hai că-i bun, și abia pe urmă se uită ce-or fi alea. Mamă, cabluri de la lumină, dar nu curentau… Totuși, nu-i bine, mai bine hai sus, se urcă pe genunchi spre cornișă, unde era de presupus că țiglele s-ar dezlipi mai ușor. Ceilalți, durere, de ceasul morții, vampirul era hotărât să se folosească de scară, dar deficitar. Sigur că arunci cu olane până-l descurajezi, chiar de-ar fi să dezvelești toată casa. Și-n câine, nenorocitul! Nu mai simțea nici frig, nici furie: o desfătare. Până băgă de seamă că tocmai aluneca, era și periculos unde se poziționase. Aluneca și încerca să se țină în unghii, zgâria ce mai rămăsese din țigle, dar nu-i ajuta foarte mult. E greu și pentru pisici. Oricum, existau sârmele de curent la picioare, mai jos, la nevoie te poți propti cu o talpă bine plasată, ceea ce și făcu. În clipa următoare – meteorit sau eu știu? –, cerul explodă în lumină, ceva ca în miezul solar, calcinant, ca la bomba cu hidrogen, și-i arse retina, bâțâindu-l ca pe-o păpușă de cârpă. Și-o pace mare apoi…

Era și cam umezeală.

Deschise ochii și nu-și dădu seama cât timp a trecut. Îl luase frigul și s-ar fi acoperit cu ceva. Era dimineață și ger și zăcea îngropat într-un morman de pământ. Talpa de la dreptul îl durea și o simțea ca o proteză de talpă. La început, îi păru foarte rău de sacou. Dar, dacă se concentra, putea să-și dea seama cum se scurge curentul. O durere de oase cumplită și, deasupra lui, săpătorii, Titi și alții, fetița, murdari de glod și uşurați că-l văd respirând. Vampirul se întorsese probabil la program și dormea. Doamna Ecaterina îl ștergea cu batista-n urechi. Ce, totu-i bine?! Realiză brutal că lumea continua. Ah, ce bine! Ce bine, Doamne, ce bine!…

— Hai că-i bine, auzi de undeva unde nu ajungea cu privirea.

Nu se putea încălzi. M-au ținut prea mult în argilă. Apăsa greu cu dreptul, se alesese cu o arsură urâtă în talpă. Și-n palmă. Și cu amețeli, o ținea într-a doua. De la ce am vertij? Până ajung la mine, în Oklahoma, se infectează. Mai oprea, mai lua un algocalmin, o gură de ceai, pentru că i-au pus și ceai într-o sticlă, și sacii în portbagaj, numai să-l vadă plecat. Doamne, unde ești Roji, de ce nu ești lângă mine?!…

Se recomandă condusul încet, defensiv, cu prudență, uite și localitatea cu groapa! Să nu mai dau iar în ea… Dar era pe celălalt sens. Văzu un bancomat și opri; nu se știe când ai nevoie de bani, ce-i mai rămăsese poate n-ajunge. Butona deja cu atenție, când, cu simțul acutizat, simți o prezență în spate. Acoperi tastatura cu palma, avusese destul, dacă-i mai fură acuma și *pin*-ul!… Îl introduse și se întoarse sever. Agentul-șef Bechenete fu la fel de surprins să-l revadă. Fără saluturi, rece, nici un cuvânt, polițistul aștepta să-i vină rândul la aparat, prefăcându-se că nu observă cât de temeinic era celălalt tencuit în noroi și, mă gândesc, cum puțea a alcool. În sfârșit, se despărțiră de ATM, văzându-și fiecare de treabă.

Pândea din mașină. Bănuia o malversațiune, cu ăștia e bine să fii totdeauna atent. Se gândi să mai iasă o dată, așa cum era, ca o oală de lut și șchiopătă pe trotuar, după colț. Da, cum preliminase: Bechenete îi explica agitat unui alt cap-de-ghips, arăta cu mâna în urmă și studiau plăcuțele care se arătau. Clar că era aștepat, pentru că polițaiul român nu e *fair*, el

pândește-n boscheți. *Okay*, făcu cale-ntoarsă, întoarse mașina din două mișcări, poate trei, căută o stradă în lateral, pe urmă un drum paralel și-i lăsă cu ochii în soare, el ieșind undeva în extravilan, potrivit unui nivel superior de anticipație.

Șoseaua, ca peste tot, ciuruită de gropi de la sare. Nu se încumeta la slalom pe drum, prefera să le ia bărbătește în piept, oricum reparase fuzeta fără ca mașina să fie a lui. Nici nu putea să tragă mereu de volan, avea mâna legată și-l durea de crăpa. Și, în plus, mai bine cuminte; alcoolul încă-i nedigerat, orice semnalizare accidentală pentru control ar fi fost un dezastru. Cuminte, cu șaptezeci… Aș face o radiografie, ceva.

Nu era din cale-afară de aglomerat, iar din spate nu părea urmărit. Verifica din timp în timp în retrovizoare. Probabil că Bechenete sau cum îl mai cheamă mă așteaptă, nenorocitul, cu bună-credință. Buna-credință ține loc de prostie. Am să-i duc sacii ăștia, nu pot să-i mai car. Și, odată cu gândul acesta din urmă, dorul pentru Roji i se răsuci ca un spasm în sfincterul cardioid. Doamne, de ce n-am avut răbdare s-o iau! Trebuia s-o fi așteptat, am fi mers, am fi petrecut împreună. „Petrecut”… nu era revelion, nu ca să petrec m-am dus pân-acolo. A fost o acțiune sfâșietoare, de ultim destin, dar măcar eram doi, nu să mor ca un prost, curentat. Slavă Domnului că totu-i *Okay*, s-a păcălit și O’Leary, ce poți să-i mai spui? E ceva de rușine c-am ținut să mă sting în țară la mine, pe pământ românesc? De ce să nu luăm în serios? C-or să râdă probabil doi proști și naș’ Dumi? Merg cu capul sus peste tot! Noroc, nenoroc, are habar cineva prin ce a trecut? Ar trebui să aprind o lumânare, ce-ar fi? Nu pot opri, chiar să vreau. Îngrozitor, să te doară ca naiba și să te mănânce la *poplitea*! Mă doare. M-am rupt de conaționali, mă panichez, poate că sunt agitat. Oamenii ăștia primesc la fie ce-o fi tot ce vine. E un sentiment al naturii pe care nu-l înțeleg. Se expun cu indiferență. În altă parte s-ar fi dat cap în cap, aici nu. Sentimentul religios al ființei. Un popor cu totul special, ca într-un film american făcut de Irak. De ce zice ăla, indianul, am uitat cum îl cheamă, da-l știu, că țara asta e pregătită să fie Noul Ierusalim, Grădina Maicii Domnului și așa mai departe? Pentru că aici e chiar locul, e foarte posibil, istoric vorbind. Ai asta

în codul genetic al unei naţiuni, totu-i o chestiune de timp! Saltul calitativ; efortul, străduinţa nu ştiu la cât folosesc, există anumite reţineri. Destin! Ai destin, ai bulan. Nu m-aş mira să văd ziua când va cădea peste ei o rostogolire din cer, un fel de blagoslovire superbă, ca să-i ridice ierarhic pe scara umanităţii; pentru că merită, au suferit.

Frisoane. Pământul ud nu se zvântă când vrei. Mări volumul la calorifer. Durere în talpă. Îşi aduse aminte de doamna Ecaterina. Ca iapa în grajd… Pentru o femeie, foarte urât! Drumul trecea printr-un ţinut ancestral şi domol, deal-vale, deal-vale, înzăpezit. Zări din şosea o turmă frumoasă de urşi, luând semnul acesta ca bun.

Stătea în faţa lui Roji. Trăsese la poartă şi apelase iar la vecină. Aia încercase la clanţă, uşa deschisă: stătea în faţa lui Roji mocirlit-întărit, îl durea fioros în pantof, iar Roji se uita la el şi zâmbea de departe. Nu părea să fie curioasă de ce apăruse în halul acela, nu punea întrebări. Da, exact cum mă aşteptam, iubitele noastre îmbătrânesc, constată cu amărăciune domn’ Nicu, numai în amintire trăiesc cum au fost. Şi se opri puţin din procesul gândirii pentru a gusta adevărul, dar şi frumuseţea alcătuirii de frază cu care tocmai a fost dăruit, plecând şi ea spre uitare. Roji îi surâdea ca unui perete.

— De ce n-ai venit? Mi-a fost dor.

— Da…

Răspunsul îl descumpăni, dar Roji părea atât de despovărată de mizeriile lumii, încât îi întoarse un zâmbet şi el. Se scărpină pe furiş.

— Nici în Oklahoma nu m-ai urmat, am găsit uşa-nchisă.

— Da…

— De ce, Roji?

— Da…

— …

Se uită lung la ea, începând să bănuiască un lucru. Un lucru îngrozitor. O privea în tăcere. Sper că nu dorm şi visez… Roji, cu capul aplecat într-o parte, zâmbea incert spre ruptura din mocheta verzuie, fără să pară stingherită şi împresurată de pacea vicleană care a scos-o din lumea aceasta.

Niky o cerceta cu nelinişte, simţi chiar că se umezeşte la ochi, dar nu duse mâna.

— Te bucuri c-am venit, Roji, *darling*?

— Da…

— Vrei să plec?

— Da…

Bun, şi sacii?… Cum facem? Că nu pot să-i mai plimb.

— Doamnă, nu vă supăraţi…

Nu se supără. Vecina nu-l întrebă nici ea pe unde se porcăise, de ce are pansamentul acela murdar, se uita din când în când la Loganul nins şi jegos, scăpat parcă din iad. Îl ajută să tragă marfa din portbagaj, dar mai mult se făcea, ţinea doar cu mâna. Aşa ceva n-am văzut, nu numai că le dai, că le aduci şi acasă… dar vede bandajul, vede că şchioapăt! Cum să nu fii curios, să vrei să te lămureşti, poate c-am avut accident! *Popliteea*. De ce nu întreabă? Vede glodul pe mine, miros propabil şi-a ţuică, mă crede beţiv. De Oklahoma nu crede.

— De ce nu mi-aţi spus că are…? Mi-e şi frică să zic.

— Nu v-am spus că-i bolnavă? Ne mai uităm şi noi cum se simte.

— Am să vă las nişte bani şi adresa. Dacă trebuie vreun medicament sau ceva… Aveţi aici un fel de provizii, o să vă ajungă o vreme. Aş vrea să fie bine hrănită, m-am speriat cum arată.

— Facem şi noi ce putem. Ştiţi ce pensii se dau, la farmacie e scump… Ce-i asta? Cu asta vreţi s-o hrănesc?

— Trimit. Vă trimit. Daţi telefon cu *collect*, mă încarcă pe mine. Sunt foarte îngrijorat. E trist, cu atâta elan am venit, trebuie să facem ceva, un teledon, nu ştiu, măcar doi euro pe bază de semeseuri! Deocamdată, atâta se poate. Ştiu că o îngrijiţi, o să vă puneţi pe picioare, nu disperaţi, sunt sigur. Statele Unite exportă Securitate, v-am dat acuma şi scutul ăla de mare putere, cred că-i de bine; asta-i democraţia, ăsta-i cu fasole, celălalt cu orez. Păcat că aveţi magistraţi mizerabili şi Curtea aia de golăneală; corupţie multă, Casa Albă regretă, păcat.

Ce dracu’ m-am băgat în discuţii tembele?! Aştepta o încuviinţare din partea persoanei, ca să nu se simtă idiot. I se păru că vorbeşte cu negul ei roşu, avea crescut ceva la o nară. Mâncărimi, sunt sigur, înainte să-i iasă. S-o sun pe Marsha când scap. Femeia, cu capul pe-o parte, îl asculta cu expresia aceea de îndurerare şi fatalitate care se ia totdeauna când vine vorba de ţară. Să-i dau un dolar, poate nu sunt credibil. De aia nici nu întreabă, tâmpita, măcar să mă-ntrebe dac-am păţit nu ştiu ce, poate am fost agresat de sălbatici. E sigură că m-am tăvălit printr-un şanţ. Uite ce m-a găsit, o amărâşteancă, o ţoapă, învie numai cu mâna întinsă: ne dă? Ce se dă? Încercă să se scoată la o manieră mai generală, dar cu arătătorul în sus, cu subtext, lucru care restabileşte intimitatea:

— Lichea mare!…

Degeaba, vecina tăcea enervant, pur şi simplu, ceea ce nu avu darul să-l facă foarte convins de gusturile ei în materie de autorităţi. Au un fel atât de vechi de a nesocoti orice merit, încât nu-şi mai pot alege vreo căpetenie. Adăugă nesigur apoi:

— Cam mulţi hoţi… Nu-i nimic, o să depăşiţi.

Şi se aplecă înspre ea, cu discreţie, ca să se ajungă cu mâna îndărăt de genunchi, îl durea şi-l mânca bestial. Vecina avu impresia că vrea să-i strecoare ceva şi se dădu mai în el, familiar, întinzând şi urechea.

— Pentru că meritaţi… şopti Nick, zâmbindu-i insinuant şi consolator, ca în reclama aceea la unguentul nutriţional cu jojoba.

— Ferească Dumnezeu de mai rău, răspunse femeia.